

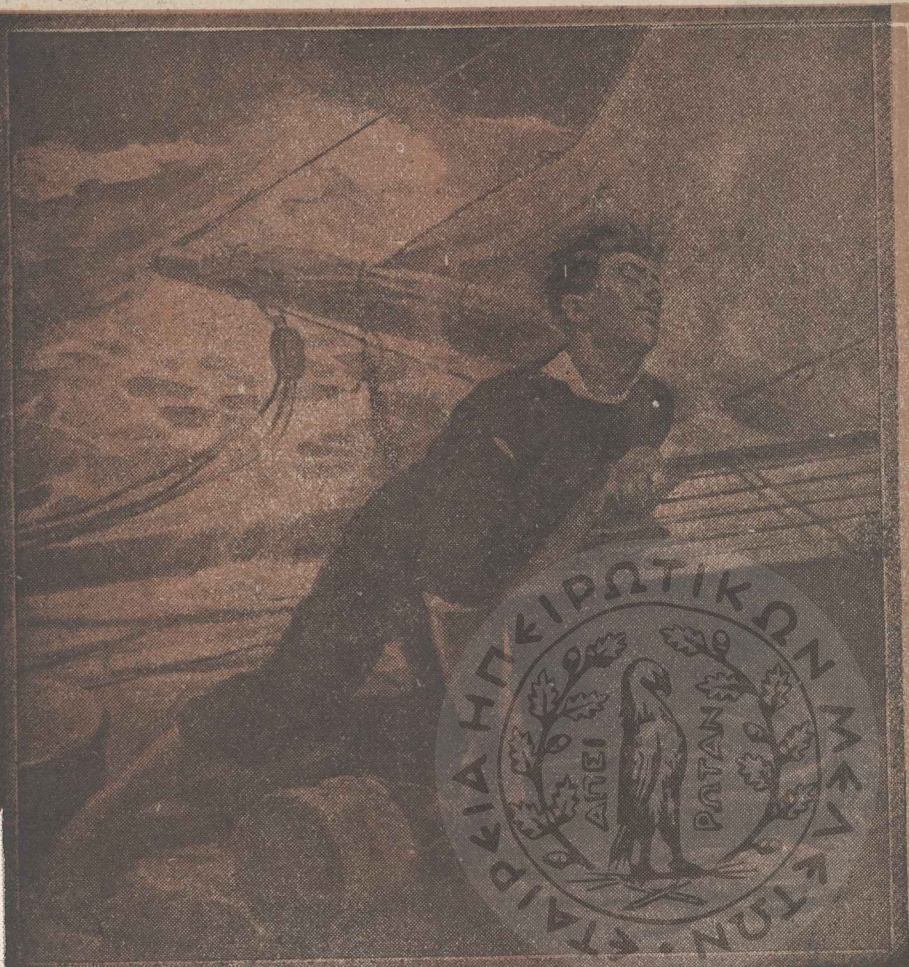
ΤΕΥΧΟΣ 50 ΑΘΗΝΑΙ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

Ὁ Γάλλος ἄλλεν διασέων τῶν, Ἀλεξανδρὸν μὲ λέμβον

ΤΕΥΧΟΣ 50 ΑΘΗΝΑΙ 2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1923

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 50 ΑΘΗΝΑΙ 2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1923

ΟΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία ὁδὸς Κοραΐ ἄρ. 4

Στοὺς «Ν. Ἀστῆως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 70

Ἐπαρχίας Δρ. 75

Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΛΑΓΕΝΤΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΤΟΥ ΚΑΙ Ε' ΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Υπόγραφο

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Οδὸς Κρατὴ ἀρ. 4 (Στοὰ «Ν. Ἀστὺς»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Ἀθλητισμοῦ).
ΝΑΓΣ
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

πόλεις τῆς Ελλάδος

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ολαί αἱ βάσεις τοῦ πολιτεύματος. — Βουλὴ. — Γερουσία. —
Εκλογαί. — Τὰ δικαιώματα τοῦ Προέδρου. — Κυριαγ-
γία τοῦ λαοῦ.

Ἐν ἡμέραις καθ' ἃς τὰ ἐσωτερικὰ ἡμῶν πράγματα ἐξελίσσονται ὑπὸ
τοσοῦτον σοβαρὰς ἀπόψεις καὶ τίθεται ὑπὸ συζήτησιν ἡ μεταβολὴ τοῦ
πολιτειακοῦ ἡμῶν καθεστώτος, ἐνομίσαμεν ἐπικαιρον νὰ παραθέσωμεν
εἰς τὰς σελίδας τοῦ «Θησαυροῦ» τὰς κυριωτέρας βάσεις τῶν δημοκρατι-
κῶν πολιτευμάτων Γαλλίας, Ἠνωμένων Πολιτειῶν κ.λ.π., ἀρχόμενοι σή-
μερον ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐν Γαλίᾳ
ἐξασκεῖται παρὰ δύο Συνελεύσεων,
τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας.

Ἡ Βουλὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντι-
προσώπων ἐκλεγομένων διὰ καθο-
λικῆς ψηφοφορίας.

Ἡ Γερουσία ἀποτελεῖται ἀπὸ 300
μέλη ἐκλεγόμενα ἀπὸ τοὺς νομοῦς
τὰς ἀποικίας,

ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΓΕΡΟΥΣΙΑ

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐκλεγῇ Γερου-
σιαστής ἐὰν δὲν εἶναι πολίτης Γαλ-
λος ἡλικίας 40 ἐτῶν τουλάχιστον
καὶ ἐὰν δὲν ἀπολαμβάνῃ τῶν ἀστι-
κῶν καὶ πολιτικῶν του δικαιωμάτων.

Οἱ Γερουσιασταὶ ἐκλέγονται διὰ ψη-
φοφορίας διὰ ψηφοδελτίου ἐκ μέ-
ρους συμβουλίου ἐδρεύοντος ἐν τῇ
πρωτεύουσῃ τοῦ Νομοῦ καὶ ἀποτε-
λουμένου ἐκ βουλευτῶν, Συμβούλων
τῆς Ἐπικρατείας, Νομαρχιακῶν συμ-
βούλων καὶ συμβούλων ἐκλεγομένων
παρὰ τῶν δημοτῶν ἐκάστου δήμου.

Τὸ Συμβούλιον πρὸς ἐκλογὴν Γε-
ρουσιαστῶν εἶνε ἀνάλογον μὲ τοὺς
ἐκλεγχομένους τοιοῦτους, ἥτοι ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ δέκα πρόσωπα ἐν πε-
ριπτώσει ἐκλογῆς ἐνὸς Γερουσιαστοῦ.

Ἡ Γερουσία μετὰ τῆς Βουλῆς ἔ-
χουσιν ἐξ ἴσου τὸ δικαίωμα τῆς
προτάσεως καὶ ψηφίσεως τῶν νόμων.

Ἡ Γερουσία δύναται νὰ ἀποτελέσῃ
εἰδικὸν δικαστήριον ἵνα δικάσῃ τὸν
Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τὸ ὑ-
πουργικὸν Συμβούλιον, ὡς καὶ νὰ
προβῇ εἰς ἀνάκρισιν τῶν ἀδικημά-

των κατὰ τῆς Δημοσίας Ασφαλείας.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ο Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐκλέγεται κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς συνερχομένων ὁμοῦ καὶ ἀποτελούντων τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Δημοκρατίας. Ἐκλέγεται δι' ἑπτὰ ἔτη καὶ δύναται νὰ ἐκλεγῇ ἐκ νέου.

Τὰ δικαιώματα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας εἶναι τὰ ἑξῆς. Ἡ πρότασις νόμων ἐκ συμέτρου μετὰ τῆς Βουλῆς καὶ Γερουσίας. Δημοσιεύει τοὺς νόμους καὶ ἐπιβλέπει τὴν πιστὴν αὐτῶν ἐκτέλεσιν. Απονέμει χάριτας, ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν ἀμνηστειαν πρέπει νὰ ἐκδοθῇ εἰδικὸς νόμος. Διαθέτει τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τῆς χώρας. Ὁρίζει τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχάς. Προεδρεύει εἰς τὰς ἑθνικὰς ἐορτάς. Τὰ διαπιστευτήρια τῶν ξένων ἀπεσταλμένων καὶ πρέσβων γίνονται παρ' αὐτοῦ. Ἀπαντᾷ τὰ Προεδρικὰ Διατάγματα συνυπογράφονται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ. Διορίζει ἐν Συμβουλίῳ μετὰ τοῦ Υπουργικοῦ Συμβουλίου τοὺς συμβούλους τῆς Ἐπικρατείας.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Ο Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, *τῇ γνωμοδοτήσει καὶ τῆς Γερουσίας*, δύναται νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν καὶ πρὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς προθεσμίας τῆς. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οἱ μὲν ἐκλογεῖς καλοῦνται εἰς τὰς κάλπας μετὰ δύο μῆνας ἀ-

πὸ τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς, ἡ δὲ Βουλὴ δέκα ἡμέρας μετὰ τὰς ἐκλογάς.

Οἱ ὑπουργοὶ εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι διὰ τὴν γενικὴν πολιτικὴν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν δύο Σωμάτων, ἕκαστος δὲ ὑπουργὸς ἰδιαίτερος ὑπεύθυνος διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀτομικὰς πράξεις.

Ο Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας εἶναι ὑπεύθυνος μόνον δι' ἑγκλημα ἐσχάτης προδοσίας.

Ἐν περιπτώσει θανάτου ἢ ἄλλης αἰτίας, τὸ Ἰπουργικὸν Συμβούλιον ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, μέχρις οὗ τὰ δύο Σώματα συνερχόμενα ἐκλέξωσι τὸν νέον Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας.

Τὰ δύο Σώματα ἔχουσι τὸ δικαίωμα ἕκαστον κατ' ἰδίαν νὰ ψηφίσωσι τὴν ἀναθεώρησιν τῶν συνταγματικῶν νόμων, εἴτα δὲ συνερχόμενοι εἰς ἑθνικὴν Συνέλευσιν νὰ προβαίνωσιν εἰς τὴν ἀναθεώρησιν κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν.

Ἡ μορφή τοῦ Πολιτεύματος δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον συζητήσεως, οὔτε ἀναθεωρήσεως παρὰ τῶν δύο σωμάτων οὔτε κατ' ἰδίαν, οὔτε ἐν κοινῇ συνεδριάσει.

Τὰ μέλη βασιλικῶν οἰκογενειῶν βασιλευσάντων ἐν Γαλλίᾳ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐκλέξιμοι Πρόεδροί τῆς Γαλ. Δημοκρατίας.

ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ἡ Γερουσία καὶ ἡ Βουλὴ συνέρχονται ἐτησίως τὴν τρίτην τῆς δευτέρας ἐβδομάδος τοῦ Ἰανουαρίου, ἐκτὸς ἂν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας συγκαλέσῃ ἐνωρίτερον τὰ Σώματα.

Τὰ δύο Σώματα δέον νὰ συνεδρι-

αἴζουσιν τοὐλάχιστον ἐπὶ πέντε μῆνας ἐτησίως. Ἡ ἐναρξίς καὶ ἡ λήξις τῶν ἐργασιῶν ἐκάστου σώματος δέον νὰ συμπίπτῃ ταυτοχρόνως.

Ο Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κηρύττει τὴν λήξιν τῆς συνόδου. Ἐχει ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ συγκαλῇ εἰς ἔκτακτον σύνοδον τὰ Σώματα ὑποχρεῖται δὲ νὰ συγκαλέσῃ ἐκτάκτως ὡσάνκτις ὡσάνκτις τοῦτο ᾔθελε ζητηθῇ δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν μελῶν ἐκάστου σώματος.

Ο Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας δύναται νὰ ἀναβάλῃ τὰς ἐργασίας τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας, ἀλλ' ἡ ἀναβολὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ διάστημα τοῦ ἐνὸς μηνός, οὔτε νὰ γίνῃ πλέον ἀπὸ δύο φορὰς κατὰ τὴν αὐτὴν Σύνοδον. Ἐνα μῆνα τοὐλάχιστον πρὸ τῆς λήξεως τῆς Προεδρικῆς περιόδου δέον νὰ συνέρχωνται τὰ δύο Σώματα εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν πρὸς ἐκλογὴν τοῦ νέου Προέδρου. Ἐν ἐναντία περιπτώσει τὰ Σώματα συνέρχονται αὐτοδικαίως τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν πρὸ τῆς λήξεως τῆς Προεδρικῆς περιόδου καὶ προβαίνουν εἰς τὴν ἐκλογὴν νέου Προέδρου. Ἐν περιπτώσει δὲ θανάτου ἢ παραιτήσεως τοῦ Προέδρου, τὰ Σώματα συνέρχονται αὐτοδικαίως καὶ ἀμέσως. Ἐν τῇ περιπτώσει ἡ Βουλὴ θὰ ᾔτο διαλεινόμενη ἢ μὲν ἐκλογὴ τῆς νέας Βουλῆς ἐνεργεῖται ἀμέσως, ἢ δὲ Γερουσία συνέρχεται ἀμέσως. Οὐδεμία συνεδρίασις τῶν δύο Σωμάτων εἶναι ἄκυρος γενομένη μετὰ τὴν λήξιν τῆς Βουλευτικῆς περιόδου ἢ τῆς διαλύσεως, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ ἐλογίας Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἢ, προκειμένου περ Γερουσίας, ἔταν αὕτη δικάζῃ ὡς δικαστικὸν σῶμα. Αἱ συνεδριάσεις ἀμφοτέρων τῶν Σωμάτων γίνονται δημοσίᾳ ἐκτὸς ἂν εἰς

τινας περιπτώσεις ζητηθῇ μυστικὴ συνοδείασις ἐπὶ τῇ αἰτήσει ὠρισμένου ἀριθμοῦ βουλευτῶν.

Οἱ ὑπουργοὶ παρίστανται εἰς τὰς συνεδριάσεις καὶ τῶν δύο Σωμάτων καὶ δύνανται νὰ λάβωσι τὸν λόγον ἅμα ὡς ᾔθελον ζητήσῃ τοῦτο.

Ο Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας δημοσιεύει τοὺς ψηφισθέντας νόμους ἕνα μῆνα μετὰ τὴν διαβίβασιν αὐτῶν καὶ ἐντὸς τριῶν μόνων ἡμερῶν ἐὰν ἐψηφίσθῃ παρὰ τῶν δύο Σωμάτων τὸ κατεπεῖγον τοῦ νόμου, Ο Πρόεδρος δι' ἡτιολογημένου ἐγγράφου δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τῶν δύο Σωμάτων τὴν ἐκ νέου συζήτησιν ἐνὸς νόμου πρὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, ὅπερ δὲν δύναται τὰ δύο Σώματα ν' ἀρνηθῶσι.

Ο Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας διαπραγματεύεται καὶ ἐπικυρώνει τὰς Συνθήκας, γνωστοποιεῖ δὲ ταύτας ἕμα ὡς τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους ἐπιτρέψωσι τοῦτο, ἐκτὸς τῶν Συνθηκῶν, τῶν ἀφορώσων τὰς οικονομίας τοῦ Κράτους, τὴν εἰρήνην, τὰ πρόσωπα καὶ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Κράτους, οἷε ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερος νόμος διὰ νὰ ἔχῃσι πλήρη ἐσχύν.

Ο Πρόεδρος δὲν δύναται νὰ κηρύξῃ πόλεμον ἄνευ προηγουμένης συναρρέσεως τῶν δύο Σωμάτων. Τὸ Προεδρεῖον ἐκάστου σώματος ἐκλέγεται διὰ τὴν Σύνοδον ἐκάστου ἑκταυτῶν καὶ τῶν ἀντὶ μεταξὺ ἐκτακτικῶν Συνόδων τὸ δὲ Προεδρεῖον τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν Προέδρων, τῶν ἀντιπροέδρων καὶ Γραμματέως τῆς Γερουσίας. Προκειμένου περὶ κατηγορίας κατὰ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τὴν μὲν ἀνάκρισιν ἐνεργεῖ ἡ Βουλὴ τὴν δὲ ἐκδίκασιν ἡ Γερουσία.

ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

Οὐδὲν μέλος τῆς Βουλῆς ἢ τῆς Γερουσίας δύναται νὰ καταδιωχθῇ διὰ γνώμην ἣν ἐξέφρασεν ἢ ἐψήφισεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του. Ἐπίσης οὐδὲν μέλος καταδιώκεται διὰ κακούργημα ἢ πλημμέλημα διαρκούσης τῆς Συνόδου καὶ ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ Σώματος εἰς ὃ ἀνήκει, πλην ἐὰν πρόκειται περὶ ἀδικήματος ἐπ' αὐτοφόρῳ. Ἡ καταδίωξις καὶ σύλληψις ἀναστέλλεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Συνόδου ἢ καὶ μέχρι λήξεως τῆς περιόδου ἐὰν τοῦτο ἤθελε ζητηθῇ παρὰ τοῦ Σώματος.

ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Ἡ ψηφοφορία πρὸς ἐκλογὴν βουλευτῶν ἐνεργεῖται διὰ ψηφοδελτίου καὶ διαρκεῖ μίαν ἡμέραν εἶναι δὲ μυστική. Πᾶς ἐκλέκτωρ εἶναι καὶ ἐκλέξιμος ἄμα ὡς συμπληρώσῃ τὸ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Ο Ρωσικὸς τύπος εἶχε τελευταίως ρεκλαμάρει πολὺ τὴν τεραστίαν ὀρχήστραν μὲ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἐορτασθῇ ἡ ἑκτη ἐπέτειος τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ κανόνια τυφέκια, σειρήνες ἐργαστασίων καὶ διάφορα ἄλλα παρόμοιά στρατιωτικὰ καὶ διομηχανικὰ μέσα θορύδου.

Ἡ παράδοξις ὀρχήστρα ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὸν μπολοσεδικὸν ὕμνον καὶ ἄλλα ἐπαναστατικὰ ᾄσματα.

Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἐ

εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὐδεὶς στρατιωτικὸς ἢ ναυτικὸς ἀνήκων εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν δύναται νὰ ἐκθέσῃ κάλπην ὑποψηφιότητος, πλην τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἐξαιρέσεων. Ἐπίσης οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ
ΒΟΥΛΕΥΤ. ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Οἱ βουλευταὶ ἐκλέγονται διὰ τέσσαρα ἔτη. Ἀνανεοῦνται δὲ καθολικῶς τὸ Σῶμα μετὰ τὴν πάροδον τῶν τεσσάρων ἐτῶν. Ἐν περιπτώσει θανάτου ἢ παραίτησεως βουλευτοῦ τινος ὁ ἐκλείψας βουλευτὴς ἀντικαθίσταται διὰ νέας ἐκλογῆς ἐν τῷ τριῶν μηνῶν. Ἐκαστος νομὸς ἐκλέγει ἓνα βουλευτὴν ἐπὶ 100 χιλιάδων κατοίκων ἢ κλάσμα τῶν 100 χιλιάδων.

Οἱ βουλευταὶ λαμβάνουσιν ἀποζημίωσιν 15.000 φρ. ἑτησίως.

Μόσχας ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχεν οὐκ ὀρθῶς καὶ ἡ παραχρηστὰ κακοφωνία ἦτο παντελῶς ἀφόρητος.

Κατὰ στατιστικὴν τοῦ Ἰταλοῦ I. Μπιζάνη οἱ καπνίζοντες καθ' ὅλην τὴν γῆν ὑπολογίζονται εἰς 800 ἑκατ. ἴτιοις τὸ ἥμισυ περίπου τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων 400 ἑκατ. καπνίζουσιν ὅπιον, 300 ἑκατ. χασις καὶ 40 ἑκατ. κοκαίνην. Ἐκ τῶν καπνιζόντων ὅπιον ἀποθνήσκουσι κατ' ἔτος 500 χιλ.

ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Στ. Δάφνη)

Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν τῆς «Ζωῆς καὶ τῆς Φύσεως» εἶδαμεν μερικὰ περίεργα πράγματα διὰ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα παρέχουν ἀνεξάντλητον πηγὴν παρατηρήσεως εἰς τὸν ἐρευνητὴν. Θὰ συνεχίσωμεν σήμερον μὲ τὸ ζωϊκὸν βασίλειον, λαμβάνοντες τὸ ὕλικόν μας ἀπὸ παλαιὰς καὶ ἀγνώστους ἐλετάς. Τὰ πουλιά, τὰ ἔντομα, τὰ ψάρια, μὲ τὸν παράδοξον βίον των, ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς δημιουργίαν περιέργων, θρύλων, συνδεομένων μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, μὲ τὴν ἀρχαίαν ζωὴν ἢ μὲ τὴν πολυτάραχον Ρωμαϊκὴν περιόδον.

Εἷς φυσιοδίφης Ρώσος, ὁ Βατκόφσκι διηγεῖται ἓνα ὄρατον παράδειγμα συνενώσεως χελιδόνων ἐν ὥρᾳ κινδύνου. Εἷς σπουργίτης εἶχε καταλάβει μιὰ χελιδονοφωλιά καὶ δὲν ἤθελε νὰ βγῇ ἔξω. Ἠλθε ἡ χελιδόνα, ἐπροσπάθησε νὰ διώξῃ τὸν παρείσκατον, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀνίστατο ζωηρῶς. Ἡ φτερωτὴ μητέρα ἀπελπίσθη, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ αἱ φωναὶ τῆς συνεκέντρωσαν πολλὰς ὁμοφύλους τῆς. Ἀλλ' οὔτε τὸ πλῆθος τῶν μαύρων πτερόνων οὔτε αἱ ἀπειλαὶ τῶν ἐτρόμαξαν τὸν πονηρὸν σπουργίτην. Αἱ χελιδόνες δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν. Ἐξαφνα ὅμως

ἀλλάζουν τακτικὴν. Ἀναστέλλουν τὴν ἔφοδον καὶ μεταβάλλουν τὴν πολιορκίαν εἰς.... ἀποκλεισμόν. Αἱ γενναϊότεραι χελιδόνες ἐπιβλέπουν τὴν ὀπὴν τῆς φωλεᾶς, ἐνῶ καθέμία ἀπὸ τὰς ἄλλας μὲ τὸ ράμφος τῆς καβαλᾷ καὶ ρίπτει ἑπάνω, εἰς τὴν ὀπὴν, λάσπην μὲ ἄχυρα, εἰς τρόπον ὥστε μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ φωλεὰ ἐτερίζετο καθ' ὅλοκληρίαν. Ὁ κακὸς σπουργίτης ἐμείνε μέσα ν' ἀποθάνῃ περίπου ὅπως ὁ προδότης Πανσανίας εἰς τὸν ναὸν τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς.

Διὰ τὰ χελιδόνια ὑπάρχει, εἰς καθολικὸν συναξάριον, ἡ ἀκόλουθος ἱστορία:

Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος ἐδίδασκε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς εἰδωλολάτρους, προσπαθὼν νὰ τοῖς μύσῃ εἰς τὴν Χριστιανικὴν θεοσκείαν. Ἀλλ' ἓνα πλῆθος χελιδονιών μὲ τὰς φωνὰς των ἐμποδίζαν τὸ ἀκροατήριον ν' ἀκούσῃ. Τέλος ὁ Ἅγιος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του — διότι καὶ διὰ τοὺς ἁγίους ἔχει τὰ ὅριά της ἡ ὑπομονή:

Ε, πεῖν, φθάνει, ἀδελφαί χελιδόνες! Σωπάστε νὰ μιλήσω, καὶ

Εγώ, τὰ λόγια τοῦ καλοῦ Θεοῦ!

Λέγει λοιπὸν τὸ χρονικόν, ὅτι εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς τοῦ Ἁγίου τὰ χειρόνια ἐσιώπησαν. Ἐκλάρωσαν εἰς τὸ γειτονικὸν δένδρον καὶ ἠκροῶντο μετὰ προσοχῆς τὴν θείαν κατῆχριν.

Μετὰ τὰ χειρόνια, τὰ τζιτζήκια. Ἰδοὺ ἓνα περιέργον ἀνέκδοτον παρμένον ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν:

Ο Ἑλληνικὸς λαὸς ἐώρταζε τὰ Πύθια. Δύο περίφημοι κιθαρισταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, Εὐνομος ὁ Λοκρὸς καὶ Ἀρίστων ὁ Ρηγίνος προσήλθον νὰ διαγωνισθοῦν ἐπὶ τῆς κιθάρας, τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἀγαπητοῦ εἰς τοὺς ἀρχαίους μουσικοῦ ὁργάνου.....

Ἦσαν καὶ οἱ δύο λαμπροὶ εἰς τὴν τέχνην. Ψάλλον ᾠδὰς, ἐπινίκεια, ἔρωτικους κόμους. Ἀλλ' ἡ νίκη μένει ἀμφίροπος.

Εἷαφνα μία ἀπὸ τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας τοῦ Εὐνόμου σπάξει. Ἡ νίκη εἶναι βεβαία διὰ τὸν ἀντίπαλόν του. Τὸ πλῆθος ἀρχίζει νὰ ἐπευφημῇ τὸν Ἀρίστων. Μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ θορύβου, ὁ Εὐνομος ἐπαναλαμβάνει τὸ παίξιμον. Ἡ κιθάρα του ἀκαταγώνιστος σὰν νὰ μὴν εἶχε πάθει τίποτε θάξει μελωδίαν γλυκυτάτην. Τὶ εἶχε συμβῇ; Ἀπλούστατα ἓνα τζιτζήκι εἶχε καταβῇ ἀπὸ τὸ πλησίον δένδρον καὶ εἶχε ἀντικαταστήσει μὲ τὸ τερότισμά του τὴν σπασμένην χορδὴν. Καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ τέτιγος εἶναι τόσο παθητικόν, τόσο ἀσφαλές, ὥστε ὁ Εὐνομος θριαμβεῦει κερδίζει τὴν νίκην.

Ἡ Οθωμανικὴ μυθολογία ἔχει ἓν ἀνέκδοτον διὰ τὴν ἀκρίδα.

Κατὰ τὸν ἱστορικὸν Βέν Ουάρ, ὁ Μωάμεθ ἐπίασε κάποτε μίαν ἀκρίδα καὶ ἐπάνω εἰς τὸ ἓνα φερό της ἐδιάβασε τ' ἀκόλουθα γραμμένα Εβραϊστί: «Εἴμεθα οἱ στρατιῶται τοῦ Ἀλλάχ. Κάθε μιά ἀπὸ μᾶς γεννᾷ τὸν χρόνον 99 αἰῶνά! Ἀν ἐγεννούσαμε 100 θὰ ἐτρόγωμε ὅλον τὸν κόσμον!»

Ο Μωάμεθ ἐφοβήθη. ἐγονάτισε καὶ μὲ συντριβὴν παρεκάλεσε τὸν Ἀλλάχ νὰ καταστρέψῃ τοὺς ἐχθροὺς τούτους τῶν Μουσουλμάνων.

Μόλις ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του, ἤστραψε, ἐβρόντησε καὶ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ ἐμβροντήτου Προφήτου.

— Προφῆτα, ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς σου! Μείνε ἥσυχος.

Πιστεύουν λοιπὸν οἱ ὑπήκοοι τοῦ Κεμάλ τι παράκλησι: πρὸς τὸν Μωάμεθ γραμμένη, στὸ χαρτί καὶ κλεισμένη σ' ἓνα καλάμι, ἂν τοποθετηθῇ μέσα εἰς τὰ σπατά ἢ τὰ κλήματα, διώχνει τὶς ἀκρίδες.

Διὰ τὸ παχύτατο ἐκεῖνο ψάρι, τὴν σμέρναν, ὑπάρχει ἓν ἱστορικὸν ἀνέκδοτον, ποὺ μᾶς δίδει ἰδεῖν καὶ τῆς θηριώδους τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων:

Ο Πολλίων ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς εὐτυχεστέρους ἄρχοντας. Τὸ ταμεῖον του ἦτο γεμάτο χρυσά νομίσματα καὶ τὸ ἰχθυοτροφεῖον του γεμάτο μύραινες. Καὶ τὶ ἐσήμαινε ἂν τὸν μὲν χρυσὸν ἐμάζεψε μὲ χίλιες ἀδικίες, τὰς δὲ σμέρναις ἐπάχυνε μὲ ἀνθρώπινα κρέατα; Ἀφοῦ αὐτὴ ἡ τροφὴ ἄρρεσε εἰς τὰ λαίμαργα ψάρια του, ὁ Ρωμαῖος ἄρχων ἔσφαζε δούλους μὲ τὴν ἀράδα.

Μίαν ἡμέραν παρέθετε γεῦμα εἰς

τὸν Αὐτοκράτορα. Ἡ αἵθουσα ἤστραπε ἀπὸ πλοῦτον. Τὸ τραπέζι ἦτο πλήρες χρυσῶν πιάτων. Εἷαφνα ἓνας δυστεχισμένος δοῦλος, τὴν στιγμὴν ποὺ μετήγγιζε εὐοσμίαν τῆς Σάμου, ἔσπασε ἐξ ἀπροσεξίας ἓνα ἀμφορέα πολύτιμον.

— Ἀμέσως στὶς σμέρνες! φωνάζει ὁ ἐξωργισθεὶς Πολλίων. Τὰ κακόμοιρα τὰ ψάρια μου. Καὶροῦ ἔχουν νὰ κόψουν ἀνθρώπινο κρέας τὰ σουβλερά τους δόντια, καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀνοστα ἀπόψε:

Πῶς συνέβη ὅμως νὰ θυμώσῃ ἀντιθέτως ὁ Αὐγουστος; Ὡπωσδήποτε τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἀπέδωσε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν περὶτρομον δοῦλον, διέταξε νὰ σπᾶσουν ὅλα τὰ πολύτιμα δοχεῖα τοῦ ἀμφιτρονίου του καὶ ν' ἀποξηράνουν τὴν λίμνην μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐτρέφοντο αἱ ἀνθρωποφάγοι μύραιναι.

Τὸ ψάρι αὐτὸ, ὁμοιάζον πρὸς πλατύσωμο χέλι. Ἦν καὶ εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς αἰγιαλοὺς. Εἶναι γλοιώδες μὲ κιτρινομέλανας ραβδώσεις καὶ θηριώδεις ὀδόντας. Πολλοὶ καίτοικοι παραλίω μερῶν πιστεύουν ὅτι βγαίνει καὶ ζευγαρώνει μὲ τὰ φεΐδια! Διὰ τοῦτο ἀποφεύγουν μετ' ἀπεχθείας τὴν σάρκα του. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν πολλοὶ ἰχθυοφάγοι οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν τὴν σμέρναν μὴ πιστεύοντες εἰς τὴν ἀνωτέρω παράδοσιν. Τὴν ψήνουν ἐπάνω εἰς κεραμίδι καὶ ἔπειτα ἀφαιροῦν τὸ δέσμα της, ποῦ γίνεται ὅπως τοῦ ψητοῦ χοιριδίου. Ἡ σμέρνα εἶναι ἰχθύς λιπαρώτατος, ὅπως ὅλα τοῦ εἶδους του.

Εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν ἀγορὰν βλέπω συχνά, ἰώρα τὸ φθινόπωρον σμέρνες, εἶναι ἡ ἐποχὴ των

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἅπαξ ἀρχίσαιμεν μὲ τοὺς Ρωμαίους, ἄς τελειώσωμεν μὲ τοὺς κοιλοδούλους αὐτοὺς.

Ο ἀντίζηλος τοῦ Κικέρωνος ῥήτωρ Ορτήσιος ἦτο τρομερὸς φαγᾶς. Εἰσέτενε ὅτι τὸ πνεῦμα εἶναι σπινθὴρ τοῦ στομάχου καὶ ὅτι ἡ καλοφαγία ὑποδοχθεὶ τὴν ρητορικὴν! (Ἀς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των οἱ μέλλοντες ῥήτορες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως). Ο Ορτήσιος λοιπὸν εἶχεν εἰς τὸ σπίτι του δύο μικρὰς διώρυγας, αἱ ὁποῖαι ἔφερναν τὰ μπαρμπούνια ἀπὸ τὸ ἰχθυοτροφεῖον τὸν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ συμποσίου.

Ο Ρωμαῖος ῥήτωρ ἐνόηθε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ πιάνῃ τὰ μπαρμπούνια ζωντανά, νὰ τὰ βάζῃ στὸ τραπέζι καὶ ἐκεῖ νὰ παρακολουθῇ ὅλας τὰς κινήσεις των, ἀπὸ τὸς σπασμοδικοὺς παλμούς των μέχρι τῆς ἀλλαγῆς τοῦ χρώματός των, ἢ ὁποία προηγείται τοῦ θανάτου ἀτρωγε δηλαδὴ τὸ μπαρμποῦνι πρῶτα μὲ τὸ μᾶτι ὁ ἀπαίσιος φαγᾶς. Γενικῶς ὅμως οἱ Ρωμαῖοι εἶχον πάντες ἀπερίγραπτον γιὰ τὰ μπαρμπούνια μανία. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ τιμὴ τῶν ῥαίων τούτων ψαριῶν ἦτο μεγίστη. Λέγεται ὅτι ὁ Ἀδριανὸς ἐπλήρωσε ὅλην τὴν ἑλλάδα σαρδέτια δηλαδὴ 1558 φράγκα, γιὰ ἓνα πολὺ μεγάλο μπαρμποῦνι. Ο δὲ Σουηώνιος γράφει ὅτι ὁ Καλιγούλας ἐπλήρωσε κάποτε 30.000 σαρδέτια διὰ τρία μπαρμπούνια, τὰ ὁποῖα ἔστειλε πεσκέσι εἰς τὴν ἐρωμένην του ὡραίστατην ἀρχόντισσαν τῆς ἐποχῆς, ἡ ὡραίστατην μπαρμπούνιαν.

Ο ΓΕΡΩΠΑΤΕΡΑΣ

Δειλά δειλά έσπρωξε με τόν άγκωνά του, ένα γεροντάκι καθαρό, σεβάσμιο, την κυγκλιδόφρακτη πόρτα τών φυλακών, γιατί κρατούσε στα χέρια του, σέ δυο πετσέτες πιάτα γιομάτα φαγητά· στην συνεσταλμένη κίνησή του να περάσει, ξέφυγε λιγάκι τὸ πιάτο κι' ή κάτασπρη μπόλια βάφθηκε μ' ένα άλυκο κόκκινο ζουμί.

Ο έμπιστος κρατούμενος που καλεί τούς ζητουμένους, φώναξε κάποιον όνομα.

Στό διάστημα αυτό τὸ γεροντάκι στεκόταν με μιὰ συστολή, σάν τὰ χωριατόπουλα δῶα απ' την πόρτα τής γειτόνισσας που τής πάνε άγιο-βασιλιάτικα γλυκά με τὸ μαντήλι. Ερριχνε με κόπο τὰ έβδομήντα χρόνια του, απ' τ'όνα πόδι στ' άλλο. Κακόνυχος! Τόν πλησίασα:

— Ποιόν έχετε μέσα; τόν ρώτησα... ο άδιάκριτος.

Κοκκίνισε τὸ γεροντάκι, έσκυψε τάχα νά κυττάξῃ τὸ φαγι και σάν νά ντράπηκε που τόχυσε, μούπε δειλά κι' έλο κοκκινίζοντας:

— Τὸ παιδί μου...

Νά ο γιουός του ήλθε! Παλληκάρι ώμορφο· μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο πήρε τὰ πιάτα απ' τ'όνα χέρι τοῦ πατέρα του. Ήταν καιρός!... δυὸ δάκρυα σάν χυμένο μολύβι έφραζαν τὸ φῶς τοῦ γεροπατέρα, τ'άσπρωξε με την άνάποδη τοῦ χεριού του... και πρόβαλλε τ'άλλο χέρι με τὸ ψωμί στο γυιό του· κι' εκείνος

τὰ πήρε βιαστικά σάν ένοχος κι' εξαφανίστηκε για νά τ' ασφαλίσῃ κάπου.

Ατυχε πατέρα!.. Ρώτησα τόν φύλακα·

— Ποιοί κρατούνται κει μέσα;

— Οί μεγάλοι, μου είπε, για πλάστογραφίες και παρόμοια...

Ποιὸς ξεύρει... Τί οικονομίες, τί ξενύχτια έκαμε τὸ γεροντάκι για νά σπουδάσῃ τὸ γυιόκα του νά τόν ξεκουράσῃ στα γεράματα. Και τώρα αλλοίμονον· οί φίλοι, τὰ ξενύχτια, τὰ χαρτιά, τ'όσπρωξαν τὸ παιδί στο έγκλημα. Καί τώρα μονολογεί ο γέροντας, ως που νά φέρῃ ο γυιός του τής πετσέτες:

— Κουβάλαγα χρόνια δλόκληρα, περήφανα, φαγιὰ τοῦ γιου μου νά τρανήψῃ, νά πάρῃ τιμὴ και δόξα... Φέρνω και τώρα τὰ στερήματά μου για νά κρατήσῃ τὸ μόνο που τ' απόμεινε... τή ζωή του...

Β. ΤΣΙΚΟΥΡΑΣ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55

Εργασία ήγγυημένη

Τιμαί άσυναγώνιστοι.

MAURICE LEBLANC

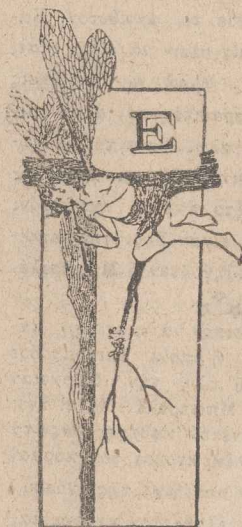

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

να χέρι ύψωθηκε άνωθεν του όπλισμένο μ' ένα μαχαίρι και κατέπεσε βαρύ επάνω του. Αισθάνθημε έναν δυνατό πόνο στη πλάτη κι' αναγκάστηκα να ξεσφίξῃ τὰ χέρια του.

Αρχίσε να χάνῃ τὰς αισθήσεις του, άντελήφθη ά-

περιέγραφον συγχρόνως τήν εξαφάνισιν του Γκαρνεμάρ και τήν άπαγωγήν έν τῷ μέσῳ τοῦ Λονδίνου τοῦ αστυνομικοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

Τοιοιτοτρόπως ή συμμορία τοῦ Λουπέν, ήτις πρὸς στιγμήν είχε άποσυνεθῇ χάρις εἰς τήν εξααιρετικὴν ιδιοφυίαν ενός παιδιοῦ 17 ἐτῶν, άνακτούσε και πάλιν τὰ πρωτεία και άπεδεικνύετο νικήτρια εἰς όλα τὰ σκηνεία. Οί δύο μεγάλοι άντίπαλοι τοῦ Λουπέν, ο Χόλμς και ο Γκαρνεμάρ άφαντοῖ, ο Μπωτρελέ άπὸς μάχης, ή δικαιοσύνη άνέκατος νά άνταπεξέσθῃ εἰς τὸν άγῶνα τοῦ οποίου είχε άναλάβει. Δέν άπέμεινε επομένως κανείς ικανός νά άντιμετωπίσῃ τοιοῦτον έχθρόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Πρόσωπον με πρόσωπον

Εξή έβδομάδες άνωτέρα, ένα βράδυ, είχα δώσει άδεια εἰς τὸν όπλητή μου. Ήταν ή παραμονή τῆς 14ης Ιουλίου, ο κειρός ήταν σεναφισμένος και προμηθεύτο μπόρα, και νι αὐτὸ έπρότιμησα νά μὴν έδῶ. Με τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ μπαλκονιοῦ μου ορθώνοντα, με τήν μικρή μου λαμπά άναμένη επάνω στο γραφεῖό μου, βολευθήκα καλὰ μέσα σέ μιὰ βαθειά πολυθρόνα, κι' άρχισα νά διαβάζω τι

πως ότι έφαγαν στο σινάκι του και ότι τοῦ έπικριναν τὸ έγγραφο, που έστειλετο εἰς τήν έσωτερική του τσέπη. Επειτα τοῦ φάνηκε πῶς είδε τὸν άνθρωπο νά εξαφανίζεται από τὸ παράθυρο.

Αί έφημερίδες, αἱ οποίαι τήν επομένην άνήγγελλον τὰ τελευταία συμβάντα εἰς τήν περιώνυμον πλέον έπαυλιν, ήτοι τήν αντικατάστασιν τῶν αγαλμάτων τῆς εκκλησίας, τήν ανακάλυψιν τοῦ πτώματος τοῦ Αρσέν Λουπέν και τῆς Ραϋμόνδης, και τέλος τήν δολοφονίαν τοῦ Ισιδώρου Μπωτρελέ παρὰ τοῦ γραφέως Μπρεντοῦ,

εφημερίδες.

Όπως ήταν επόμενο δεν έγινε το λόγο για κανέναν άλλον παρά για τον Λουπέν. Επειτα από την δολοφονική επίθεση, της οποίας θύμα ήταν ο δύστηνος ο Μπωτρελέ δεν είχε περάσει ούτε μία ημέρα χωρίς να αναφέρεται εις τας εφημερίδας το μυστήριο, το οποίον κρατούσε εν συγκινήσει όλο το Παρίσι. Ουδέποτε η κοινή γνώμη εύρισκετο τόσο εξημένη από μίαν αλεπάλληλη σειρά γεγονότων το ένα πλέον απροσδόκητον από το άλλο. Ο κύριος Φιλλιέλ, ο οποίος με μεγάλην γενναίωσιν είχε παραδεχθῆναι να παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ υποδοστέρου, διηγείτο εις τοὺς διαφόρους ρέπορτερ τὰ κατορθώματα τοῦ νεαροῦ Μπωτρελέ κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας ἀληθμονήτους ἡμέρας, κι ἔτσι ὁ καθένας ἐδικαιοῦτο νὰ κάμῃ τὰς πλέον ἀπροσδοκήτους ὑποθέσεις.

Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατί εἶχεν εἰπῆ τὴν γνώμη του ὁ Ισιδώρος Μπωτρελέ, ὁ νεαρὸς μαθητὴς τῆς ρητορικῆς.

Διότι πράγματι, δὲν μπορούσε κανεὶς παρὰ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ὅλα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τοῦ μυστηρίου εἶχαν διασαφισθῇ. Ἦτο γνωστὴ πλέον ἡ κρύπτη, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καταφύγει ὁ Αρσέν Λουπέν καὶ ὅπου διήλθε τὰς τελευταίας του στιγμὰς, καμμία ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε περὶ ταύτης ἀφοῦ καὶ ὁ ἱατρὸς Ντελάρτ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ τηρῇ πάντοτε τὴν επαγγελματικὴν του ἐχεμύθειαν, δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ εἰς μερικὸν σχετικὸν του, ὅτι εἶχε πράγματι ὀδηγηθῇ σ' ἕναν κρυφὸν, καὶ εἰς τὸ πλευρὸν ἐνὸς πληγωμένου, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐσύστησαν ὡς τὸν Αρσέν Αφοῦ δὲ εἰς τὸ ἴδιον ἀκριβῶς μέρος εἶχεν εὐρεθῇ τὸ πτώμα τοῦ Ετιέν ντὲ Βωντρώ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ Αρσέν Λου-

πέν, καθὼς ἀπέδειξεν ἡ ἀνάκρισις, ἥτις προφανῆς πλέον ὁ θάνατος αὐτοῦ.

Ὁ μὲν Λουπέν ἦτο λοιπὸν πλέον νεκρὸς, καὶ συγχρόνως ὁ θάνατος τῆς Δεσποινίδος ντὲ Ζαὶν Βερὰν ἦτο καὶ αὐτὸς γεγονὸς, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ πτώμα τῆς εἶχεν ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ τὸ βραχιολάκι ποὺ ἐφορούσε στὸν βραχίονά της. Τὸ ὄραμα ἐπομένως ἔπρεπε νὰ θεωρῆται ὡς λήξαν. Καὶ ὅμως τοῦτο δὲν συνέβαινε. Απολύτως κανεὶς δὲν εἶχε αὐτὴν τὴν γνώμην, ἀφοῦ ὁ Μπωτρελέ ἐπίστευε τὸ ἀντίθετον. Κανεὶς δὲν θὰ ἦταν εἰς θέσιν νὰ εἰπῇ γιατί δὲν εἶχε τελειώσῃ, ἀλλὰ ἡ πεποίθησις πρὸς τὸν νεαρὸν ἐρασιτέχνην ἀστυνομικὸν ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τὸ μυστήριον ὑφίστατο ἀκόμῃ δι' ὅλους. Κάτι ὁ πῆρχε τὸ ὁποῖον ἦτο ἀκόμῃ ἀκοιτινόν, καὶ αὐτὸ τὸ κάτι, εἶχαν ὅλοι τὴν πεποίθησιν πὼς θὰ τὸ ἐξηγοῦσεν ὁ Μπωτρελέ.

Εἶναι εὐνόητο λοιπὸν νὰ πιστεύσῃ κανεὶς τὴν ἀνησυχία ἡ ὁποία ἐπικράτουσε εἰς τὸ κοινὸν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς θεραπείας τοῦ Μπωτρελέ. Μὲ τὴν ἀναπομονήσαν ἀναμένετο καθημερινῶς τὸ δελτίον, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε τὸν κόσμον ἐν ἡμέρῳ διὰ τὴν πορείαν τῆς νόσου. Ποία ἀπελπισία κατέλαβεν τὸν καθένα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, ὁπότεν ἡ ζωὴ του εὐρίσκετο ἀκόμῃ εἰς κίνδυνον! Καὶ τί ἐνθουσιασμός ἐπηκολούθησε τὴν πρωτάν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ εφημερίδες ἀνῆγγελλον ὅτι κάθε κίνδυνος εἶχε ἀποσοβῆθῇ!

Καὶ ἡ παραμικρότερη λεπτομέρεια ἦτο ἀπαραίτητη εἰς τὸ πλῆθος. Συγκινήσεις ἐπικρατοῦσεν εἰς τὸ ἄκουσμα ὅτι ἐνοσηλεύετο ἀπὸ τὸν γηραιὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐσπευσμένος εἶχεν ἐδοιοποιθῇ τὰ διατρέχοντα, καὶ ὅτι ἡ ἀφασίωσις τῆς Δ)δος ντὲ Ζέδρ ἦτο ἀπαράμιλλος, φροντίζουσα διὰ τὸ κάθε τί, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύ-

νατο νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν ἀσθενῆ.

Εἰπετα ἐπηκολούθησεν ἡ ἀνάρρωσις, ἡ πλήρης ἐλπίδων, καὶ τέλος ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα, ἡ ὁποία θὰ ἔφερε ὅλα εἰς φῶς! Μόλις ὁ Μπωτρελέ θὰ ἐγίνετο καλὰ θὰ ἐφάνερνεν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῇ εἰς τὸν κ. Φιλλιέλ, καὶ ὅ,τι ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα τὸν εἶχε πρὸς στιγμὴν μόνον ἐμποδίσαι νὰ ἀπουαλύφῃ!

Επὶ πλέον θὰ διεκρινίζετο καὶ ὅ,τι ἔμελλεν ἀκόμῃ ἀσαφές καὶ ἀσύλληπτον διὰ τὴν δικαιοσύνην.

Εὐθὺς ὡς ὁ Μπωτρελέ θὰ ἦτο ἐλεύθερος, καὶ θεραπευμένος ἀπὸ τὴν πληγὴν του, θὰ ἐξηγεῖτο ἡ μυστηριώδης ἐμφάνισις τοῦ Χάρλιγκτον, τοῦ αἰνιγματώδους συνενόχου τοῦ Αρσέν Λουπέν, ὁ ὁποῖος ἐκρατεῖτο προφυλακισμένος. Θὰ ἐγίνετο γνωστὸν τί ἀπέεινε μετὰ τὸ ἐγκλήμα ὁ γραφεὺς Μπρεντοῦ, ὁ ἄλλος αὐτὸς συνενόχος τοῦ ὁποῖου ἡ τόλμη ἦταν πράγματι πρωτοφανές.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Μπωτρελέ θὰ ἐξηκριβοῦτο ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισις τοῦ Γκανεμάρ καὶ ἡ ἀπαγωγή τοῦ Σέρλον Χόλμς. Πὼς νὰ εἶχεν ἄραγε λάβῃ χώραν; Τόσον οἱ ἄγγλοι ἀστυνομικοί, ὅσον καὶ οἱ γάλλοι συνάδελφοί των, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀνακαλύψουν κανένα ἀπολύτως φωτεινὸν σημεῖον. Τὴν κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ὁ Γκανεμάρ δὲν εἶχεν ἐπιστρέφει σπῆτί του, τὴν δευτέραν ἐπίσης, ἐξ ἑβδομάδας δὲ εἶχε ἀκολουθήσῃ ἔκτοτε χωρὶς νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισίν του.

Εἰς τὸ Λονδίνον τὴν δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς, εἰς τὰς τέσσαρας τὸ ἀπογευμα, ὁ Σέρλον Χόλμς ἐσταματοῦσεν ἕνα ἀμάξι μετὰ τὴν διαταγὴν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σταθμόν. Δὲν εἶχε ὅμως προφθάσῃ νὰ ἀνέβῃ καὶ ἐπιχειροῦσε νὰ κατέβῃ

πάλιν, ἐννοήσας φαίνεται τὸν κίνδυνον.

Δύο άτομα ὅμως ἐσπευδὸν νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ ἀμάξι ἐκατέρωθεν αὐτοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν παρευρισκομένων θεατῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπρόφθασαν τὴν παραμικρὰν βοήθειαν νὰ προσφέρουν, τὸ ἀμάξι ἐφευγεν ὀλοταχῶς καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐξηφανίσετο. Εἰπετα; Δὲν ἤξευραν πλέον τίποτε.

Απὸ τὸν Μπωτρελέ ἴσως μόνον θὰ ἐπληροφοροῦντο τὴν ἐξηγήσιν τοῦ μυστηριώδους ἐγγράφου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέδιδε τοσαύτην σημασίαν ὁ γραφεὺς Μπρεντοῦ, ὥστε νὰ μὴ διστάσῃ νὰ τὸ ἀρπάξῃ καὶ μετὰ φόνον ἀκόμῃ. Τὸ πρόβλημα τῆς «κούφιας βελόνας» ὅπως τὸ ὀνόμαζαν οἱ ἀπειράριθμοι περίεργοι, ποῦ μετὰ κάθε τρόπο ἐκύτταζαν νὰ ἐξηχινίσουν τὸ μυστήριον, τί νὰ ἦτο ἄρα γε;...

Ἡ «κούφια βελόνα!» Τί νὰ ἐσήμαινε ὁ παράξενος αὐτὸς συνδυασμὸς τῶν δύο λέξεων; Ἰσως αἱ δύο αὐταὶ λέξεις νὰ ἐβρέθησαν κατὰ τύχην ἢ μία κοντὰ εἰς τὴν ἄλλην; Ἡ μήπως νὰ ἐκάλυπταν κανένα μέγα μυστήριον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξήγησις θὰ ἀπεκαλύπτε ὅλην τὴν πολυπλοκὴν ὑπόθεσιν τοῦ Αρσέν Λουπέν; Κανεὶς δὲν ἤξευρε ἀκόμῃ τίποτε.

Ἡ ἄγνοια ὅμως αὐτὴ πολὺ γρήγορα θὰ ἱκανοποιεῖτο. Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐγγέλλετο ἡ προσέχης ἀφίξις τοῦ Μπωτρελέ. Ὁ ἀνὴρ ἐπλησίαζε νὰ ἐπανεληφθῇ, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ ἦτο ἀμετακίτως ἐκ μέρους τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ἐναγωνίως ἀνέμενε τὴν στιγμὴν νὰ ἱκανοποιηθῇ ἀπὸ τὴν τελευταίαν του ἥταν.

Καὶ ἀκριβῶς τὸ ὄνομά του, γραμμμένο μετὰ μέγα φηφία ἐπὶ κεφαλῆς τῆς «Μεγάλης Εφημερίδας», ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν σου:

«Κατωρθώσαμε νὰ ἐπιτύχωμεν ἀπὸ τὸν

κύριον Ισιδωρον Μπωτρελέ νά γνωστοποιήση από τας στήλας μας τας πρώτας του ανακαλύψεις. Αύριον, Τετάρτην, πρωτόν ακόμη λάβη γνώσιν ή δικαιούσιν, ή «Μεγάλη Εφημερίς» θά δημοσιεύσῃ ἐλόκληρον τήν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ δράματος τοῦ Ἀμπρουαζύ.

— Προμηγύεται συγκίνησις! Ε. τί λές φίλε μου;

Ανατινάχθηκα ἀπό τήν πολυθρόνα μου. Κοντά μου, σέ μιὰ καρέκλα, ἐκάθητό κάποιος τόν ὅποιον δέν ἐγνώριζα.

Σηκώθηκα καί μέ τὸ βλέμμα γύρεψα νά εὑρω ἕνα ὄπλο. Ἀλλά ἐπειδὴ ἡ στάσις του ἐφαίνετο κάθε ἄλλο παρά ἐπιθετική, συνεκρατήθην καί τόν ἐπλησίασα.

Ήταν ἕνας ἄνδρας νέος, μέ χαρακτηριστικά πού ἐφανερώναν δραστηριότητα, μέ μαλλιά ξαν ἃ καί κομένα μᾶλλον μακρὰ, καί μίαν μικρὴν γενειάδα, ἐπίσης ξανθήν, ἡ ὁποία ἐχωρίζετο εἰς δύο μῦτες ἐκκτέρωθεν τοῦ προσώπου του. Ἡ ἐνδυμασία του ἦτο πολὺ σοδαρά καί ἐνεθύνιζε τήν αἰλουέτταν ἱερῶς τῶν διαμαρτυρουμένων, τὸ σύνολόν του, δὲ ἄλλως τε παρουσίᾳ καί τὸ ἰδιαιτέρον, τὸ ὅποιον ἐνέπνευε τὸν σεδασμόν.

— Ποιὸς εἶθε; τὸν ἠρώτησα.

Καί ἐπειδὴ δέν ἀπαντοῦσε πανέλαθα:

— Ποιὸς εἶθε; Πῶς μπήκατε ἐδῶ πέρα; Τί ζητεῖτε;

Μὲ ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον καί μέ ἠρώτησε:

— Δέν μέ ἀναγνωρίζετε;

— Οχι... ὄχι!

— Παράξενο!... Σκεφθῆτε καλύτερα, φάξετε... κάποιος φίλος σας... ἕνας φίλος λίγο παράξενος τὸ βέβαιον... ἀλλά πάντως...

Τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ χέρι:

— Δέτε φέμματα!.. δέν μπορεῖ νά

εἰσθε αὐτόν... εἶναι ἀδύνατον!

— Τότε γιατί σκεφθήκατε αὐτὸν ἀντὶ νά σκεφθῆτε ἕναν ἄλλον, εἶπε γελῶν.

Αχ! τὸ γέλοιό αὐτό! τὸ γέλοιό αὐτὸ τὸ νεανικό, τὸ γεμάτο ζωὴ, τοῦ ὁποίου ἡ λεπτή εἰρωνεία μὲ εἶχε τόσες φορές διασκαδάζει! Ανατρίχιασα. Μὰ ἦταν δυνατόν:

— Οχι, ὄχι, ἀντέτεινα, εἶναι ἀδύνατον!

— Εἶναι ἀδύνατον νά εἶμαι ἐγὼ γιατί ἀπέθανα, δέν εἶναι ἔτσι, καί γιατί δέν πιστεύετε στοὺς βρυκόλακας;

Ενέλασε πάλι μέ τήν καρδιά του:

Ἀλλά, φίλε μου,, εἶμαι ἐγὼ ἀπ' ἐκείνους πού παθαίνουν; Νά παθῶν ἔτσι ἀνόητα, μέ τήν σφαῖρα πού μοῦ τραβῆξε στήν πλάτη μιὰ νέα! Ἀλλοίμονο! βλέπω πῶς δέν ἔχεις καί τόσο περίφημη ιδέα γιὰ μένα. Νομίζεις πῶς θά καταδεχόμεν ποτὲ ἕνα τέτοιο τέλος;

— Εὐὸ εἶσαι λοιπόν; ἐπιθύρεια, διατάζοντας κάπως ἀκόμη... Δέν 'μπορῶ νά σέ ἀναγνωρίσω.

— Τότε λοιπόν, ἀπήντησε κατενθουσιασμένος, εἶμαι ἡσυγος. Ἐάν ὁ μόνος ἄνθρωπος, εἰς τόν ὅποιον παρουσιάσθηκα ὑπὸ τήν πραγματικὴν μου μορφήν, δέν 'μπορεῖ σήμερα, νά μέ ἀναγνωρίσῃ, κάθε ἄλλος, ὁ ὅποιος θά μέ ἰδῇ ὅπως εἶμαι σήμερα, δέν θά μέ ἀναγνωρίσῃ ὅταν τοῦ παρουσιασθῶ ὅπως πράγματι εἶμαι...

Ἐπανέβρισκα τώρα τήν φωνήν του, τήν ὁποίαν δέν μετέβαλε πλέον, καί ἀνεγνώριζα καί τήν ἐκφρασιν τῶν ματιῶν του καί ὅλο του τὸ σύνολο κάτω ἀπὸ τήν μετεμπίσει, ἡ ὁποία τόν ἐκάλυπτε.

— Ο Ἀρσέν Λουπέν, ἐπιθύρεια.

— Ναι, ὁ Ἀρσέν Λουπέν, ἀνεφώνησε, σηκωνόμενος. Εγὼ ὁ ἴδιος, μετὰ τήν ἐπιστροφήν μου ἀπὸ τὸ βασίλειον τῶν νε-

κρῶν. Εγὼ ὁ Ἀρσέν Λουπέν, γεμάτος ζωὴ, γεμάτος θέλησι καί δραστηριότητα, εὐτυχισμένος, ἐλεύθερος, καί πῶς πολὺ πρὶν πατὲ ἀποφασισμένος νά ἀπολαύσω τήν ἐλευθερίαν μου μέσα στὸν κόσμον αὐτὸν ὅπου ὡς τήν ὥρα δέν συνήντησα παρά μόνον τὸν θυμωσμὸν καί τήν ἱκανοποίησι.

— Τώρα πιά δέν ἀμφισβῶ, ἀπήντησα γελῶν καί ἐγὼ, ὅτι πράγματι εἶσαι σύ, καί πολὺ μάλιστα πῶς εὐθυμῶς ἀπὸ τήν ἡμέρα ὅπου εἶχα, πέρυσιν, τήν εὐχαρίστησι νά σέ ἰδῶ...

Εγνοοῦσα τήν τελευταία ἐκείνη ἐπισκεψὶ πού μοῦ ἔκαμε ἐπειτα ἀπὸ τήν περιφημὴ περιπέτεια τοῦ διαδήματος, τὸν διαλαλυθέντα γάμον του, τήν φυγὴν του μέ τήν Σόνια Κρίσνοφ, καί τὸν τραγικὸ θάνατό τῆς νέας, ὁ ὁποῖος ἐπηκολούθησε. Τήν ἡμέρα ἐκείνην εἶχα ἰδῇ ἕναν Ἀρσέν Λουπέν πού ἀγνοοῦσα, ἀπογοητευμένον, μέ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, χωρὶς θέλῃ, χωρὶς ἐνεργητικότητά.

— Σώπαινε, ἐπιθύρεια, τὸ παρελθόν εἶναι μακρὰ.

— Πέρασε μόλις ἕνας χρόνος παρετήρησα.

— Πέρασαν δέκα χρόνια, ἐπέμεινε νά μ' ἀπαντήσῃ. Τὰ χρόνια τοῦ Ἀρσέν Λουπέν μετροῦν δέκα φορές περισσότερο ἀπὸ τῶν ἄλλων.

Δέν ἐπέμεινε καί ἀλλάζοντας θέμα:

— Μὰ πῶς μπήκατε ἐδῶ;

— Μὰ σάν ὅλον τὸν κόσμον, ἀπὸ τήν πόρτα. Ἐπειτα ἐπειδὴ δέν εἶδα κανέναν, ἐπέρασα ἀπὸ τήν σάλα καί ἦλθα ὡς ἐδῶ.

— Καλά, ἀλλὰ τὸ κλεῖδι τῆς πόρτας;

— Γιὰ μένα δέν ὑπάρχει κλεῖδι, τὸ ξέρεις καλὰ. Μοῦ ἐχρηιάζετο τὸ σπῆτι σου, καί ἦλθα.

— Στάς διαταγὰς σου. Μήπως θέλεις νά σ' ἀφήσω μόνον;

— Ω! κάθε ἄλλο, δέν μέ ἐμποδίζεις. Μπορῶ μάλιστα νά σέ ἐσθαιώσω ὅτι θὰ περάσω μερικὲς στιγμὲς πολὺ εὐχάριστες. σέ λίγο.

— Τί, περιμένεις κανέναν;

— Ναι, ἔδωσα ἐδῶ ἕνα ρανταβού... Ἡ ὥρα εἶναι δέκα, εἶπε βιάζοντας τὸ ρολόι του, ἂν τὸ τηλεγράφημά μου ἐφθασῇ ἐγκαιρῶς. τὸ πρόσωπο δέν θά ἀργήσῃ... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτύπησε τὸ κοῦδονι.

— Τί σοῦ εἶπα;... ὄχι, ὄχι μὴν ἀνησυχῇς, σέ παρακαλῶ, πηγαίνω ἐγὼ ν' ἀρτίσω.

Σὲ ποῖον, πρὸς Θεοῦ, εἶχε ἔλθει ρανταβού στοῦ σπῆτι μου, καί σὲ τί δραματικὴ ἢ κωμικὴ σκητὴν μοῦ ἐμέλετο νά παραστώ. Γιὰ νά τήν θεωρῇ ὁ ἴδιος ὁ Λουπέν ὡς εὐχάριστον θά πῇ ὅτι δέν θά ἦτο ἀπὸ τῆς συνήθους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ
ΜΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ

Υψηλ. τῆς Συφιλοδογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ Ο ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ 'ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ 400
ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ποικίλαι γνώσεις.- Συνεργασία πολλών λογίων
καὶ ὅλων τῶν συνεργατῶν
μετὰ τῶν εἰκόνων των

Πλείσται λεπτομέρειαι διαφόρων βιομηχανιῶν
μετὰ πολλῶν εἰκόνων.

Επιθεωρήσεις ἀπὸ τὴν
κοινωνικὴν, ἐθνικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν
τοῦ λήξαντος ἔτους.

Εἰκόνες καὶ ἄλλη ὕλη σύμφωνος
πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ «Θησαυροῦ».

Θὰ πωλεῖται χαρτόδετον δρ. 8.50
» χρυσόδετον » 12

Επειδὴ θὰ ἐκδοθῇ ὀρισμένος ἀριθμὸς ἀντιτύπων, Συνδρομηταὶ
ἐγγράφονται ἀπὸ σήμερον ἐπὶ καταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

Εγύρισε ἀποτόμως τὴν ράχιν μὲ
ἓνα ὕφος περιφρονητικόν, ἀνεσῆκω-
σε μὲ κάποιαν ὑπερηφάνειαν τὰ κα-
τάμικρα μαλλιά της διὰ τὰ τα-
κτοποιήσῃ δῆθεν καὶ διηυθύνθῃ
εἰς τὸ βάθος τῆς παραπλευρῶς αἰ-
θούσης.

Εκεῖνος ἔμενε, ἀποσβολωμένος,
εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ακουμβῶν μὲ
τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸ κάθισμα, τὸ
συνὰ εἰς τὴν νευρικὴν σύστασιν
τῶν δακτύλων κλονιζόμενον, ἐκάρ-
φωσε τὰ πνιγμένα εἰς τὸ θάμβος
μάτια του εἰς τὰ ἀγέρωχα ἐκεῖνα
νώτα, τὰ ὅποια ἀπεμακρύνοντο μὲ
μεγαλοπρεπῆ νωχέλεια καὶ εἰς τὰ
ὅποια συνετρίβοντο ἔξαφνα, ὅπως
εἰς βράχους τὰ κύματα, ὅλα τὰ ὄνει-
ρα καὶ αἱ ἐλπίδες του ποῦ δύο τῶρα
μῆνας ὕφαινε ἡ ψυχὴ του.

Εβουβάθη. Τὶ νὰ εἰπῇ εἰς τὴν ἀ-
προδόκητον ἐκείνην τοῖμαίαν. Ἦ-
το ἓνας ἡττημένος ὁ ὁποῖος δὲν εἶ-
χε τὸ δικαίωμα, οὔτε τὴν δύναμιν
νὰ ψελλίσῃ μιαν δικαιολογίαν.

Εκείνη ἐρρίφθη εἰς μιαν πολυ-
θρόνον, ἐπὶ ἧς ἐν εἰκονογραφημέ-
νον περιοδικὸν καὶ τὰ ἀπαστοράτον-
τα μάτια της — οἱ ὀλόμαυροὶ ἐκεί-
νοι κεραυνοὶ — ἐκρύβονταν πίσω ἀ-
πὸ τὰς ἀνοικτὰς σελίδας τοῦ περιο-
δικοῦ.

Τὴν ἔβλεπε τώρα ἐκεῖνος ἀπὸ μα-
κράν. Ἦθελε νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἀλλὰ

νὰ κάμῃ τί; Νὰ ὁμολογοῦσε; Θὰ
ἐταπεινοῦτο χωρὶς ἐλπίδα ἀγορθω-
σεως. Νὰ ἐπέμενε; Θὰ τὸν ἐδιώχνε.
Τὴν ἐκύτταξε μὲ μίαν μόλις συγ-
κρατουμένην ἀγανάκτησιν διὰ τὴν
ἀπότομον φυγὴν της. Ἀλλ' ὁ ἔρως
τοῦ ἦτο ἰσχυρότερος τοῦ πείσματος
της. Ἐκαμε μερικὰ βήματα καὶ ἐκά-
θησε ἀπέναντί της. Σὰν ἓνας κατη-
γορούμενος ἀπέναντι τοῦ δικαστοῦ.
Καὶ εἶδε, ὠριότερους τώρα, τοὺς γυ-
μνοὺς βραχιονὰς της, τοὺς τορνευ-
τοὺς καὶ εὐρόστους ἐκείνους βραχί-
ους, τὰ στήθη της, ἀνυψούμενα ἀ-
κόμη ἀπὸ θυμὸν, τὰ ὅποια ἐθώπευε
μία ἀραχνόφαντος γὰζα. Τὸ σῶμα
διεγράφετο κομψὰ εἰς μιαν στάσιν
καλλιτεχνικὴν. Καί εἶδε τὸ κύμα τῶν
μαλλιῶν της — κύμα γαλῆς τὸν ἀ-
φρόν τοῦ γήρατος — κύμα ἀκράτη-
τον ἀνυπότακτον, τὸ ὅποιον ἐκλυθ-
νίστο εἰς τὴν ἰδιότροπον ἐκείνην
ἐκείνην κεφαλὴ καὶ ἐφίλει τοὺς κρο-
τάφους καὶ ἐξετείνετο εἰς τὰ μάγου
λάτης καὶ ἐτεσφάνωνε τὸ μετωπὸν
της.

Ὡ τὰ μαλλιά της! Τὰ ἔβλεπε νὰ
γίνωνται μιὰ ἄλυσσος καὶ τὰ ἡσθά-
γετο νὰ τοῦ περισφίγγουν τὰ χεῖρια,
νὰ τοῦ δένουν τὰ χεῖλη, νὰ γίνων-
ται φρεῖδα καὶ νὰ τὸν περιβάλ-
λουν, νὰ φθάσουν σιγά-σιγά εἰς
τὴν καρδίαν του καὶ νὰ ἀπομυζοῦν
τὸ αἷμα της.

Εξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ νὰ δι-
βάσῃ νὰ κυττάξῃ τὰς εἰκόνας. Ἦτο
βέβαιος ὅτι οὔτε ἐδιάβαζε, οὔτε ἀν-
τιλαμβάνετο ὅ,τι ἐκύτταζε. Μία Σφιγξ
μὲ θέλγητρον Αφροδίτης. Τὸ σκλη-
ρὸν ἀτίτασσον ἐκείνο πλάσμα, ἦτο
ἡ αἰθερία ὑπαρξίς, ποῦ ἐλάτρευσε;
Τὰ σύννεφα ποῦ ἐβλεπε γύρω στὰ
μάτια της δὲν ἐταίριαζαν καθόλου
μὲ τὴν ἀνοιξιὰτικὴν αὐγὴν τῆς ζω-
ῆς της. Ἦτο μία μουσικὴ συμφω-
νία ἡ ἀγάπη του, ποῦ ἤρχισεν ἀ-
παλά γλυκὰ καὶ ἐτελείωνε μὲ μίαν
ἀδυσώπητον θύελλαν, μὲ μίαν ἀ-
νύπτου καταστροφὴν.

Ὅσῳ ἔβλεπε ὑπὸ τὴν λεπτὴν μου-
σελίαν προκλητικὸν τὸ σφρίγος
τῆς σαρκὸς, ἔχανε τὴν συναίσθη-
σιν τῆς ὑπερφανείας, τὰ νεῦρα ἐ-
χαλαρώθησαν. ὑπέκλυεν εἰς τὴν κυ-
ριαρχίαν τῆς ὁμορφιάς. Επροτίμη-
σε νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ πᾶν. ἀλλὰ
νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ ἀ-
ναπημένῃ ἐκείνῃ ὀπτασίᾳ, ἡ ὁποία
σχεδὸν διελύετο...

Ανεμνήρηθῃ ἀστραπιαίως ποσά-
κις τὸν περιέ αἰετοσκοπικὰ μὲ
τὴν γαλήνην τοῦ βλέμματος ὅς της, πο-
σάκις τὸν εἰλκυσεν μὲ τὸν μαγνῆ-
την τοῦ μειδιάματός της! Ὡ, τοῦ
ἔφερετο τόσο καλὰ, — ἀπέφευγε
νὰ φανερώσῃ ὅτι τὸν ἠγάπα — καὶ
αὐτὸς ἀχάριστος, διὰ νὰ τὴν κάμῃ
νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπην της, διὰ νὰ
τὴν κάμῃ νὰ ζηλοτυπήσῃ — ἐνό-
μισεν ὅτι ἐσπερέωνε τοιοῦτοτρόπως
τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀγάπης του —
ἐφάνη περαιοποιητὸς πρὸς μίαν ἄλ-
λην, φύλῃν της, πρὸς τὴν ὁποίαν τί-
ποτε δὲν τὸν συνέδεε, διὰ τὴν ὁ-
ποίαν τίποτε δὲν ἠσθάνετο. Πῶς
νὰ αἰσθανθῇ, ἀφοῦ ὅλην τὴν ψυ-
χὴν του, μὰ ὅλην, τὴν εἶχε συναρ-
πᾶσθαι τῆς γοήσεως ἐκείνης τὸ κάλ-
λος, ἀπρόσιτον ἀλλὰ καὶ διαβολικόν,

τὸν εἶχεν ἀλυσσοδέσῃ ἐκείνων τῶν
μαλλιών της τὸ φρίσσον μελανὸν
κῦμα.

Κ' ἐκείνη πληγεῖσα εἰς τὸν ἐγω-
ισμόν της, ἐπίστευσεν ὅτι ἄλλη, ἢ φί-
λη της τὴν εἶχε διαδεχθῇ καὶ ὅχι
ἀπὸ ζηλοτυπίας ἀλλ' ἀπὸ πείσμα
ἐξηγέρθη καὶ μὴ θέλουσα ν' ἀνα-
γνωρίσῃ καμμίαν ἄλλην, ὅχι ὑπερ-
τέραν της, ἀλλ' οὔτε ἴσην, μὴ ἀνε-
χομένη καμμίαν ταπεινώσιν, ἠθέ-
λησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

— Μάγισσα τῆς εἴτε μὲ χαμη-
λὴν παλλομένην φωνήν — καὶ τὴν
ἀπεκάλει πάντοτε οὕτω κατὰ τὰς ἐ-
ρωτικὰς του ἐκρήξεις — μὴ γίνε-
σαι Μέγαιρα, Δὲν σοῦ πάει. Ξέ-
ρεις ὅτι κρατεῖς στὰ χέρια σου τὴν
καρδιά μου· μὴ τὴν ποδοπατήσῃς.
Μὴ κάνεις κατάχρησιν τῆς δυναμεί-
ώς σου. Δὲν ἀγαπᾷ ἄλλην, ὅ,τι, ὅ-
χι. Σοῦ τὸ δοκίζομαι.

— Δὲν μὲ μέλει... Ν' ἀγαπᾶτε
κύριε, ὅσες θέλετε. Ὅσῳ περισσότε-
ρες ἀγαπήσετε, τόσῳ ὠραιότερα θὰ
περνᾶτε τὸν καιρὸν σας...

— Σόνια...

— Ἀρκεῖ ἐπὶ τέλους! Εἴπατε
πολλά, μὰ πάρα πολλὰ λέτε...

— Α, ναί, ὅλα τὰ λέγω ἅμα εἰ-
πῶ τὸ ὁιόμα σου... Ὡ, Σόνια...

Καὶ ἐκρημνίσθη κάτω, σύσω-
μος. τὰ γόνατά του ἐσύρθησαν ἐ-
πάνω στὸ βελονδέιο χαλί, ὕψωσε ἰ-
κετευτικῶς τὰ μάτια πλημμυρισμέ-
να ἀπὸ δάκρυα καὶ ἐνηγκαλίσθη
τοὺς πόδας της... Ρίγος ἐκλόνησε
τὸ σῶμα του καὶ σὰν κατάδικος ἐ-
πὶ τῆς σανίδος τοῦ θανάτου ἀνέμε-
νε τὴν χάριν ἐπὶ τὰ χεῖλη της.

Ἡ γυναικεῖα φιλαρέσκεια ἀνέ-
ζησε. Συνησθάνθη τὸ θέλγητρόν της
εἶδε ἀναγεννώμενον τὸ γόητρον με-
τὸ ὁποῖον ἠγχαλώτιζε ἀλλὰ καὶ συν-
έτριβεν ἓνα ἄνδρα τόσο ἀφροσιω-

μένον, τόσο καλόν, ἠθικόν· δὲν ἤ-
θελε νὰ βλέπῃ νὰ σύρεται οὕτω ἐ-
νας ἄνδρας τὸν ὁποῖον ἐπὶ τέλους
ἀγαποῦσε. Ελησμονήσεν αὐτὴ ὅ-
τι εἶτο μὴ συνηθισμένη γυ-
ναῖκα, τὸν ἀνὴρ εἶρε, καὶ ἐκείνος
ἀνιψοῦμενος ἔπεσεν ὀρμητικῶς εἰς
τὸν λαιμόν της καὶ ἐπάνω εἰς τὸν
ἀπαλὸν πλοῦτον τοῦ στήθους της
ἔμεινε σχεδὸν λιπόθυμος...

Ὅταν ἐφυγεν ἐκεῖνος, πάντα συν-

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Νέας Υόρ-
κης, μία Ἀμερικανὶς ἐνυμφεύθη δε-
κάτην τρίτην φορὰν.

Εἰς τὴν τέλει τοῦ τελευταίου
αὐτῆς γάμου της ἦσαν παρόντες τρεῖς
ἀπὸ τοὺς παλαιούς συζύγους της οἱ
ὁποῖοι συνεχάρησαν τὴν νεόνυμφον.

Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς
τῶν Ἀμερικανικῶν ἀσφαλιστικῶν
ἐταιρειῶν, ὑπάρχουν αὐτὴν τὴν
στιγμὴν 120 ἐν ὅλῳ Ἀμερικανῶι ἐ-
χοντες ἠσφαλισμένην τὴν ζωὴν διὰ
ποσὰ ἀνώτερα τοῦ ἐνὸς ἐκατομυ-
ρίου δολλαρίων.

Ἡγεῖται δ' ὅλων ὁ Βασιλεὺς τῶν Κι-
νματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἀ-
δόλφος Τζούκορ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἠ-
σφαλισμένος ἀντὶ 5 ἐκατομμυρίων
δολλαρίων.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος αἱ ἀσφα-
λιστικαὶ ἐταιρεῖαι ὑπέστησαν ἀσχε-
τὰ γενναῖα ἀφαιμάξεις, διότι εἶχον

τετριμένους, ἀπὸ τὸν ψυχικὸν κλονι-
σμόν, ἢ σόνια τὸν παρηκολούθη-
σε μὲ τὰ γαλήνια τώρα μάτια
της, καὶ ἔπειτα ἐπῆγε εἰς τὸ κοι-
νὸν της γραφεῖον διὰ νὰ γράψῃ
εἰς τὸ ἡμερολόγιόν της ὀλίγας λέ-
ξεις, ὅπως συνήθιζε νὰ κάμνῃ σχε-
δὸν κάθε ἡμέραν,

Καὶ ἔγραψεν.

«Εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ πείσμα δι' ἐ-
να ἄνδρα εἶναι καταστροφὴ· διὰ
μίαν γυναῖκα. θρίαμβος».

ἀποθάνει σχετικῶς πολλοὶ ἐκ τῶν
«ἐκατομμυριασφαισμένων» πελα-
τῶν τῶν.

Οὕτως ἐπληρώθησαν 3 ἐκατομύ-
ρια δολλαρίων εἰς τοὺς κληρονό-
μους τοῦ ἀποβιώσαντος μεγαλεπό-
ρου Γουαννιναίηκερ καὶ 2 ἐκατομύ-
ρια εἰς τὸν υἱὸν τοῦ τραπέζιτου
Νταίτβιζον.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἑξαμήνιον τοῦ
τρέχοντος ἔτους εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ
ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων ὑπερέβη
τὸν ἀριθμὸν τῶν θανάτων κατὰ 4
3.624 ἐνῶ κατὰ τὴν ἀντίστοιχον
περίοδον τοῦ 1922 τὸ πλεόνασμα
ἦτο μόνον 9.045.

Ἡ βελτίωσις αὐτὴ ὀφείλεται εἰς
τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν
θανάτων (352.000 ἀπέναντι 387.
000), διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσε-
ων ἠλαττώθη καὶ αὐτὸς κατὰ 863
(395.863 ἀπέναντι 395.726),

Author's address: Department of Mathematics, University of California, San Diego, La Jolla, CA 92037, U.S.A.
E-mail: shashank@ucsd.edu

[illegible]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Ρασπουτίν μετέβη πρὸς τὸν ὑπουργὸν
 γὰρ τῶν Εσωτερικῶν καὶ ἀξήτησεν
 ἅ ἱδὴ τὸν ὑφυπουργὸν Τζαυνκοβ-

ψευδοάγιον

Μετά μίαν ὥραν ὁ Ρασπουτίν με-
δεμένον τὸν ὀφθαλμὸν ἐκάθητο πα-
ρὰ τῆς αὐτοκρατείας εἰς τὸ δωμάτι-
όν της καὶ διηγεῖτο πρὸς αὐτὴν
πὼς ὁ ὑφυπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν
τὸν ἐκκακομετεχειρίσθη διότι ἠθέλη-
σεν αὐτὸς νὰ ἐκφράσῃ τὸν σεβασ-
μὸν τοῦ πρὸς τὸ στέμμα. Διὰ τὴν
αὐτοκράτειραν ὁ ἐλευνὸς οὗτος ἀ-
γύρτης ἦτον ἕνας ἅγιος τοιαύτη δὲ
προσβολὴ τὴν ἐκαίνε νὰ τρέμῃ ἐξ
ἀγανακτήσεως.

Ὁ μοναχὸς δὲν ἠγνόει ὅτι οὔτε ὁ
αὐτοκράτωρ, οὔτε ἡ αὐτοκράτειρα
ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσουν τὸ πα-
ραμικρὸν ἐναντίον τοῦ λεγόμενου,
διότι ἦσαν οἱ τοὶ πεπεισμένοι ὅτι
ἦσαν πλασταὶ ἱστορίαι τῶν ἐχθρῶν
τῆς δυναστείας, ὡς καὶ ἐκείνων οἵ-
τινες ἐξήλθον τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου
τούτου πατρὸς.

Πάν ὅ,τι ὁ Ρασπουτίν ἐφαντάζε-
το ἐπραγματοποιήθη ἀμέσως. Ἡ αὐ-
τοκράτειρα ἐξωρισμένη ἐσηκώθη
καὶ μετέβη παρὰ τῷ Τσάρῳ ὅστις
ἀμέσως ὑπέγραψε τὴν παῦσιν τοῦ
τιμίου τούτου ὑπαλλήλου ἀντικατα-
στήσας τούτον δι' ἐνὸς ἀσημάντου
φίλου τοῦ Ρασπουτίν.

Τὴν αὐτὴν ἐβδομάδα συνέβη ἕτε-
ρον ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον ἀνησυχεί
σεν πολὺ τὸν μοναχόν. Ἡ Α. Μ.
εἶχε διορίσει τὸν Σαμαρίνον αὐτο-
κρατορικὸν ἐπίτροπον παρὰ τῇ Ιε-
ρᾷ Συνόδῳ ὁ διορισμὸς οὗτος ἐθε-
ωρήθη παρὰ τοῦ Ρασπουτίν ὅτι ἡ-
δύνατο νὰ ἐπιφέρει τὴν καταστρο-
φὴν του.

Ὁ Σαμαρίνος εὐθύς καὶ τίμιος
ἄνθρωπος ἦτον ἀσπόνδος ἐχθρὸς
τοῦ Ρασπουτίν. Εἰκάζει τὸ παρελ-
θὸν του ὡς καὶ τοῦ Θεοφάνους ἐπὶ
πλέον δὲ εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι
ὁ διορισμὸς τῶν ἐπισκόπων ἐν τῇ

ἐκκλησίᾳ Πραβοσλάβνας ὀφείλοντο
εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ πρώην ζωο-
κλόπου.

Ὁ ψευδοάγιος ταραχθεὶς σφόδρα
ἐκρίνευ ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συνέ-
φερε νὰ παραμείνῃ ἐν ἐνεργείᾳ ὁ
νέος αὐτοκρατορικὸς ἐπίτροπος πα-
ρὰ τῇ Ιερᾷ Συνόδῳ, διότι ἀντελή-
φθη ὅτι οὗτος εἶχε τὴν προνυπόθε-
σιν νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν ἐκκλησίαν
ἀπὸ τὰς κακοήθεις ἐπιτροπὰς τῶν δι-
αφθορῶν οἵτινες ἐμόλυνον ταύ-
την.

Μετά τρεῖς ἡμέρας ὁ Ρασπουτίν
μετέβη εἰς Τσάρκος Σέλο ὅπου κατὰ
σύμπτωσιν εὗρίσκειτο ὁ Τσάρκος, εἰσ-
δύσας δὲ εἰς τὸ ἰδιαιτερόν γραφεῖον
τῆς Α. Μ. τῷ εἶπε μετὰ τόνου ἐμ-
πιστευτικοῦ.

Ἀκουσε φίλε μου, ἔχω νὰ σοῦ
ἀνακινώσω ἕνα μυστικόν. Χθὲς
βράδυ ἤμην μετὸν Στουρμερ ὅστις
μοῦ εἶπε ὅτι φοβερὰ συνομιλία ἐ-
παναστατικὴ ἐξυφαίνεται ἐναντίον
σου μετὸν σκοπὸν νὰ σὲ καθαιρέ-
σουν.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ αὐτοκράτωρ
ὠθὼν τὸ κάθισμά του, καὶ ἄλλη
συνομιλία: Καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ ἀρ-
χηγοί;

— Ὁ σπουδαιότερος ἀρχηγὸς εἴ-
ναι ὁ Σαμαρίνος τὸν ὁλοῖον διωρι-
σας αὐτοκρατορικὸν ἐπίτροπον παρὰ
τῇ Ιερᾷ Συνόδῳ. ἀπεκρίθη ὁ Ρα-
σπουτίν ὁ δὲ Στουρμερ με συνε-
βούλευσε νὰ ἔλθω νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.

— Μὰ εἶσαι πολὺ βέβαιος ἅγιε
Πάτερ; ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ πα-
ρατηρῶν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεῖ.

Οἱ χαλύβδινοι καὶ μαγνητίζοντες
ὀφθαλμοὶ τοῦ μοναχοῦ πρὸ τῶν ὁ-
ποίων οὐδεμίᾳ γυναῖκα ἠδυνήθη
νὰ ἀντισταθῇ συνηγήθησαν μετὰ
σταθερὸν βλέμμα τοῦ Τσάρου.

— Με γνωρίζεις ἀπὸ πότε σοβα

ρῶς ὁ ψευδοάγιος, ὅταν σοῦ ὁμιλῶ
σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην
τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Σαμαρίνος
ἐπαύετο καὶ ἐπίπτε ὑπὸ δυσμένειαν.
Οἱ ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν αἰφνι-
δίαν παῦσιν, ἐνῶ κατὰ τὴν αὐτὴν
ἐσπέραν ὁ πρωθυπουργὸς Στουρμερ
μετὰ τοῦ Ρασπουτίν ἐξεπωμάτιζον
τὸν καμπανίτην των καὶ ἀφ' ἑτέρου
ἡ κυρία Βιριμπόβα ἡ κυρία τῆς τι-
μῆς τῆς αὐτοκρατείας ἀπελάμβανε
μετ' αὐτῶν διὰ τὸν μεγάλον των
θρίαμβον.

Οὐδ' ἰς ὑπῆρξε κατὰ τὴν μεγά-
λην ρωσσικὴν αὐτοκρατορίαν ὁ δυ-
νηθεὶς νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν
τοῦ Ρασπουτίν. Οἱ τίμιοι ἄνθρω-
ποι τὸν ἐφοβοῦντο, αἱ δὲ ἐντιμοὶ
γυναῖκες τὸν ἐφοβοῦντο. Επαιρνε
χρήματα ἀπὸ ἐκατοντάδας ἀνθρώ-
πων ζητούντων θέσιν, ἀλλὰ ἀλλοί-
μονον εἰς ἐκείνους οἵτινες ἀντέπρα-
τον πρὸς αὐτόν. Ἦσαν καταδικα-
σμένοι εἰς θάνατον. Βεβαίως κατὰ
ἄφθονον χρήμα τὸ ὁποῖον ἐσχέδι-
ζε εἰς ὅλας τὰς γωνίας συνετέλει εἰς
τὴν δυνάμιν του. Ἐν τούτοις δὲν
δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι δὲν ὀλήρω-
κάνεις ποῦ δὲν τὸν θαύπτεται.

Κάποιον ἐπαναστατικὸν κομμά-
τιον ἐπέβλεπε μετὰ πολλῆς προσο-
χῆς τὰς πράξεις τοῦ μοναχοῦ. Με-
ρίκα ἐκ τῶν μυστικῶν ἐκδόσεων
τῆς ὁποίας ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, ἀπο-
τελοῦσιν ἐκκλησιαστικὸν ἀνάγνωσμα
καὶ ἰδίως διὰ τὴν πλήρη μυστηρί-
ων ρωσσικὴν αὐτοκρατορίαν.

Εβδομάδας τινὰς μετὰ τὸν θρί-
αμβόν του κατὰ τοῦ αὐτοκρατορι-
κοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ιερᾷ Συνόδου
ἐμάθεν ὁ καμπανίτης Μουζίκος ὅτι
ὁ αὐτοκράτωρ ἔλαβεν ἐκδόσεις τινὰς
αἰτινες τοῦ ἀπέδιδον βαρεῖας κατη-
γορίας. Ἡ Α. Μ. τὰς ἐδεῖξεν εἰς τὴν

αὐτοκράτειραν, Ὁ Ρασπουτίν προ-
βλέπων τὸν κίνδυνον καὶ διὰ νὰ
προλάβῃ πᾶν ἐνδεχόμενον εἰσῆλθεν
ἀποτόμως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς αὐ-
τοκρατείας ἐν Τσάρκος Σέλο καὶ
τῆς εἶπε.

— Ὁ Θεὸς μοῦ ἀπεκάλυπεν εἰς
τὸ ὄνειρόν μου ὅτι ἐχθροὶ τῆς δυ-
ναστείας με ἐκακολόγησαν καὶ ἔθε-
σαν ἐν ἀμφιβολίᾳ τὴν θεῖαν δύνα-
μίν μου. Κατὰ συνέπειαν ἦλθα νὰ
σὲ ἀποχαιρετήσω.

Ἡ αὐτοκράτειρα καθημένη μετὰ
τῆς κυρίας Βιριμπόβας καὶ τῆς γη-
ραιᾶς καμύσης Ἰννατιέφ ἐσηκώθη
ἀπὸ τὸ κάθισμά της μετὰ τὸ προσώ-
πον ὠχρόν.

— Σεῖς; δὲν θὰ φύγετε τῇ ἀλη-
θείᾳ ἅγιε Πάτερ, ἐκραύγασεν. Δὲν
ἔχετε σκοπὸν νὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε;
Καὶ ὁ πτωχὸς μας μικρὸς Αλέξιος;
καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐσβυσε προσφέρου-
σα τὴν τελευταίαν φράσιν.

Μάλιστα φερώ ἀληθῶς. Οἱ
ἐχθροὶ μου ἀλλοίμονον ἐθρίαμβου-
σαν, τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ὑπερί-
σχυσε τοῦ γαθοῦ πνεύματος κατὰ
τὸν φοβερόν, τούτον πόλεμον, ἀπὴν-
τησε βραδέως καὶ τραγικῶς. Ὅσον
ἀφερᾷ τὸν Αλέξιον... ἔλαβε θλίβε-
ρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὡ! ὄχι. ἀνέκραξε ἡ δυστυχὴς
αὐτοκράτειρα.

Ἀκουσε εἶπεν ὁ ψευδοάγιος διὰ
τῆς βασιλείας καὶ τοσοῦτ' ὡς φωνῆς
του δὲν θὰ σοῦ ἀποκορύψω τὴν ἀ-
λήθειαν. Εἰκόσιν ἡμέρας μετὰ τὴν
ἀναχώρησιν μου ὁ υἱὸς σου Αλέξ-
ιος θὰ πέσῃ ἀσθενὴς καὶ ἀλλοίμο-
νον εἰς τὸ δυστυχὲς παιδίον, δὲν θ' ἀ-
ναλάβῃ πλέον.

Ἡ κυρία Βιριμπόβα ἀφῆκε τρο-
μερὸν στενάγμον διὰ τὴν τρομερὰν
προφητείαν, ἡ δὲ αὐτοκράτειρα ἐξέ-
φερεν πνιγρὰν φωνὴν καὶ ἔλασε

τὰς αἰσθήσεις. Ο ψευδοάγιος ἐ-
στανροκοπήθη εὐλαβῶς καὶ μὲ κε-
κλιμένην κεφαλὴν ἐξῆλθε τῆς αι-
θούσης.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνεχώρει
διὰ Προκορόβσκη ὅπου μετέβη εἰς τὴν
μονήρη κατοικίαν του διὰ νὰ ἐπα-
νεύρη τὰς δώδεκα πνευματικὰς συ-
ζύγους του. Ἡ αὐτοκράτειρα διηλ-
θεν εἴκοσι ὥρας ἐν ἀγωνίᾳ μὲ τὴν
προφητείαν τοῦ κακούργου μονα-
χοῦ. Ο νεαρὸς Ἀλέξιος κατελήφθη
αἰφνιδίως μετὰ ἵκοσι ἡμέρας ἀπὸ
μνηστριῶδὴ ἀσθένειαν, ἥτις ἀνησύ-
χη ἐν σφόδρα τοῖς ἰατροῦς τῆς αὐ-
λῆς κληθέντας ἐσπευσμένως ἐκ Πε-
τρούπολεως. Δώδεκα ἐξοχότητες
συνήλθον εἰς συμβούλιον χωρὶς νὰ
μείνωσι σύμφωνοι περὶ τῆς ἀφορ-
μῆς τῆς αἰμορραγίας, ἥ δὲ αὐτοκρά-
τειρα ἐτηλεγράφη κατεπειγόντως

πρὸς τὸν ἅγιον πατέρα της ἱκετεύ-
ουσα αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ.

Διετέλει μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ πι-
στεύσῃ ὅτι ἡ ἐμπιστὸς της κυρία τῆς
τιμῆς εἶχε δώσει πρὸ ἑξ ὥρων μίαν
δόσιν φαρμάκου τῆς Κίνας εἰς τὸν
νεόν Τσάρεβιτς προκαλέσασα οὕτω
τὴν ἀσθένειαν τὴν ὅποιαν ὁ κακούρ-
γος εἶχε προνοήσει.

Τηλεγραφήματα ἐπὶ τηλεγραφη-
μάτων ἐφθάνον πρὸς τὸν ἅγιόν της
ἐκλιπαροῦντα τοῦτον νὰ ἐπανέλθῃ
ὅπως σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου
της, ὑπέγραφε δὲ ταῦτα μὲ τὴν ὑπο-
γραφήν «*Ἡ ἀδελφὴ σας Ἀλεξ.*» Τὰ
τηλεγραφήματα ὁμωσέμενον ἄνευ
ἀπαντήσεως.

(Ἀκολουθεῖ).

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40-74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία Ε. Α. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται ἄνευ φαρμάκων εἰμῇ δι' ἰδιαιτέρας ὁλως μηχανικῆς
μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀνακουφιστικῆς, πλείστα ὅσα χρόνια νοσήματά
δυσίατα ἢ καὶ ἀνίατά μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἴτοι.

**Ρευματισμοί, Ισχναλγίαι, Στομαχικά, δυσκοιλιότητες, Προστατι-
τις, Ψαμμίασις, Αὐπνία, Αἰμῆ, Εξηντλημένοι ὁργανισμοί, Πα-
ραλύσεις, Συρίγγια, Αἰτονα ἔλκη, Πολυσαρκία, Αἰμορροΐδες κτλ.**
Προλαμβάνεται καὶ συμπτωτικῶς βελτιώνεται ἡ Ἀρτηριοσκληρώσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

**Τοκετοί, Στειρώσεις, Μητρίτιδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυ-
στίτιδες κτλ.**

Δι. ἰδιαιτέρας μεθόδου μὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ

==

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φυλλαδίου ἀρ. 47)

θεᾶς, τὸ οὐρανοπετὲς Παλάδιον, ἐν-
τὸς ὅμως αὐτοῦ ἐλατρεῖτο καὶ ὁ
λοὸς θεός, ὁ Ερεχθεύς.

Παρ' αὐτὸν καὶ ἄλλη ἀρχαία θεά,
ἡ Πάνδροςος, ἀλλὰ ταύτης τὸ ἱερόν
ἔμεινεν ὑφιστάμενον καθ' ἑαυτὴν πλη-
σίον τοῦ ναοῦ, ὅπως ἐπιδηρῶθῃ με-
τὰ τὴν ὑπὸ τῶν Περσῶν καταστρο-
φὴν, ἐν ᾧ ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τῆς
Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ερεχθεῦς, ἄρρη-
τος ἄλλως ἀλλὰ πιθανότατος, ἐξη-
φανίσθη ἐντελῶς κατὰ τὴν ἀμέλειαν
τοῦ σημερινοῦ Ερεχθείου.

Τὰ ἅγια σημεῖα τῆς παναρχαίας
λατρείας τοῦ θεοῦ ἐνταῦθα ἀνοφέ-
ροντο εἰς τὴν περὶ κατοχῆς τῆς προ-
σφιλοῦς χώρας ἄριδα τοῦ Ποσειδῶ-

ναὸς οὗτος ἀ-
νηγέρθη κατὰ
τοὺς χρόνους
τῆς ἀνακαίνι-
σεως πάντων
τῶν ὑπὸ τῶν
Περσῶν κατα-
στραφέντων ἱ-
ερῶν, ἦτο δὲ
ναὸς τῆς Ἀθη-
νᾶς εἰς ὃν ἔ-
μελλε νὰ στη-
θῇ τὸ ἀρχαῖον
ἄγαλμα τῆς
θεᾶς, τὸ οὐρανοπετὲς Παλάδιον, ἐν-
τὸς ὅμως αὐτοῦ ἐλατρεῖτο καὶ ὁ
λοὸς θεός, ὁ Ερεχθεύς.

Παρ' αὐτὸν καὶ ἄλλη ἀρχαία θεά,
ἡ Πάνδροςος, ἀλλὰ ταύτης τὸ ἱερόν
ἔμεινεν ὑφιστάμενον καθ' ἑαυτὴν πλη-
σίον τοῦ ναοῦ, ὅπως ἐπιδηρῶθῃ με-
τὰ τὴν ὑπὸ τῶν Περσῶν καταστρο-
φὴν, ἐν ᾧ ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τῆς
Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ερεχθεῦς, ἄρρη-
τος ἄλλως ἀλλὰ πιθανότατος, ἐξη-
φανίσθη ἐντελῶς κατὰ τὴν ἀμέλειαν
τοῦ σημερινοῦ Ερεχθείου.

Τὰ ἅγια σημεῖα τῆς παναρχαίας
λατρείας τοῦ θεοῦ ἐνταῦθα ἀνοφέ-
ροντο εἰς τὴν περὶ κατοχῆς τῆς προ-
σφιλοῦς χώρας ἄριδα τοῦ Ποσειδῶ-

νος πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν. Ἦσαν τὸ εἰς
τὸν δράχον σημεῖον τῆς τριαίνης τοῦ
Ποσειδῶνος· ἡ ἐκπηδήσασα ἐκ τοῦ
πλήγματος αὐτῆς ἄλμυρὰ πηγή· ἡ
βλαστήσασα ἐκ τῆς γῆς **πάγκυφος**
ἐλαία, τὸ πολύτιμον τῆς Ἀθηνᾶς
δῶρον. Ἀλλ' ἡ μορφή αὐτῆ τοῦ μύ-
θου εἶνε ἡ νεώτερα καθὼς νεώτερα
εἶνε καὶ τὰ ὀνόματα Ποσειδῶν, Ἀθη-
νᾶ καὶ νεώτερα ἡ ἐπικράτησις τῆς
αἰγιόχου κόρης τοῦ Διὸς ὡς πολι-
ούχου θεᾶς. Πάντα ταῦτα ἀνέκουν
εἰς τὴν ὁμηρικὴν θεολογίαν, κατ' αὐ-
τὴν δὲ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς τρι-
κλίνης ἦτο τὸ ὄρχημα, εἰς τὸ ὅποιον
εἰσέδυσεν ὁ Ερεχθεύς, ἐξ οὐρανοῦ
κατελθὼν ὡς πόρκα συζευχθεῖς με-
τὰ τῆς μητρὸς Γῆς ἐξ αὐτῆς ἀνέ-
γχεσας τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, τὸν Ε-
ρεχθεῖα πάλιν ἡ Ερεχθίδιον, πρῶτον
τῆς χώρας υἱόν, ἐξ ὃ καὶ οἱ Ἀ-
θηναῖοι ἐκλήθησαν Ερεχθεῖδες.

Ἡ Πάνδροςος ἦτο ἡ Οὐδρόσος
εἶνε αὐτὴ ἡ μητὴρ Γῆ, ἡ τοῦ παν-
τὸς Μήτηρ, ὡς ἐλατρεῖτο εἰς τὴν
ἀρχαιότατην θρησκείαν ἡ παμμήτωρ
φύσις ἡ τὰ πάντα γεννῶσα καὶ εἰς
ἑαυτὴν τὰ πάντα ἀναλαμβάνουσα καὶ
πάλιν εἰς τὴν ζωὴν ἀνάγουσα. Ἡ ἀ-
ρχαία παράστασις συνεχωνεῦθη ἔ-
πειτα εἰς τὰς δοξασίας τῆς νεώτερας

θεολογίας και ὁ Ερεχθεὺς ἐταυτίσθη πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, ὥπως μὲ τὴν Αθηνᾶν συνεχωνεύθη ἡ Πάνδροςος, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ λησμονηθῇ παντελῶς.

Παρὰ τὸ ἅγιον σημεῖον τῆς ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν καταβάσεως τῆς θεότητος ὡς πυρός, παρὰ τὴν Ερεχθίδα πηγὴν, παρὰ τὴν ἱερὰν ἐλαίαν ἡγέρθη ποτὲ ὀνάς τῆς Αθηνᾶς — Ερεχθέως μετὰ τοῦ παραπλεύρως Πανδρόσου τὸ δὲ νέον οἰκοδόμημα ἐκτίσθη μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου δεκαετοῦς πολέμου, ἦτοι μετὰ τὸ 421 διακοπὴν δὲ πάλιν ἔνεκα τῆς ἐν Σικελίᾳ πανωλεθρίας (415-413), ἐπανελήφθη διὰ τοῦ Αλκιβιάδου τῷ 405 καὶ ἐτελείωσε τὸ 407. Στακόμενοι ἐνώπιον τῆς ἀνατολικῆς προσόψεως τοῦ Ερεχθείου καὶ ἀποδύοντες πρὸς αὐτὸ σινᾶμα καὶ πρὸς τὸν Παρθενῶνα, αἰσθανόμεθα ὅλην τὴν διαφορὰν ἣ ὁποία χωρίζει τοὺς δύο ρυθμοὺς τῶν κτισμάτων. Ἡ κομψότης, ἡ χάρις, ὁ πλοῦτος βασιλεύει ἐδῶ, ἐνῷ ἡ θαυμάτιη σοβαρότης καὶ μεγαλοπρεπὴς ἀπλότης μᾶς προσβλέπει ἐκεῖθεν.

Τὴν μονοτονίαν τοῦ νοτίου ἀπλοῦ τοῦχου τοῦ Ερεχθείου διακόπτει ἡ θαυμασιὰ πρόστασις τῶν Καρυατίδων, ἡ μᾶλλον τῶν ἐξ Κανηφόρων. Ἡ συνῆθαι νὰ ἀντικαθιστῶσι τοὺς στύλους τῆς ὀροφῆς γυναικεῖαι μορφαὶ εἶνε παλαιὰ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ἐδῶ δὲ ἔλαβε τὸν τελειότατον τύπον τῆς. Αἱ εὐγενεῖς μορφαὶ φαίνεται ὅτι ἐκτελοῦν τὸ καθήκον των μὲ ἄκραν εὐκολίαν, καὶ ἡ μικρὰ ἀνύψωσις τοῦ ποδὸς ὡς εἰς τὸ βάδισμα μεταδίδει εἰς τὸ ἔμψυχον σῶμα τὴν κίνησιν τῆς ζωῆς. Ἐπὶ τῆς λεφαλῆς μικρὸν προσκεφάλαιον ὑποδέχεται τὸ βάρος, ὡς κινόνκρανον δὲ χρησιμεύει τὸ κάνι-

στρον, εἰς τὸ ὁποῖον φέρουν τὰς προσφοράς τῆς θυσίας ὡς νὰ πορεύωνται εἰς πομπὴν θρησκευτικὴν. Αἱ τρεῖς προβάλλουν τὸν ἀριστέρον πόδα ἐνῷ αἱ ἄλλαι τρεῖς τὸν δεξιόν. Τοιοῦτοτρόπως φαίνονται πρὸς τὰ ἔξω μόνον αἱ κάθετοι πτυχαὶ τοῦ ἐνδύματος, ὅμοια πρὸς ραβδώσεις κινῶν. Καὶ ἡ ἐλευθέρως καταπίπτουσα εἰς τὰ νῶτα κόμη, μὲ μίαν ταινίαν συγκρατούμενη, εἶνε καλαὶ σθητική τεχνικὴ ἐνίσχυσις τοῦ συνόλου.

ΑΛΉΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΚΟΡΔΟ

Οτι τὸ σκόρδον εἶνε, κατὰ λαϊκὴν φήμην, ἀριστον προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἐπιδημιῶν, δὲν εἶνε βέβαια ἄγνωστον. Τὰς θεραπευτικὰς του ιδιότητας ὅμως ἔρχεται νὰ ἐπισημοποιήσῃ, διὰ πρώτην φοράν ἕνα νέον φάρμακον, ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ ἱατροῦ κ. Αλ. Κλήμεντ.

Τὸ φάρμακον αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶνε παράγωγον τοῦ σκόρδου, ὀνομάζεται «Yadil» — ὁ χημικὸς τοῦ ὀρίσμος εἶνε «τριμεθανιοῦχον ἀνθρακικὸν ἀλλύλιον» (ἐκ τοῦ Λατινικοῦ allium=σκόρδον) καὶ χρησιμοποεῖται ἐπιτυχῶς εἰς τὴν φυματίωσιν.

Εἰς σχετικὴν συνέντευξίν του ὁ δρ. Κλήμεντ ἀφοῦ ὑπενηύμισεν ὅτι τὰς θεραπευτικὰς ιδιότητας τοῦ σκόρδου δὲν ἀνεκάλυψεν αὐτὸς πρῶτος ἀλλ' οἱ ἀρχοὶ Αἰγύπτιοι, ἐτόνισεν ὅτι ἡ ἐργασία του συνίσταται εἰς τὸ ὅτι κατῴρθωσεν τὴν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὰ ἔλαια τοῦ σκόρδου μερικὰς ἐρεθιστικὰς καὶ δυσόσμους ιδιότητας.

Ὁ ἴδιος ἐδοκίμασεν ἐπιτυχῶς τὸ Yadil εἰς πολλὰς περιπτώσεις φυματίωσης, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀπλὴν ἰνφλουένταν (γρίπην).

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Εἰς τὸ Λονδίνον συνεκροτήθη πρότινος ὡς γνωστὸν τὸ ἐτήσιον συνέδριον τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντεπροσωπεύθησαν ὅλαι αἱ ἀγγλικαὶ ἀποικίαι καὶ κτήσεις. Εἰς τὸ συνέδριον αὐτὸ αἱ ἀγγλικαὶ κτήσεις καὶ ἀποικίαι ἀντεπροσωπεύθησαν ὡς ἑπεται: Ὁ κ. Γουῶρεν τῆς Νέας Γῆς, ὁ κ. Κόσγκρεϊβ τῆς Ἰρλανδίας, ὁ ὑποκόμης Πήλ των Ἰνδιῶν, ὁ κ. Μάσσεκ τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὁ κ. Κίγκ του Καναδᾶ, ὁ κ. Μπρούς τῆς Αὔστραλίας, ὁ στρατηγὸς Σμούτς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Ἡ Νέα Γῆ (Νιουφάουντλαντ) εἶναι νῆσος τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, κειμένη πρὸ τοῦ κόλπου τοῦ Αγίου Λαυρεντίου καὶ ἔχουσα ἑκτασιν 110,670 τετρ. μιλίων καὶ περὶ τὰς 400,000 κατοίκων. Παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς γίνεταί ἄλυσια εἰς μεγάλην κλίμακα, κυρίως βακαλλίων, ἔχει ὅμως καὶ μεταλλεῖα ἀνθράκων, χαλκοῦ καὶ μόλυβδου. Ἡ νῆσος ἀνεκάλυφθη τῷ 1497 ὑπὸ τοῦ Κάμποτ καὶ ἀπεκλήθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν τῷ 1588. ἔχει πρῶτεύουσιν τὴν πόλιν Σαιντ Τζόνς.

Ἡ Ἰρλανδία εἶναι ἡ δυτικωτέρα τῶν δύο μεγάλων Βρετανικῶν νήσων χωριζομένη ἀπὸ τῆς Μ. Βρετανίας διὰ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης, ἔχουσα ἑκτασιν 84,252 τετρ. χιλίῳ. καὶ περὶ τὰ ἑξ ἑκατομ. κατοίκους. Τὸ ἔδαφος τῆς Ἰρλανδίας εἶναι εὐφορώτατον καὶ καλύπτεται ὑπὸ ἀφθόγνου χλόης, ἐξ' οὗ καὶ ἡ νῆσος ἀπεκλήθη πρα-

σίνη. Οἱ κάτοικοι εἶναι Κελτικῆς καταγωγῆς, ὁμιλοῦντες Κελτικὸν γλωσσικὸν ἰδίωμα, ἀσχολοῦνται δὲ κυρίως εἰς τὴν κτηνοτροφίαν καὶ γεωργίαν. Ὁ χριστιανισμὸς ἐκηρύχθη εἰς τὴν νῆσον τῷ 450 ὑπὸ τοῦ Αγίου Πατρικίου. Τὴν νῆσον ἐδῶρσεν εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς τῷ 1170 ὁ Πάπας Ἀδριανὸς ὁ Ε', οἵτινες μόνον τῷ 1602 κατῴρθωσαν γὰ τὴν καθυποτάξουν τελείως, χρησιμοποιήσαντες πολυάριθμον στρατόν. Προσφάτως ἡ Ἀγγλία ἐχορήγησεν ἀπόλυτον αὐτονομίαν εἰς τὴν Ἰρλανδίαν.

Ἰνδία. Ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνατολικῆς Ἰνδίας, γνωρίζονται αἱ χώραι τῆς Ἀσίας, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται ἀπὸ τοῦ νοτιοανατολικοῦ μυχοῦ τῆς Παρσίας μέχρι τῶν νοτιοδυτικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας. Τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν καλύπτει βαθύ σκοτος, τὸ μόνον ἀσφαλὲς ἱστορικὸν γεγονός δὲ εἶναι, ὅτι περὶ τὸ 2000 π. Χ. Ἀριοὶ κατελθόντες ἐκ τῶν ἑσπεριότικων ἐστέων χωρῶν, κατέλαβον τὰς πεδιάδας, καθυπέταξαν τὰς φυλὰς τῶν Ἰθαγενῶν καὶ ἐσχημάτισαν πολυάριθμα μικρὰ κράτη ὑπὸ ἡγεμόνας, καλουμένους Ρατζᾶ. Ἐπηρεαζομένησαν σιταῖα μααμεθανικὴν ἐπιδρόσιν, αἱτινες ἐπέφεραν μεγάλας πολιτικὰς, θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς μεταβολὰς. Ἡ Ἰνδικὴ αὐτοκρατορία ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ ἀντιδυναστεῦς Δόρδου Ἀύττεν, τῷ 1817.

Η Νέα Ζηλανδία απαρτίζεται εκ συνστάδος νήσων του Ειρηνικού Ωκεανού νοτιοανατολικώς της Αυστραλίας. Ανακαλύφθη τῇ 1642 ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ εἶναι Ἀγγλική ἀποικία ἀπὸ τὸ 1840. Οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νήσων αὐτῶν οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀνθρωποφάγοι, εἶναι σήμερον ὅλοι Χριστιανοὶ Δικητρυφόμενοι. Εἶναι πλουσία εἰς τὰ μέταλλα χρυσὸν χαλκόν, σίδηρον λιθάν-θρακας κλπ.

Ἐχει συνολικὴν ἑκτασιν 268, 461 τετρ. χιλιομ. καὶ περὶ τὰς ὀκτακοσίας χιλιάδας κατοίκων, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον περὶ τὰς πεντήκοντα χιλιάδας ἰθαγενεῖς. Πρωτεύουσα τῆς Νέας Ζηλανδίας εἶναι ἡ Ουκλάνδη.

Ο Καναδὰς εἶναι χώρα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, συμπολιτεία ἡμικυρίαρχος, ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν, τῆς Ἀγγλίας, ἀνεξάρτητος κατὰ τὴν διοίκησιν καὶ τὴν νομοθεσίαν. Ἡ συμπολιτεία τοῦ Καναδά εἶναι ἀπέραντος, ἔχουσα συνολικὴν ἑκτασιν 7.990,709 τετρ. χιλιομ. καὶ περὶ τὰ δώδεκα ἑκατομ. κατοίκων.

Πρὸς τὰ βόρεια εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐρημος γῆ μὲ ἀπέραντα θάσση καὶ πολλὰς λίμνας καὶ ἑλ.η. Πρὸς νότον ἡ χώρα

εἶναι κάλλιστα καλλιεργημένη καὶ νοσμεῖται μὲ μεγάλας φυσικὰς καλλονάς. Παράγει ἄφθονα σιτηρά, οἰκοδομήσιμον ξυλείαν, πετρέλαιον, σίδηρον καὶ ἄλλα μέταλλα. Οἱ κάτοικοι τοῦ μὲν ἄνω Καναδά εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον Ἀγγλικῆς καταγωγῆς, τοῦ δὲ κάτω Γαλλικῆς. Ο Καναδὰς ἀνακαλύφθη κατὰ τὸ 1497 ὑπὸ τοῦ Κάμποτ, κατελήφθη δὲ τῇ 1608 ὑπὸ τῶν Γάλλων, οἵτινες ἱδρυσαν τὴν πόλιν Κουήμπεκ. Μετὰ πολλοὺς ὅμως πολέμους ἡναγκάσθησαν νὰ παραχωρήσωσι τὴν χώραν εἰς τοὺς Ἀγγλους.

Ἡ Αὐστραλία ἔχει ἑκτασιν 7,694,584 τετρ. χιλιομ. ὁ πληθυσμὸς τῆς ὅμως δὲν ὑπερβαίνει τὰ ἑξ ἑκατομύρια. Τὰ ἐνθό-τερα τῆς εἶναι σχεδὸν ἀκατοίκητα. Οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι ἀποικοὶ τῆς Αὐστραλίας ἦσαν κατὰδικοι. Τὸν συστηματικὸν ὁμῶς ἀποικισμὸν τῆς χώρας ἀνέλαβε τῇ 1829 μία Βρεττανικὴ εἰσαγωγή, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέρνησις ἐχορήγησεν ἀπαράντους ἐκτάσεις γαιῶν. Εἰς τὴν Αὐστραλίαν ἀκμάζει πολὺ ἡ κτηνοτροφία, σπουδαῖον ὅμως προτὸν τῆς χώρας ἀποτελεῖ καὶ ἡ αὐτοπαραγωγή.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΩΝ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ Ε. ΛΕΚΟΥ
ΤΙΜΑΙ ΑΚΑΤΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΠΟΧΗ ΙΛΙΓΓΟΥ

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια παρετηρήθη ἓνας ὑπερπλεονασμὸς διαφόρων σχολῶν πού ἀπέκτησε ἡ Αθήνα.

Βλέπει κανένας νὰ διαφημίζωνται διαφορῶν εἰδῶν καὶ ποιότητων σχολαί. Σχολαί λογιστικῆς, σχολαί γλωσσῶν, σχολαί ἐμπορίου καὶ ἄλλαι διάφοροι ἐπαγγελματικαὶ σχολαὶ ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Καὶ τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ σχολαὶ γεμίζουν ἀπ' κόσμον ὁ ὁποῖος πηγαίνει ἐκεῖ διὰ ν' ἀποκτήσῃ μίαν οἰανδήποτε ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν γιὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἀγρίαν βιοπάλῃν ἢ ὁποία ἔχει ὀξυνθῇ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν ἐποχὴν.

Ἀν περὶ αὐτὴν κανένας ἀπ' ἑξῶ ἀπὸ τὰ ἱδρύματα αὐτὰ τὸ βράδυ — λειτουργοῦν τὸ βράδυ χάριν εὐκολίας τῶν σπουδαστῶν — θὰ ἴδῃ μέσα ἓνα μωσαϊκὸν ἡλικιῶν καὶ εἰς αὐτὸν περίεργον κοῦμα συναθροίσεως.

Νέοι καὶ παρῆλικες μαθηταί, στρατιῶτες καὶ ναῦτες, κάποιον δὲ καὶ μερικὲς μαθήτριες. Ἔναι οἱ σπουδασταὶ οἱ ὅποιοι μὲ στόματα ἀνοιγτὰ ἀκούν τὸν καθηγητὴ τοὺς πού τοὺς ἀναπτύσσει τροχάδην τὸ μάθημα. Τροχάδην τὸ ἀντιλαμβάνονται καὶ αὐτοὶ καὶ τροχάδην πάλι σηκώνονται καὶ φεύγουν γιὰ νὰ πιάσουν ἄλλαι σειρά.

Σήμερα, ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ γενικὴ ἀναστάτῳσι πού μᾶς ἔφερεν ὁ

μέγας ἀπελευθερωτικὸς(;) πόλεμος διατρέχονεν μίαν ἐποχὴν ταχύτητος καὶ ἱλιγγίου.

Μανθάνει κανένας γρήγορα, ζῇ πολὺ γρήγορα καὶ πεθαίνει πολὺ γρήγορα, πρὶν προφθάσῃ νὰ γενράσῃ. Σήμερα, δὲν ἔχει κανένας τὸν καιρὸ νὰ γηράσῃ ἢ νὰ μανθάνῃ γηράσκων. Μόνον οἱ πρόγονοί μας εἶχαν τὴν ἀφέλειαν νὰ γηράσκουν ἀεὶ διδασκόμενοι. Ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην νὰ μάθωμεν γρήγορα καὶ πολλὰ διότι ὁ βίος μας ἐγίνε περισσότερον ἀπαιτητικὸς καὶ περισσότερον ἀνούσιος.

Διὰ τοῦτο ἔχομεν ἀνάγκην σχολῶν, πολλῶν σχολῶν, χιλιάδων σχολῶν.

Φ. ΠΑΠΑΡΓ...

Α. Ο. Δ. Ο.

Κατὰ τὴν τελευταίαν δημοσίευθῆσαν στατιστικὴν εἰς τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Υόρκης» τὰ θεάτρα καὶ οἱ κινηματογράφοι τῆς Νέας Υόρκης συνάγονται ἡμερησίως ἀπὸ πεντακοσίας χιλιάδας ἄτομα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν θεάτρων τῆς Νέας Υόρκης ἀνέρχεται εἰς πλεον τῶν 120, τῶν δὲ κινηματογράφων εἰς 182.

Εἰς αὐτὰ δὲν νὰ προστεθοῦν 45 θεάτρα καὶ πλεον τῶν ὀκτακοσίων κινηματογράφοι, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς τὸ προάστιον Μπρούκλιν.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ Σάμ-Γέπ, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μόλις μιλίου, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχον πάντα τὰ ἱστία, διεγράφετο μελάνδρῳ ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ ὁρίζοντος.

Εἶχεν ἀναπετάσει δεδαίως τὰ ἱστία τοῦ ὠφελούμενου καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀνέμου. Ὁ πλοίαρχος Γίν, ἐννοήσας τὴν φυγὴν τοῦ Κιν-Φό, εἶχε τραπῇ ἀσκόπως εἰς καταδιώξιν του, ἐκ σύμφωνου μετὰ τῶν συνενόχων του, καὶ ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας θὰ συνελάμβανεν ἀφεύκτως τὸν Κιν-Φό τὸν Σούν, τὸν Κραίγ καὶ τὸν Φράυ.

Ἀλλὰ τοὺς διέκριναν ἄρά γε ἐν μέσῳ τοῦ ἀπλέτου ἐκείνου φωτός, δι' οὗ περιέλουεν αὐτοὺς ἡ σελήνη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης; Ὁχι, πιθανῶς!

— Κάτω τὰς κεφαλὰς! ἐφώνησεν ὁ Κραίγ, ἐλπίζων ἔτι νὰ κρυθῇ.

Πάντες ἠγνόησαν αὐτόν· οἱ ἀεροφόροι σωλήνες τῶν σκαφάνδρων ἀφέθησαν ἐπὶ μικρὸν ἀνοικτοὶ καὶ οἱ τέσσαρες φυγάδες ἐδυθίσθησαν μέχρι κεφαλῆς εἰς τὴν θάλασσαν.

Οὐδὲν τοῖς ὑπελείπετο πλέον ἄλλο ἢ ἡ σιωπηλὴ καὶ ἀκίνητος προσδοκία.

Τὸ πλοῖον προσήγγιζε ταχὺ, καὶ τὰ ὑψηλά του ἱστία προέβαλλον τὴν εὐρείαν αὐτῶν σκιὰν ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τὸ Σάμ Γέπ ἀπείχε μόλις ἡμισυ μίλλον. Ἀνωθεν τῶν αἰωροθεσίων ἐκινουντο ἄνω

καὶ κάτω οἱ ναῦται ὁ δὲ πλοίαρχος ἐκράτει τὸ πηδάλιον. Ἐκυδέρνα ἄρά γε ἵνα καταφθάσῃ τοὺς φυγάδας, ἡ διετήρει ἀπλῶς προσήνεμον τὸ πλοῖον; Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἄγνωστον.

Αἰφνης ἠκούσθησαν κραυγαὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Σάμ-Γέπ. Αἱ φωναὶ ταχέως ἐδιπλασιάσθησαν. Πρόδηλον δὲ ἦτο ὅτι συνεκροτεῖτο πάλῃ μετὰ τῶν ψευδῶν νεκρῶν τοῦ κύτους τοῦ πλοίου καὶ τοῦ πληρώματος.

Διατί ὅμως ἡ πάλῃ αὕτη; Δὲν ἦσαν λοιπὸν σύμφωνοι πάντες ἐκεῖνοι οἱ κακούργοι, οἷτε ναῦται καὶ οἱ πειραταί;

Ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἤκουον φοβεροὺς ἀλλαλαγμοὺς, ἀναμινυομένους πρὸς κραυγὰς ὀδύνης καὶ ἀπελπισίας, αἵτινες κατέπαυσαν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν.

Ἦτα δὲ διαία ἐπὶ τοῦ ὕδατος πλαταγὴ ἐσήμανεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐρρίπτοντο πτώματα εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁχι! ὁ πλοίαρχος Γίν καὶ τὸ πλήρωμά του δὲν ἦσαν συνενόχοι τῶν ληστῶν τοῦ Λάο-Σέν. Τοῦναντίον δὲ προσδληθέντες αἰφνης ὑπ' αὐτῶν κατεσφάγησαν πάντες. Οἱ κακούργοι, κρυβέντες ἐντὸς τοῦ πλοίου—τῇ βοήθειᾳ δεδαίως τῶν φορτωτῶν τοῦ Τακού—οὐδένα εἶχον ἄλλον σκοπὸν, ἢ νὰ κυριεύσωσι τὸ

πλοῖον εἰς λογαριασμὸν τοῦ Τάι-Πίγγ, καὶ ἡγνόνουν ἀναμφιβόλως, ὅτι ὁ Κιν Φό ἐπέβαινε τοῦ Σάμ Γέπ.

Ἀν ὅμως τὸν ἐξλεπον καὶ τὸν συνελάμβανον, ἐννοεῖται ὅτι οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ Κραίγ-Φράυ, οὔτε ὁ Σούν εἶχον νὰ προσδοκῶσι χάριν παράτῶν κακούργων.

Τὸ πλοῖον προῦχῶρει πάντοτε, καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς ἔρθασε. Ἀλλὰ κατ' ἀνέλπιστον τύχην ἐκάλυψεν αὐτοὺς διὰ τῆς σκιᾶς τῶν ἱστιῶν του. Ἐκεῖνοι ἐβυθίσθησαν πρὸς στιγμήν. ὅτε δὲ ἀνέκυψαν ὑπὲρ τὰ κύματα, τὸ πλοῖον εἶχεν ἀντιπαρέλθει χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ φεύγον ταχὺ μέσῳ αὐλακος φωτεινῆς.

Ἐν πτώμα ἐπέπλεον ὀπίσω τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, ὁ δὲ σάλος προσήγγιζεν αὐτὸ κατ' ὀλίγον εἰς τοὺς σκαφάνδρους.

Ἦτο τὸ πτώμα τοῦ πλοίαρχου, φέρον ἐμπεπηγμένον ἐγχειρίδιον εἰς τὴν πλευράν καὶ κρατούμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος διὰ τῶν πτυχῶν τῆς ἐσθῆτος του.

Μετὰ μικρὸν ὅμως ἐδυθίσθη, καὶ ἠφανίσθη εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης.

Οὕτως ἀπώλετο ὁ φαῖδρος πλοίαρχος Γίν, κυβερνήτης τοῦ Σάμ-Γέπ.

Δέκα λεπτὰ βραδύτερον τὸ πλοῖον εἶχε γίνεαι ἄφαντον πρὸς δυσμὰς, ὁ δὲ Κιν Φό, οἱ Φράυ-Κραίγ καὶ ὁ Σούν ἀπέμενον μόνοι ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ.

Μετὰ τρεῖς ὥρας τὸ πρῶτον λοκαυγὲς ἐφάνη ἀμυδρὸν εἰς τὸν ὁρίζοντα· ἐντὸς ὀλίγου ἐξημέρωσε, καὶ ἡ θάλασσα ἔγεινε ὁρατὴ καθ' ὅλην

αὐτῆς τὴν ἔκτασιν.

Τὸ πλοῖον δὲν ἐφαίνετο πλέον. Εἶχε ταχέως ἀπομακρυνθῇ τῶν σκαφάνδρων, οἵτινες δὲν ἠδύναντο δεδαίως νὰ διαγωνισθῶσι πρὸς αὐτὸ κατὰ τὴν ταχύτητα καὶ θ' ἀπείχε πιθανῶς αὐτῶν κατὰ τὴν στιγμὴν κείνην πλέον τῶν τριῶν λευγῶν.

Καίτοι ὅμως οὐδεὶς ὑπῆρχε πλέον ἐξ αὐτοῦ κίνδυνος, ἡ θέσις τῶν φυγάδων ἦτο πάντοτε σοβαρά.

Ἡ θάλασσα ἦτο παντελῶς ἔρημος, οὐδὲν δὲ πλοῖον οὐδ' ἀλιευτικὴ λέμβος ἐφαίνετο κύκλῳ. Οὔτε πρὸς δυσμὰς οὔτε πρὸς βορρὰν ὑπεφαίνετο γῆ· οὐδὲν σημεῖον ἐμαρτύρει ὅτι ὑπῆρχε που πλησίον ἀκτὴ τις οἰαδῆποτε, καὶ ἄγνωστον ὅπως ἦτο ἂν ἡ θάλασσα ἐφ' ἧς ἔπλεον τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ τέσσαρες σκαφανδροὶ ἦτο ἡ τοῦ κόλπου τοῦ Πέ-Τσέ-Λι, ἢ τῆς Κιτρίνης θαλάσσης.

Ἐν τούτοις ἀσθενῆς τις αὐρα ἐπέτρεχεν ἔτι τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος, καὶ ἀπαραίτητον ἦτο νὰ μὴ μείνῃ ἀχρηστος. Ἡ διεύθυνσις ἦν ἠκολούθησε τὸ πλοῖον ἐδείκνυνεν ὅτι ἡ ξηρὰ ἤθελε φανῇ τάχιον ἢ ὁράδιον πρὸς δυσμὰς καὶ ὅτι ὅπως δὴ πατε ἐκεῖ ἐπρεπε νὰ ἀναζητηθῇ.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ν' ἀναπετάσῃ καὶ πάλιν ἀμέσως οἱ φυγάδες τὰ ἱστία των, ἀλλὰ νὰ φάνωσιν ὅμως πρὸς τοῦτο, διὰτι μετὰ δεκάωρον καὶ τοιοῦτον πλοῖον οἱ στόμαχοί των ἦσαν δικαίως ἀπαιτητικοί.

Ἀς προνευματίσωμεν εἰπὼν ὁ Κραίγ.

— Γερά! προσέθηκεν ὁ Φράυ. Ὁ Κιν Φό κατένευσε, ὁ δὲ Σούν ἐκροτάλλισεν ἐμφαντικῶς τὰς σαγῶνας του.

Ηνοίχθη επομένως ὁ ἀδιάδροχος σάκκος, καὶ ὁ Φράυ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ διάφορα τρόφιμα καλλίστης ποιότητος, σκευὴ τινὰ ἐπιτραπέζια, καὶ πᾶν τὸ ἀναγκαῖον εἰς κατάπυσιν τῆς πείνης καὶ δίψης.

Ἐκτὼν ἑκατὸν φαγητῶν ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ κινεζικὸν γεῦμα, ἔλειπον βεβαίως τὰ ἐννεήκοντα ῥητῶ, ἀλλὰ τὸ ἀναγκαῖον ὑπῆρχε καὶ δὲν ἦτο στιγμή νὰ φανῶσι δύσκολοι οἱ δαιτυμόνες.

Προγευματίσαν λοιπὸν μετὰ μεγάλῃς ὀρέξεως.

Ὁ σάκκος περιεῖχε τρόφιμα διὰ δύο ἡμέρας, ἐντὸς δὲ δύο ἡμερῶν ἢ θὰ ἦσαν εἰς τὴν ξηρὰν, ἢ θὰ ἦσαν μακρὰν αὐτῆς διὰ πάντοτε.

— Ἐλπίζομεν ὅμως, εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Διὰ τί ἐλπίζετε; ἠρώτησεν ὁ Κιν Φὺ μετὰ τινος εἰρωνείας.

— Διότι ἡ τύχη μᾶς ἐπανέρχεται, ἀπήντησεν ὁ Φράυ.

— Νομίζετε;

— Βεβαίως, ὑπέλαβεν ὁ Κραίγ. Οἰμέγιστος κίνδυνος ἦτο τὸ πλοῖον καὶ τὸν διεφύγαμεν.

— Οὐδέποτε, κύριε, προσέθηκεν ὁ Φράυ, οὐδέποτε ἀφ' οὗτου ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἵμμεθα σωματοφύλακές σας, εἰσθε ἀσφαλέστερος πρὸς τὴν ὥρᾴ.

— Ὅλοι οἱ Τάι-Πιγγ τοῦ κόσμου εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Δὲν θὰ ἡδύναντο νὰ σᾶς προσβάλλουν, εἶπεν ὁ Φράυ,

— Καὶ πλέετε θαυμάσια... προσέθηκεν ὁ Κραίγ.

— Δι' ἄνθρωπον, ὅστις ζυγίζει διακοσίας χιλιάδας τάλληρα! συνεπλήρωσεν ὁ Φράυ.

Ὁ Κιν Φὺ δὲν κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ ἐν του μεδιάμα.

— Ἀν πλέω, κύριέ μου ἀπήντη-

σε τὸ χρεωστῶ σὲ σᾶς. Χωρὶς τὴν βοήθειάν σας θὰ ἤμην τώρα ὅπου ὁ δυστυχὴς πλοίαρχος Γίν,

— Καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον ἀπήντησαν οἱ Κραίγ καὶ Φράυ.

— Καὶ ἐγὼ τέλος ποῦ θὰ ἤμην ἀνεφώνησεν ὁ Σούν καταπίνων μετὰ μεγάλῃς δυσκολίας κολοσσιαῖον ἄρτου τεμάχιον.

Ἀδιάφορον! εἶπεν ὁ Κιν Φὺ ἡξεύρω τί σᾶς ὀφείλω.

— Δὲν μᾶς ὀφείλετε τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Φράυ, ἀφοῦ εἰσθε πελάτης τῆς ἑκατοντουτίδος.

— Κι' ἐλπίζομεν ἐπίσης καὶ αὐτή.

— Δὲν θὰ σᾶς ὀφείλῃ ἐπίσης τίποτε,

— Ὡς ὁμιλήσωμεν καὶ πάλιν περὶ τούτου παρετήρησεν ὁ Κιν Φὺ ὅταν κατατορθώσωμεν νὰ πάρωμεν τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο γράμμα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο εὐφήμεως γνωστός ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρός
ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδάσας ἐν Παρισίοις τὰ Ἀφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St. Louis, Necker, Lariboisiere,, ἐφαρμοῖζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21-- ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος οδοῦ Πειραιῶς (παρὰ πλεύρῳς ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)
Ὡραὶ ἐπισκεπτῶν

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΜΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ

Ἡ αἰθουσα γνωστοῦ κινηματοθέατρου ἦτο πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμον. Πλατεῖα, θεωρεῖα καὶ ὑπερῶν καταμέσθα.

Διέκρινέ τις ὅτι ἔπλεονάζει ἡ λαϊκὴ καὶ ἀστικὴ τάξις παρακολουθοῦσα πλέον μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ προθυμίας τὰς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους καθιερωθείσας, λαϊκὰς, κατὰ Κυριακὴν, συναυλίας, ὑποστηρίζουσα συνεχρόνως ὑλικῶς, καὶ ἀνταρρύνουσα ἠθικῶς, τοὺς σημερινούς μουσικοὺς καλλιτέχνας.

Πρὸς τιμὴν μᾶς δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι βαθμηδὸν ἐξελισσόμεθα ἑταροποιοτικῶς, γινόμενοι εὐαίσθητοτεροι καὶ ἀντληθιμότεροι, τὸ βαθὺ εὐγενὲς αἶσθημα τοῦ αἰσθητικῶς καλοῦ, τὴν ἡδονὴν τοῦ φωτίζειν τὰ σκότη. τὴν ἡδονὴν τοῦ μανθάνειν. Αἱ ἐφημερίδες καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα προσηγγέλον τὴν ἐξαιρετικὴν συναυλίαν τῆς 18 Νοεμβρίου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανε μέρος καὶ ἡ ἀνδρική χωροδία Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Φ. Οἰκονομίδου.

Τὸ δὲ πρόγραμμα ἐκλυσιχότα-

τον, ὑπέσχετο θείας στιγμὰς μουσικῆς ἀπολαύσεως, καθότι συνθέσεις τοῦ Μότσαρτ, Σούμπερτ, Σαίν-Σάν, Μένδελσον καὶ δὴ τῶν ὁμογενῶν μας Λαυράγγη καὶ Κοκκίνου αἰτίνες τιμῶσιν ἀληθῶς τὴν ἑλληνικὴν τέχνην, θὰ ἐξετελοῦντο ὑπὸ τῶν καλλιτέρων καλλιτεχνῶν μας, οὕτως ὥστε ἡ ἐπιτυχία τῆς συναυλίας νὰ εἴναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

Ἐδοκίμασθαι δὲ τῆς ἀντιληψέως ὅτι ἡ μουσικὴ ἐπιδόσεις, εἶναι εὐεργετικώταται ἐπὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, καὶ τῆς ὑγείας ἀκόμη, πάντες, προθυμοποιοῦνται, καὶ σπεύδουσι διὰ τὴν κατάληψιν μιᾶς θέσεως εἰς τὴν ἐδρεῖαν αἰθούσαν τοῦ κινηματοθέατρου «Ἀττικόν» ὁρᾶν, καὶ εὐτυχῶς πολὺ συχνά, δίδεται παρομοία καλλιτεχνικὴ πανήγυρις.

Καὶ τί προτέρων! ἐν αὐτῇ δύο σχεδὸν χιλιάδες ἀτόμων, εἶναι συνεκτινωμένοι, ἐντὸς περιορισμένου χώρου, οὐδὲ ψιθυροὺς ἀκούεται, οὐδὲ πνοή. Καὶ μυῖα ἱπταμένη θὰ ἐπέσυρε τὴν προσοχήν, κατὰ τὸν κοινὸν ἐκφραστικὸν χαρακτηρισμὸν.

Τέλος, τῆς ὀρχήστρας τακτοποιηθείσης, ὁ συμπαθὴς εἰς τὸ κοινὸν μαέστρος ἐμφανίζεται, γενόμενος δεξιὰ διὰ χειροκροτημάτων καὶ ἡ ἐκτέλεσις «Αρπαγὴ ἀπὸ τὸ Σερᾶ»... τοῦ Μότσαρτ ἀρχίζει, ἐν μέσῳ κατανυκτικῆς σιγῆς, διὰ τὴν κρατήσιν καθλωμένων εἰς τὰ καθίσματα των, νανουριζομένων γλυκά, μαγευτικά, τοὺς ἀκροατάς.

Ὁ ὑπέροχος λυρισμὸς τῆς συνθέσεως ταύτης ὀφείλεται ἐν μέρει εἰς τὸ ὅτι ὁ Μότσαρτ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο μνηστευμένος μετὰ τὴν Κωνσταντίναν Βέρνερ· καὶ ὁ ἥρως τοῦ ἔργου ἐκφράζει ἀκριβῶς τὰ αἰσθήματα τοῦ συνθέτου πρὸς τὴν μνηστὴν του.

Ἡ γλυκὴς νύκτις ἐπιπλεονάζει ἐν σταγόνες εὐεργετικῆς δρόσου κατευνάζουσαι ψυχικὰς τρικυμίας καὶ πραινέουσαι τὸ νευρικὸν σύστημα τῶν ἀκροατῶν, ἐπαναστατημένον πάντοτε, ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Τὸ τέλος τῆς ὥραίας συνθέσεως, ἀφύπνισε τὸ ναρκωμένον ἐξ ἡδυπαθείας κοινόν, τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦν τὴν εὐχαρίστησίν του, ἐξέσπασε, εἰς θυελλώδη χειροκροτήματα διὰ τοὺς ἐκτελεστάς, ἰδίᾳ διὰ τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας, εἰς ὃν ἐκφράζει πάντοτε ἰδιαιτέρως τὴν ἐκτίμησίν του εἰς πᾶσαν διδομένην εὐκαιρίαν δημοσίας ἐμφανίσεώς του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μοῦ ἐφάνη ὅτι ὡς ἐν νεφέλῃ κάποια ἀόρατος σκιά γυναικὸς μειδιῶσα ἴστατο παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ καλλιτέχνου. Καὶ ἀκουσίως ἡ μνήμη μου ἀνέτρεξε εἰς τὸ παρελθόν, ἐνσπάρκονσα, τὴν αὐλὸν εἰκόνα εἰς ἣν εὐκρινῶς πλέον διέκρινα τὴν νεκρὰν μητέρα τοῦ θριμβευτικῶς τιμωμένου μαέστρου.

Ὡς συνέχεια τῆς μαγευτικῆς ἐντυ-

πώσεως ἐκ τῆς μουσικῆς ἐκτελέσεως ἀνέστησαν ἐνέμοι γλυκεῖαι τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεις διὰ μέσου τῶν ὁποίων διακρίνω, τὸν παιδικὸν μου φίλον ὑπὸ τὴν προστασίαν μιᾶς ἐξαιρετικοῦ τύπου μητρὸς, ὑπὸ τὸ θάλασπον τῆς στοργῆς καὶ τῶν φροντίδων τῆς ὁποίας, ἐμεγάλωσε καὶ ἠνδρώθη μωροφωθεὶς ἀρτίως, διὰ τὴν καταλάβη μίαν θένειν διακεκριμένην ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ.

Ναί! εἶχε μίαν μητέρα σπανίαν καὶ ὑπερόχων ἀρετῶν, στενὴν φίλην τῆς οἰκογενείας μου, ἐπαξίως φέρουσαν τὸν ἱερὸν ἡμετέρον τίτλον.

Μητέρα ἀληθινὴ εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλει ἐξ ολοκλήρου τοὺς θριάμβους καὶ γενικῶς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁραίου σταδίου τοῦ ὁ σημερινὸς ἐπιφανὴς καλλιτέχνης.

Εἰς τὴν ἀκατάβλητον καὶ οἰοῦνται ἐκ ψυχώσεως ἐπιμονὴν τῆς, εἰς τὰ ὑπέροχα μητρικὰ τῆς αἰσθήματα, τὰς ὑγιεῖς ἀντιλήψεις καὶ τὴν ἀπέραντον στοργὴν τῆς, εἰς τὴν σφόδρα προβλεπτικότητα τρεῖς ἄλλοι ἀδελφοὶ ἀκόμη καὶ δύο κορίτσια χρεωστοῦν τὴν εὐρυτάτην μουσικὴν μόρφωσιν, καὶ τὰ προσόντα, μετὰ ὅποια δι' ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν, κόπων καὶ θυσιῶν κατώρθωσε νὰ τοὺς ἐφοδιάσῃ διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἐνα πλῆθος ἀξιοθαύμαστον συνδυασμῶν ἐπιμελείας καὶ στοργικῶν φροντίδων, ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τῆς. Ἐν τῇ ὀρθῇ ἀντιλήψει τοῦ προσορισμοῦ τῆς, μηδένα ἄλλον ἔχουσα σκοπὸν εἰμὴ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν ὁσονοῖον τε τελειότεραν τῶν προφίλων αὐτῆς τέκνων καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς μελλοντικῆς εὐτυχίας των παρηκολούθει μετ' ἀγρυπνίας ὁματὴν ἐξελίξιν των καὶ τὰς προόδους των.

Ἦτο ἡ μόνη τῆς σκέψης τὸ γλυκύτερον ὄνειρον, ἡ μόνη φωτεινὴ ἀκτίς, ἣτις διέλυε τὰ σκότῃ τῆς ψυχῆς τῆς. Ἐτρεμε διὰ τὴν ζωὴν των καὶ μυριάκις θὰ ἐθυσίαζε τὴν ἰδικήν της διὰ τὴν εὐτυχίαν των.

Λεπτὴ καὶ εὐγενὴς ψυχὴ ἡ ἰδία μετέδωσε εἰς αὐτὰ τὴν ὠραιότητα παντὸς ὑψηλοῦ αἰσθήματος.

Αἱ προσπάθειαι τῆς δὲ ἔμετριάζοντο εἰς οὐδεμίαν περὶ πτωσιν. Ἀπεναντίας ἐγίγαντο ὅσον τὴν τῷ χρόνῳ, ἡ δὲ θέλησις καὶ ἐπιμονὴ τῆς καθίσταντο, σιδηραῖ.

Διότι ἂν καὶ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη—ὀχι πολὺ μακρυνή—ἦτο ἀσυγκρίτως ὁμαλωτέρα τῆς σημερινῆς, καὶ ὁ βίος πολὺ εὐθηνότερος, διὰ πολυμελεῖς οἰκογενείας, τὸ πρόβλημα ἐμενεν δύσλυτον, προκειμένου μάλιστα νὰ ἐκπαιδευθῶσι, τόσα παιδιά ἔχοντα ἀνάγκην παντοειδῶν καὶ σοβαρῶν δαπανῶν.

Χάρις δὲ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ ἠθικὴν κατεύθυνσιν ἣν ἔδωκε εἰς τὰ πρῶτα τῶν βήματα, ἐὰν νόσος ὀδυνηρὰ, δὲν τὴν ἀφήρπαξεν ἀπὸ τὰ προσφιλῆ τῆς τέκνα καὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτήν, θὰ ὑπερφηανεύετο σήμερον διὰ τὸν ἀγῶνα δὲν μετὰ τὸ σὴς ἐπιτυχίας διεξήγαγε. Κάθε δὲ χειροκρότημα καὶ εὐγε διὰ τὸν ἡν ὁ αὐτὸν θ' ἀπέσπασε ἕνα γλυκὸ δάκρυ χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως ἀπὸ τὴν εὐαίσθητη καρδίᾳ τῆς.

Διότι εἶναι ἔργον τῆς, καὶ μόνον ἰδικόν της, ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης.

Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ τονισθῇ ἡ ἀξιοθαύμαστος προβλεπτικότης αὐτῆς. Διότι δὲν ἐδεῶρε, διόλου ἀρετὴν διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τὴν ἀποκτησὶν ἐνὸς ἐπιστημονικοῦ διπλώματος. Εσκέπτετο καὶ πολὺ δικαίως, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι μάχη, ἣν πρέπει

νὰ κερδίσῃ τις μαχόμενος μετὰ ὅπλα ἀκαταγώνιστα καὶ ἀφθονα πυρομαχικά.

«Ἡ μοῖρα ἔχει πολλὰ γυρίσματα» ἔλεγε συχνά. «Πρέπει νὰ μάθουν καὶ μίαν τέχνην. Αἱ πρακτικαὶ γνώσεις, δυνατόν καμμιὰ φορὰ νὰ τοὺς χρησιμεύουν. Ἐάν μοῖ ἦτο δυνατόν, καὶ ἂν εἶχον καιρὸν τὰ παιδιά, θὰ τοὺς ἐπέβαλλον τὴν ἐκμάθησιν, τῆς ὑποδηματοποιίας, ἢ τῆς ραπτικῆς. Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ εὐρεθῶν ποτὲ χωρὶς σωσίβιον, εἰς τὰς τρικυμίας τῆς ζωῆς».

Καὶ ἐν ᾧ πράγματι ἐφοίτων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἔλοι, καὶ οἱ ἰέσσοι υἱοὶ τῆς συγχρόνου, ἐθροιάμβουν ταυτοχρόνως εἰς τὸ ὠδεῖον λαμβάνοντες τὰ πρῶτα βραβεῖα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ πολυτιμὸς μητέρα, μετὰ παλμοὺς ὑπερφηανείας ἐστόλιζε τὸ σαλόνι τῆς.

Ακολουθοῦντες δὲ καὶ μετὰ θάνατον τὰς συμβουλὰς τῆς καὶ βαδίζοντες θαυραλέως μετ' ἐπιμονὴν καὶ φιλοπονίαν τὴν ἐπιμονοδὸν ἣν ἐκείνη ἐχώρασε, ἐφθάσαν αἰσίως εἰς τὸ τέμα ἐυλογοῦντες τὸ ἱερὸν τὸν τῆς ὀνομα.

Ὁ Θεὸς ὁμοῦ δὲν ἠδέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴν τὴν ζωὴν μετὰ τὴν μικρίαν, εἰς τὰ γένη. Καὶ ἠτύχησε νὰ καμαρώσῃ πάντας τοὺς υἱοὺς τῆς διπλωματούχους καὶ ἀριστοτέλους ἐπιστήμης καὶ τέχνης. Τὸν πρῶτον ἐκ αὐτῶν Γεώργιον, πεποικισμένον μετὰ φιλικά χαρίσματα καὶ ἀγγελικὴν μορφὴν, ἀπῆλθε διδάκτορα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν δι' ἀπρέμματα μετὰ τῶν συναδέλφων του καὶ κατόπιν ὠρεθὸν τοῦ Αἰγῆνιτον εἰς τὰς τεσσάρων Ἀθηνῶν, διπλωματοῦχον δὲ ταυτοχρόνως τοῦ ὠδεῖου καὶ ἀριστοτέλους τῆς τοῦ βιολι ἀμαδὲ καὶ στρατιώτην, ἱππευτοῦντα

την μεγάλην Μητέρα, την γλυκυτάτην Πατρίδα χάριν της οποίας, και έπεσε μεθ' ήρωϊκής άφοσίωσης εις την άκμην της δράσεώς του, πλήρης σφρίγγους και ζωής, γεμάτος όνειρα κι' έλπίδες. κατά την πολύνεκρον και όδυνηράν έθνικην περιπέτειαν του Σαγγαρίου, άπολεσθείς με τόσα άλλα ήρωϊκά της Πατρίδος τέκνα, θύματα της τρικυμιώδους καταστάσεως ήν πρό τινος καιρού διερχόμεθα.

Ευτύχημα διά την πτωχόν μητέρα ότι είχε κλείσει ένωρίτερον τους όφθαλμούς, διότι τό πλήγμα θά ήτο θανατηφόρον. Τόν δεύτερον κατόπιν, Φιλοκτήτην, άσχοληθέντα εις τά νομικά και περπατώντα ευδοκίμως τάς σπουδάς του, έν ώ συγχρόνως, άνήρχετο άλματωδώς την καλλιτεχνικην κλίμακα, γενόμενος μέλος του περιφήμου Αθηναϊκού κουαρτέτου. Συγγραφέα έν χρήσει μουσικών βιβλίων και καθηγητήν ήδη του Ωδείου Αθηνών, τόν προχθεσινόν τέλος τοσοούτον ένθουσιωδώς χειροκροτηθέντα αλλιτέχνην. Τόν τρίτον Αριστείδην διπλωματούχον της φαρμακ. υτικής άριστον πιανίσταν νύν ιδιοκτήτην ένός εκ των μεγαλειτέρων φαρμακεμπορικών οίκων της πρωτευούσης μας. Τόν τέταρτον Νίκον μορφωθέντα ώσαύτως επιστημονικώς και μουσικώς και νύν μονίμως ύπηρετούντα την Πατρίδα ως αξιωματικός, πιστός και εύδωκως.

Επίσης, και τά δύο κορίτσια, την τρελλήν λατρείαν της, την μεγάλην, με τό πτυχίον του Ωδείου, εις τό βιολοντζέλο και πιάνο, και την μικροτέραν επίσης, εις τό πιάνο και όσον ούτω καθηγήτριαν του Ωδείου μας.

Και όλα αυτά εις εποχήν καθ' ήν,

τό μουσικόν αίσθημα εύρίσκετο έν τοις σπαργάνοις, και οι γονεΐς τό εθεώρουν, ως πολυτέλειαν περιττήν, ίσως νά δαπανήσουν διά την μουσικήν μόρφωσιν των τέκνων των.

Ολαι λοιπόν αι σκέψεις αύται, όλαι αι άναμνήσεις όλαι αι λεπτομέρειαι του άγώνος της άγίας εκείνης μητρος ως ευύγχανε εκάστοτε ν' άντιλαμβάνωμαι λόγω των οικογενειακών μας σχέσεων επανέρχονται εις την μνήμην μου όσάκις μου δίδεται ευκαιρία νά χειροκροτήσω τόν συμπαθή καλλιτέχνην, και είναι αδύνατόν έν τοιαύταις στιγμαΐς νά μη διακρίνω άχνώδη και έν φωτιστεφάνω την προσφιλή μορφήν της νεκράς μειδιώσαν μετά τρυφερότητος και ικανοποίησεως. Ασφαλώς ή μπαγκέττα του μαέστρου διευθύνεται από τόν άόρατον αυτόν καλόν άγγελον, όστις εύχεται πάντοτε, διά την πρόοδον και την ευτυχίαν του.

Και αν παραδεχθώ ν, ως δέν επιτρέπεται ν' άμφισβητήσωμεν, τ' άποτελέσματα των βαθυτάτων έρευνών της επιστήμης, και όλων των σοφών της γής τά όποια απέδωκαν αι μέχρι τούδε ψυχικαι μελέται και άτινα αποδεικνύουν, ότι ή διά του πνεύματος και άνευ των όφθαλμών όρασις υφίσταται ακόμη και κατ' αυτήν την υλικήν γήϊνην ζωήν, ότι αι τηλεπαθικαι μεταβιβάσεις της σκέψεως είναι βέβαιαι... και συνεπώς αι ψυχαι των νεκρών βλέπουν, και άκούουν άνευ των σωματικών όργάνων της όράσεως και της άκοής, τότε ασφαλώς ή εκλείψασα αγαθή και φιλόστοργος μητέρα απολαμβάνει χαρούμενη και ευχαριστημένη την εκπλήρωσιν του γλυκυτέρου

πόθου, όστις έβανκάλισε την ζωήν της, παρισταμένη άόρατος, εις τάς επιτυχίας ένός εκ των τέκνων της, αλλά και παρακολουθήσασα την ευδόκιμον σταδιοδρομία των άλλων έν τη ζωή. Αλλά και ιαντοχρόνως όπως άλλοτε άνήσυχος και δακρύουσα χλωμή και πονεμένη, θά κύπη έρευνώσα την Αίμυράν έσημον διά ν' ανακαλύψη μεταξυ των ένδόξων νεκρών μας τόν λατρευτόν άπολεσθέντα.

Και βλέποντες πόσον μέγα τη

ΝΑΤΙΣ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΑΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ο ΔΙΑΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

Ο Γάλλος Αλαιν Ζερμπώλ, κατ' όθωσιν νά διαπλεύση τόν Ατλαντικόν όκεανόν επιβαίνων μιας λέμβου εις διάστημα 102 ήμερών,

Κατά τόν διάπλουν κατελήφθη υπό φοβεράς τρικυμίας και ένανδυνευσε νά καταποντισθί ή άλ' έσοθή. Εξηγτημένος ως ήτο έλαβε βοήθειαν από έν έλληνικόν άποπλοϊον όνείμαι «Βύρων, τό όποϊον συνήνητησεν εις απόστασιν τριακοσίων πενήκοντα μιλίων από της Νέας Υόρκης,

Εξηκολούθησε κατόπιν τόν πλούν αυτόν και έφθασεν εις τό τέρας κερδίσας τό μέγα βραβείον της Αθλητικής Ακαδημίας.

Ο Αμερικάνικος, Αγγλικός και

άληθεία ύπήρξε τό έργον της μητρος αυτής. σκεπτόμεθα τάς συγχρόνους Ελληνίδας διά τάς όποίας θά ήρκει, ως ίσχυρίζονται τινες, ή άπόκτησις της ψήφου. και μία έφημερος, άνευ ούδεμιās βαρύτητος και σημασίας πολιτειακή ή δημοσία θέσις, διά νά ικανοποιηθί ή φιλοδοξία των, έν ώ τό ύψηλόν αυτό της μητρος καθήκον θ' άνελάμβανε ποίος ;

Ποία άντίθεσις σκέψεων και άντίληψις του άληθοϋς προορισμού της γυναικός !

Γαλλικός ύπος γράφουν ένθουσιωδώς περί του κατορθώματος του του Αλλεν.

ΑΓΑΠΗ—ΜΙΣΟΣ

Τό μακάρι γράμμα κι' αν κούνησες τό ίδιο σου χέρι θά κούνησ τη φωνή της καρδιάς σου κι' αν την κούνησ τη καρδιά σου την ίδια θά ματώσες.

Της άγάπης τό τραγούδι θέλω και άβυσσά απ' την καρδιά μας βγαίνει κι' όταν την βιάσες νά τραγουδήσ τό τραγούδι μέσος θάγες που θά κινή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΣΗΣ

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Του τακτικού συνεργάτου μας κ. Κ. Φ. Σκοκου)

Η πρώτη δικηγόρος

Ετελείωσαν τὰ φέματα! Τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον, τὸ φοβερόν αὐτὸ «καμίνι» τοῦ Βλάχωρίτου, ἔκανε τὸ θαῦμα του! ἐξεφύρνισε τὴν πρώτην διδάκτορα τῆς νομικῆς! Καλοεργίζικα λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς τὰ φέρῃ δεξιὰ. Ἀλλὰ τί θρίαμβος φεμινιστικὸς μὰ τὴν Αφροδίτην! Μὲ ἓνα τεράστιον ἄλμα ἡ ἑλληνίς πληθαίνει ἀπὸ τὸ κομψὸν ταλονάκι τοῦ φλέρτ εἰς τὴν ὄχλοδὴν τοῦ... Κακουργαδικείου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ κατώφλιον θὰ ἀφήσῃ τὸ μεταξωτὸν ταγιέρ καὶ τοὺς γλυκοὺς ἀκκισμούς, θὰ φορέσῃ τὴν δικαστικὴν — λέει — τήβεννον καὶ θὰ διασταυρώσῃ δικαστικοὺς διαξιφισμούς μετὰ τὸν ἄρρενα — πρὸς τὸ παρόν — Εἰσαγγελέα καὶ τοὺς ἄλλους ἄρσενικοὺς ἀντιδίκους. Ἀντὶ τοῦ τρυφεροῦ «φλέρτ» καὶ τῆς κομψῆς «πετσέτας» τῆς ἀθώας κακογλωσσίδας, θὰ συνοφρυωθῇ, θὰ συσπάσῃ τὰ χεῖλη — εἰς τὰ ὅποια κατὰ τὸν ποιητὴν ἐμφωλεύουν οἱ ἔρωτες — θὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ «τάπητος» τὰ νομικὰ ζητήματα, διὰ νὰ διεκδικήσῃ ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους τὸν ἐπὶ μοιχείᾳ λ.χ. ἢ ληστείᾳ κατηγορούμενον πελάτην τῆς. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ τοὺς συγκινήῃ καὶ θὰ τοὺς παρασύρῃ, ἐὰν μάλιστα, μαζί με τοὺς κώδικας, εἶναι ἐφωδιασμένη καὶ μετὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια τῆς δίδει ἡ ἐμπροφίᾳ καὶ ἡ χάρις τοῦ φύλου

τῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἑλληνικὴ ἑμεῖς δὲν ἔχει νὰ χάσῃ. [Μᾶλλον ἔχει νὰ ὀφελῇ. Μία γυναῖκα, ἀνασκουμπωμένη εἰς τὸν ναὸν τῆς, εἶναι μίχ ὑπόσχεται νοικοκυρωσύνῃς καὶ τάξεως. Θὰ ἐσκανοισθῇ, θὰ σφουγγαρισθῇ, θὰ συγυρισθῇ, πολὺ καλλίτερα ἂν ἔτι ἔως τώρα τὴν ἐσυγύριζαν οἱ ἄρρενες.. Θεμιστοπόλοι!...

Πρωτότυπον ἀνδρόγυνον

Ἡ γειτονιά μου ἔχει τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ περιλαμβάνῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς καὶ ἓνα ιδιόρρυθμον — σοῦι γκέινερς — ἀνδρόγυνον, τὸ ὅποιον δέρνεται καθὲς πρωὶ ἐν ἑκαίθρῳ, εἰς τὴν αὐλήν, μόλις ἡ ροδοδάκτυλος αὐγὴ προβάλλῃ κατηφῆς ἢ γελαστή, καὶ τὸ βράδυ συμφιλώνεται καὶ σφικταγκαλιάζεται ἐρωτικώτατα!

— Μὰ γιατί τὴν δέρνει ἔτσι ἀλύπητα καθὲς πρωὶ, ἀφοῦ τὸ βράδυ εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας του καὶ θὰ τὴν περιπτυχθῇ μετὰ φιλιὰ καὶ ἀγάπην; ἐρώτησα τὸν γείτονα μου κύρ-Θωμᾶν, γεροντάκον θυμόσαρον καὶ τετραπερασμένον.

— Νὰ σοῦ πῶ! μοῦ ἀπήντησεν αὐθεντικώτατα· πρῶτον καὶ κύριον μετὰ τὸ νὰ τὴν κοπανίσῃ γερὰ καθὲς πρωὶ, θὰ πῇ πῶς τὴν κάνει πλιὸ τρυφερὴ ἴσα-ἴσα γιὰ τὸ βράδυ...

— Χωρατεύεις, κύρ-Θωμᾶ;

— Διόλου! Δὲν ξεύρεις λοιπὸν ὅτι ἡ γυναῖκες εἶναι σὰν τῆς κοτολέτες; Ὅσο πλιὸ πολὺ τῆς κτυπᾷς, τόσο τρυφεραίνουσι καὶ γίνονται πλιὸ νόστιμες!... Δοκίμασε καὶ βλαστήμα με, ἂν σοῦ λέω ψέματα.

— Τώρα πλιά, κύρ Θωμᾶ; Εἶναι ἀργά. Ὁ γιατρός μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει τὴν κρεωφαγίαν...

— Ἐπειτα καὶ ἓνα ἄλλο: τὸ καλλιτέρο. Αὐτὸ τὸ γλυκοφάρωμα, ἃς τὸ ποῦμε, εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία τοῦ γάμου. Μετὰ ἐννόησες; Πρῶτα-πρῶτα φεύγουν, βρὲ ἀδελφέ, ἀπὸ τὴν μονοτονίαν καὶ τὴν σάχλάν καὶ τὴν νύστα, ποὺ φέρνει ἡ ὁμόνοια. Γιὰ νὰ φᾶς μετὰ δρεξί, κύριε, πρέπει νὰ πεινάσῃς πρῶτα, καὶ γιὰ νὰ πιῇς, πρέπει νὰ διψήσῃς. Ἀμα τὸ λοιπὸν τὴν δειρῆς τὸ πρωὶ τὴν γυναῖκα σου, τὴν ἀποθυμᾷς τὸ βράδυ μετὰ πλιὸ λαχτήρα. Ἐνῷ ἄμα τὴν φιλεῖς καὶ τὴν ἀγκαλιάζεις πρωὶ, μεσημέρι, βράδυ, νύκτα, μεσάνυχτα — ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια — καὶ σὺ τὴν μπουχτίζεις, καὶ ἐκείνη σε βαρείνεται! «Ὀὐρ, ἀδελφέ, σοῦ λέει· ὁ νοῦς σου εἶναι ὅλο στὸ κεχρί! Δὲν κάνεις καὶ ἄλλη δουλειά!» Νὰ, λοιπὸν ἡ ἄλλη... «δουλειά»! Τὸ ἔγλο! Γρινιάζεις λοιπὸν τὴν ἡμέραν, βρίζεις, δέρνεις, μὰ τὴν νύκτα ἀποζημιώνεσαι. Κ' ἔτσι πίνεις φρέσκο καθεστὸς τὸ κρασί τῆς χαρᾶς...

— Μὰ τότε γιατί, κύρ Θωμᾶ, δὲν κάνεις καὶ σὺ τὸ ἴδιο, νὰ ἔῃς πλιὸ ἀγαπῆμένα μετὰ τὴν γρηὴ σου;

— Τὸ ἴδιο ἔκανα καὶ ἐγώ... μὰ... ἀπὸ τὴν ἀνάποδην!...

— Ἀπ' τὴν ἀνάποδην;... Δηλαδή;

— Δηλαδή ἀντὶ νὰ τὴν δέρνω ἐγώ, μ' ἔδωρε τακτικὰ ἐκεῖνη!... Καὶ σοῦ ὀρκίζομαι, ἔτσι νάχουμε καλὸ, τότε ἡμουν εὐτυχισμένος. Ἀμα γύριζα τὸ βρά-

δυ σπίτι, ἡ γυναῖκα μου μ' ἀρχίζε στὰ χάρδια, στὰ φιλιὰ, στὰ γλυκόλογα, καὶ περνοῦσα ζωὴ χαρισάμενη... ἐνῷ τώρα... βάλ' του ρήγανη!... Ποῦ ἀνάκατα πλιά ἡ καυμένη γιὰ νὰ δέρνη!... Κ' ἔτσι, τὸ βράδυ, ἄμα νυχτώσῃ, κοιμόμαστε μετὰ τῆς κότες, σὰν τὰ ζῶα. Μ' ἐννόησες!

Καὶ πράγματι· δὲν μοῦ ἔμεινε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι, ὁ μόνος τρόπος ν' ἀνανεώσῃ κανεὶς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ μέλιτος, εἶναι νὰ τὸ ξυνίσῃ, νὰ τὴν δέρνῃ τὸ πρωὶ δηλ., δια νὰ γέυεται τὰς γλυκαίας συγκινήσεις τῆς νυχτερινῆς συμφιλώσεως!

Τὶ τὰ θέλετε! ἡ μόνη εὐτυχία εἰς αὐτὸν τὸν ἀστείον κόσμον, εἶναι ὁ ἐναρμονισμὸς τῶν ἀντιθέσεων!

Αἱ ἀπογοητεύσεις τῆς ἐπιστήμης

Τέλος πάντων αὐτὴ ἡ κουσκουσουρά ἡ Ἐπιστήμη δὲν ἔγνωε νὰ ἀφήσῃ ἄθικτον κατερίζουσιν καμμίαν ὥραν «ἐλλουζιόν» ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐξοραζοῦν ὅπωςδήποτε τὴν περὶν καὶ ἀγρίστον ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐννοεῖ νὰ τὰ ἐξοραζοῦν ὅλα, νὰ τὰ ἐξοραζοῦν, νὰ ἐξοραζοῦν ὅλας τῆς ἀηδίας καὶ τῆς ἀσχημίας, ποὺ τῆς συγκυλίσσει ἡ ἀγνοία. Οἷστοι τῶρα! Καταδικάζει ἀμελλικῶς τὰ μακρὰ γυναικεῖα μαλλιά, ὅτι ἀνθυγείναι. Προφυλάττει! λέει. Κίνδυνος θάνατος! Τὰ μακρὰ μαλλιά φιλοξενοῦν μὲς μετὰ τὴν σκόνιν καὶ θανατηφόρα μικροβία. Κόψιμο, λοιπὸν! ὦ, δυστυχία! Ἡ πλοῦστα λοιπὸν καὶ μακρὰ κόμη, τὴν ὅποιαν ἐξόμνησεν ἡ Τέχνη καὶ ἡ μυθολογία, ἡ ὁποία ἔγινε — ποιεῖται ἀεὶς — χρυσός, ἔδενος, τραγοῦδι, ἀστερισμός — μὴ λησμονήτῃ τὴν κόμην τῆς Βερενίκης — καταργεῖται ὁριστικῶς τώρα πλέον. Αἱ καλλι-

κομοί Ταναγραίαι κόραι καὶ οἱ κομμῶται τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, καὶ οἱ καλλιτέχναι τοῦ γυναικείου κτενίσματος καὶ τῆς διακοσμήσεως τῶν γυναικείων κεφαλῶν, ὅς θρηγνήσαν γοερώς. Τὰ μακρὰ μαλλιά ἐκηρύχθησαν ἐν διωγμῷ! Τώρα πλέον καταργεῖται, μαζὶ μ' αὐτά, καὶ ἡ φράσις ἐκείνη ποῦ ἠκούστο εἰς τοὺς γυναικοκαυγάδες τῶν μινρογειτονιῶν:

— Γὰρ μάζεψε, μωρή, τὴ γλῶσσά σου, νὰ μὴ σ' ἄρπαξῶ ἀπ' τῆς κοτσίδας!

Ποῦ κοτσίδες τώρα πλέον καὶ πλόκαμοι ξανθοὶ ἢ μελαγχροinoί. Τοὺς ἐθέρισεν ἡ ὑγιεινὴ. Καὶ ἡ Ατθίδες μας θὰ ἐμφανίζωνται μὲ κοντὰ μαλλιά, κομμένα ὡς εἶδος παλαιᾶς... πόλλας ροκοκκό!...

Καὶ τὸ φίλημα.

Αλλὰ μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ δὲν ἐγίνε φοδερὰ ἐκστρατεία τῆς ὑγιεινῆς κατὰ τοῦ φιλήματος; Ἀλλή ἀπογοήτευσις αὕτη πάλιν! Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐννοηθῇ ἔρως φλογερὸς ὅταν τοῦ ἀπαγορεύεται ρητῶς νὰ θροισθῇ καὶ νὰ σβύσῃ μὲ τὰ φιλιὰ; Πῶς μπορεῖ νὰ ἐξατμίξεται διαφορετικὰ; Ἀλλὰ τότε τί γίνεται, ὅς παρακαλῶ, τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης, τὸ φιλὶ τοῦ «Χριστοῦ Ἀνέστη», τὸ φιλὶ τῆς... συμφιλιώσεως; Καὶ τί θὰ γίνουν τόσα ποιήματα, ποῦ ἐξυμνοῦν τὸ φίλημα; Μακρὰ! τὸ νοῦ σας! βροντοφωνεῖ ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ Μιθροβιολογία. Μὴ φιλάτε! Γινέτω τὰ χεῖλη ἐνεδρεῦναι μυριάδες μικροβίων. Τί θὰ ἀπομείνῃ λοιπὸν ἀπὸ τὴν χοητευτικὴν ποιήσιν τῶν κοραλλίων ἢ κερασέων χειλέων; Ἡ μήπως οἱ ἐρωτευμένοι πρέπει γ' ἀρκοῦνται μόνον εἰς τὸν περίφημον «ἀσπασμὸν τῶν ἀγγέλων πρὸς

τὰ ἄστρα ;...» Καὶ ὁ Παράσχος, ποῦ μὰς ἐδεδαίωνεν ὅτι:

«Εἶναι τὸ φίλημα τροφὴ πυρίνη τῆς καρδίας, στιγμὴ κλαπίσσα τῆς Ἑδέρ, στιγμὴ ἀθανασίας.»;

Μὰς ἐκοροίδευε λοιπὸν; Τί «ἀθανασίας», ἀφοῦ κι' ἡ ἐρωμένη μας, μὲ ἓνα γλυκὸ φιλὶ μὰς φιλοδωρεῖ τὸν θάνατον; Ἐως τώρα οἱ ποιηταὶ μὰς ὑπέσχοντο ὅτι τὰ γυναικεῖα χεῖλη εἶναι φωλεὰ ἐρώτων, Ψεῦδος ἀναισχυντονί! Αἱ ἀνακρίσεις τῆς ὑγιεινῆς ἐξηκρίβωσαν ὅτι εἶναι φωλεὰ... μικροβίων! Ἀπὸ τὸν ὕμνον τοῦ Παράσχου λοιπὸν εἰς τὸ περίφημον «Φίλημα», ποῦ τελειώνει εἰς τοὺς στίχους

»Μ' ἐν φίλημα γεννώμεθα,
μ' ἐν φίλημα γεννώμεν,
κ' ἐν φίλημα λαμβάνομεν
ὁπότεν τελευτῶμεν!»

μῶσον ἢ τελευταία λέξις ἐκφράζει τὴν πραγματικότητά. «Τελευτῶμεν!» Καὶ βέβαια τελευτῶμεν, τὰ τιναζόμεν. τὰ κακαρῶνομεν ἀφοῦ μαζὶ μὲ τὴν «ἀθανασίαν» τῆς Ἑδέρ, ροφῶμεν ἀπὸ τὰ ἄδρά γυναικεῖα χεῖλη τὸν τύρον, τὴν γρίππην, τὴν φθίσιν τὸν καρκίνον καὶ ὑπὸ ἄλλας διαφόρους συσκευὰς..., τὸν θάνατον!

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Ζητεῖται πλασιὲ με ἐγγυήσεις διὰ τὰς ἀγγελίας τοῦ «Θησαυροῦ». Ποσοστὰ ἐκπληροποι-
νικ ὠτάτα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΑΚΙ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

Δὲν ἠξεύρω καὶ δὲν ἐγγυῶμαι τί καιρὸν θὰ κάμνῃ, ὅταν οἱ φίλοι τοῦ «Θησαυροῦ» θάναγινώσκουν αὐτὰς τὰς γραμμὰς. Ἀλλὰ σήμερα ποῦ τὰς γράφω, τὸ θερμόμετρον τοῦ γραφείου μου δείχνει 17 βαθμοὺς Ρεω-
μύρου, ποῦ εἶναι θερμοκρασία ἐαρινή. Καὶ ὅμως ὁ Ἡμεροδείκτης μου λέγει 14)27 Νοεμβρίου, ποῦ εἶναι ἡμερομηνία χειμωνιάτικη. Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι τὸ «μικρὸ» λεγόμενον «καλοκαιράκι» φέτος παρατείνεται πολὺ καί, ἀντὶ βορείων καὶ χιόνων, ἢ τοῦλάχιστον ραγδαίων βροχῶν, ὀμιχλῶν καὶ τοῦ σχετικοῦ ψύχους, ἔχομεν ἀκόμη λαμπρὸν ἥλιον, γαλανὸν οὐρανόν, γλυκυτάτην, ἀτμόσφαιραν, ἀφθονον φῶς, θαυμασίας ὀψεις, ὀνειρώδη φεγγαρόφωτα καὶ χαρὰν Θεοῦ.

Τὸ «μικρὸ» μας λοιπὸν καλοκαιράκι ἔγεινε φέτος «μεγάλον». Πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἂν εἶχαμε τώρα καὶ ὀλίγην ψυχικὴν γαλήνην! Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν εὕρωμεν αὕτην; Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν, μὲ τρικυμίαν εἰς τὰ στήθη, νὰπολαβδάνωμεν τὴν γαλήνην, τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν φραϊότητα τῆς φύσεως αὐτὸν τὸν καιρὸν;... Προχθὲς ἤμουν εἰς μίαν παραθαλάσσιαν ἐξαχὴν. Ὁ «αἰγιαλὸς ἐγγὺς γάλα ὄλος» κατὰ τὸν παλαιὸν ποιητήν. Ὁ οὐρανὸς τὸν ἐμμεῖτο, ἡ γῆ ἐπίσης, τὰ δένδρα, τὰ φυτά, τὰ πάντα. Μόνον οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔγε-

λοῦσαν. Σκυθρωποὶ, κατηφεῖς, ἐκοίταζαν ἐμπρὸς τῶν ὡς νὰ ἐδλεπαν τὸ μελαγχολικώτερον καὶ ἀπελπιστικώτερον θέαμα. Κι' ἐνεθυμήθην μίαν θαυμασίαν ἡλιόλουστον ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1916. Ἐκάμνα τὸν περίπατόν μου εἰς τὴν Λεωφόρον Συγγροῦ κι' ἐδλεπα ἐμπρὸς μου γαλανὴν καὶ ἀκύμαντον τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ἦτο τότε ὁ ἀποκλεισμός καὶ ἡ ἰδέα μόνον ὅτι ἡ θάλασσα αὕτη ποῦ ἐδλεπα δὲν ἦταν ἐλεύθερη, ὅτι τὴν ἐκλείει ἓνας τεράστιος, ἀνυπέρβλητος φραγμὸς ἀπὸ θωρηκτά, μὲ ἑσφιγγε τὴν ψυχὴν... Ἡμουν ἔξω, εἰς τὸ ὑπαθρον, εἶχα γύρω μου ὄλους τοὺς ὀρίζοντας ἀνοικτοὺς ὡς τὸ ἀπειρόν, κι' ὅμως μὲ ἐφαίνετο πῶς ἤμουν φυλακισμένος! Ἐτοί καὶ προχθὲς. Τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν εἶχα. Ὁ ἀποκλειστικὸς ἐκείνος μὲ ἐφαίνετο πῶς ἐξακολούθησε ἀκόμη. Καὶ δὲν μποροῦσα νὰ πάρω τὴν ἀναπνοὴν μου δαθεία...

Ἐνὰς φίλος μου εἶπε:

— Πάλι καλὰ ποῦ ἔχομε καλοκαίρι. Γὰρ φαντάσου. ἀνάμεσα σ' ὅλα, νάχαμε καὶ καμμιὰ πρωτὴν βαροχειμωνιά!

Καὶ ὅμως θὰ ἐταίριάζε καλύτερα μὲ τὴν ψυχὴν μας! Αὕτη ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς ἐξωτερικῆς γαλήνης καὶ τῆς ἐσωτερικῆς τρικυμίας μὰς κτυπᾷ καὶ μὰς πειράζει περισσότερον. Τί καλὰ ἂν ἦταν... ὀλίγον ἀρ-

γότερα! Τι καλὰ ἂν εἶχαν τελειώσει αἱ ἐκλογαί! Τι καλὰ ἂν εἶχε ἐγκαθιδρυθῇ πλέον ἓνα οἰονδήποτε σταθερὸν καὶ μόνιμον καθεστῶς! Τι καλὰ ἂν εἶχε ἐπέλθει ἡ πολυθρύλητος συμφιλώσις! Τι καλὰ ἂν εἶχε πέσει... ἡ λίρα στὶς τριάντα! Ἀλλὰ κόπιασε νὰπολαύσης μικρὸ ἢ μεγάλο καλοκαιράκι, τὴν στιγμὴν ποὺ τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχει γίνῃ, τὴν στιγμὴν ποὺ ὅλα εἶναι ἐκκρεμῇ, τὴν στιγμὴν ποὺ κανεὶς δὲν ἠξεύρει τί θὰ ξημερώσῃ ἡ αὐριανή, τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ μέλλον, καὶ τὸ πλησιέστερον καὶ τὸ ἀπώτερον, εἶναι τόσον ἀδέβαιον καὶ σκοτεινόν!

Τὶ διαφορά ἀπὸ τὴν σημερινήν μας κατάστασιν ἕως ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθημεν τὸ 1913, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου μέχρι τῆς ἐκρήξεως εὐρωπαϊκοῦ! Ἀ, μάλιστα, τότε ἤμεθα εὐτυχεῖς!... Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἤμεθα ὅλοι, ἡ σχεδὸν ὅλοι, ἐνωμένοι σὰν ἀδελφία. Αἰσθανόμεθα τὴν χαρὰν τῆς νίκης καὶ τῆς δόξης. Εἰσέβλεπαμεν τὴν πατρίδα μας μεγάλην, ἀκμιαίν, ἰσχυράν, καμάρων τῶν φίλων τῆς καὶ φόβητρον τῶν ἐχθρῶν τῆς. Ἡμεθα ἥσυχοι, ἀσφαλεῖς, πλούσιοι, μὲ μίαν λέξιν εὐχισμένοι. Κι' ἐτοιμαζόμεθα νὰ χαρῶμεν πλέον τὴν ζωὴν μας καὶ τὴν εὐτυχίαν μας, ἔχαμεν ἀρχίσει μάλιστ' αὖτὴν τὴν χαρῶμεθα, ὅταν ἔξαφνα, ποταπῶς! πάνε ὅλα. Κι' ἰδοὺ ἡμεῖς ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τοὺς στόλους τῶν Συμμάχων, κατεδικασμένοι νὰποθαίνωμεν τῆς πείνης, φυλα-

κισμένοι ἐδῶ-μέσα, ἀσφυκτιῶντες καί... ἀλληλοτραγωγόμενοι σὰν τὰ σκυλιὰ στὸ 'κλουβὶ τοῦ Μπόγια. Καὶ ἀπὸ τότε ὡς σήμερα ἑπτὰ χρόνια σχεδόν, τὰ ἴδια, τὰ ἴδια, τὰ ἴδια...

Συλλογίζομαι καμμίαν φορὰν καὶ ἀπορωῶ: πῶς ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν ἐπέσαμεν διακρίας, ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν ὡς τὴν ἄλλην, εἰς τὴν δυστυχίαν; Καὶ συμπεραίνω ὅτι, διὰ τὴν κατωρθώσωμεν τόσον εὐκολα, δὲν θὰ ἤμεθα ἄξιοι τῆς εὐτυχίας ἐκείνης. Ἦτο ἴσως μεγαλύτερα ἀπ' ὅση μᾶς ἐταίριαζε καὶ ἀπ' ὅση ἡμπορούσαμεν νὰ δαστάξωμεν. Κυρίως εἰπεῖν, ἡ μεγάλη εὐτυχία μᾶς ἐσήκωσε τὰ μυαλὰ καὶ μᾶς ἀφῆρεσε τὴν στοιχειώδη φρόνησιν νάντιμετωπίσωμεν τὴν θύελλαν, εἴτε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος εἴτε ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐνωμένοι. Στοχάζομαι ὅτι ἂν ἐκάμναμεν αὐτὸ, τίποτε κακὸν δὲν θὰ μᾶς συνέβαινε καὶ σήμερα θὰ εἴμεθα τόσον εὐτυχεῖς ὅσον καὶ τὸ 1913.

Ἀλλ' ἀπεμακρύνθη πολὺ ἀπὸ τὸ μεγάλο μου καλοκαιράκι. Ἀς ἐπιστρέψω εἰς αὐτὸ διὰ τὴν τελειώσω. Ἔως πότε ἄραγε θὰ παραταθῇ; Ὅταν θὰ διαβάξετε αὐτὰς τὰς γραμμὰς, θὰ εἶναι πλέον χειμῶνας; Ἡ θὰ λάμπῃ ἀκόμη ὁ ἥλιος μὲ τὴν σημερινήν λαμπρότητα τὴν ἑαρινήν; Ποῖος εἰξεύρει καὶ ποῖος ἐγγυάται! Ἡ μετεωρολογικὴ προφητεία εἶναι πάντοτε τόσον ἐπισηφλής, ὅσον κάποτε καὶ ἡ πολιτικὴ.

ΓΡ. ΕΕΝΟΠΟΙΔΟΣ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Αρχαιρεσείαι Συνδέσμου Ε. Γ. Α. Σ.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον συνήλθον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλ. Γυν. καὶ Ἀθλητ. Σωματείων ἡ τακτικὴ Γεν. Συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τασσομένων Ἀθλητ. Σωματείων τῆς Ἑλλάδος ἵνα ἀκούσῃ τὴν λογοδοσίαν τῆς ληξιάσης διαιτοῦς Συμβουλικῆς περιόδου καὶ προβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Νέου Διοικητ. Συμβουλίου διὰ τὴν διαιτίαν 9βρίου 1923-1925.

Εἰς τὴν Συνέλευσιν προσήλθον 17 ἀντιπρόσωποι Σωματείων ἀπουσίασαν δὲ ἀσθενοῦντες ἢ ἄλλως κολυθέντες 4-5 ἐκ τοῦ συνόλου.

Τῆς συνελεύσεως προεδρεύουν ὁ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου κ. Μάοκος Μίνδλερ ὅστις καὶ ἐκήρυξεν τὴν ἐναρξιν. Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Πρόεδρος τοῦ Παναθηναικοῦ Ἀθλητ. Συλλόγου κ. Π. Σαββίδης προβάλλει ἐνστάσιν κατὰ τοῦ κύρους τῆς συνελεύσεως καὶ ζητεῖ οὐ μόνον τὴν ἀναβολὴν αὐτῆς ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πρὸ μηνὸς ἐπιψηφισθέντος ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως καὶ ἐν ἰσχύει τεθέντος νέου Καταστατικοῦ τοῦ Συνδέσμου καθ' ὅσον θεωρεῖ τὴν συνέλευσιν ἐκείνην παρατύπως συγκροτηθεῖσαν.

Μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἡ πρότασις ἀπορρίπτεται καὶ μετὰ πλειονοψηφίαν ἡς ἐνεκα 7 ἀντιπρόσωποι Σωματείων ἀπεχώρησαν τῆς

συνελεύσεως ἥτις ἐν πλήρει ἀπαρτίᾳ ἀρροχωρεῖ εἰς τὴν ἡμερησίαν διὰ τὰς ἑπόμενες. Ὁ κ. Πρόεδρος ἐκινεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου πεπραγμένα κατὰ τὴν λήξασάν διαιτίαν καθ' ἣν 4 νέα Σωματεῖα προσεχώρησαν εἰς τὸν Σύνδεσμον ἡ δὲ δρασίς τῶν παλαιῶν ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητικὴ καὶ καρποφόρος εἰς ἀθλητ. ἐργασίαν. Αναφέρει ἐπίσης ὅτι τὸ 5 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑλλ. σωματεῖα συνέπηξαν ἑλλ. ἀθλητ. ἐνωσιν ἥτις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκλήθη νὰ συγκαταστήσῃ μεταξὺ τῶν μετεχόντων τοῦ Συνδέσμου Σωματείων.

Ὁ Σύνδεσμος παρηκολούθησε μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τοὺς ὑπὸ τοῦ «Πανελληνίου» καὶ «Ἐθνικοῦ» τελεσθέντας ἐν τῷ Σταδίῳ Δ' Παναθηναϊκοῦ ἀγῶνας ἡ δὲ ἐγκατάστασις ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ παρελθ. ἔτους τοῦ ἔτους τῆς καταστροφῆς τοῦ Παναθηναϊκοῦ Γυν. Συλλόγου τῆς Σμύρνης μετέφερεν ἐντάλμα καὶ ὅσον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ κατωρθώθη νὰ περισφύθῃ καὶ ἀπετεύχῃ νὰ συνεχίσῃ οὗτος ἐν Ἀθήναις πλέον τὴν σειράν τῶν θαυμασίων Παναθηναϊκῶν ἀγῶνων τῆς ἐγκαταλειφθεῖσης Ἰωνικῆς πρωτεύουσος.

Μετὰ τῆς αὐτῆς συμπιέσεως ὁ Σύνδεσμος παρηκολούθησε τὴν δράσιν τῶν Η. Δοσφ. Σωματείων ἅτινα ἤδη ἐτάχθησαν ὑπὸ τὴν ἑνιαίαν διευθύνσιν καὶ καθοδήγησιν τῆς συμπληρείας Ποδοσφ. Ἐνώσεως.

Τὰ εἰδικὰ τμήματα τοῦ Συνδέ-

σμου Ναυτικόν, Κολυμβήσεως και Γυμν. Παιδιῶν εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὴν ὀργάνωσιν ἀγώνων ἐπὶ πλέον δὲ ὁ Σύνδεσμος προέβη ἐπιτυχῶς εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ ἀγωνίσματος τοῦ ἀνωμάλου δρόμου καὶ τῶν Συνοικιακῶν ἀγώνων ὧν αἱ εἰσπράξεις ἔξ 20.000 δρ. ἐχρησιμοποιήθησαν ἅπασαι εἰς συνδρομὴν τῶν ἐν τοῖς Σχολείοις τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως μαθητευόντων προσφυγοπαίδων πρὸς οὓς διανεμήθησαν διὰ τῶν οἰκείων Διευθυντῶν.

Ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. προέδρου ἀναφέρει ἐπίσης μετὰ πολλῶν ἐπαίνων τὴν δρᾶσιν τῶν Γυμν. Συλλόγων τοῦ Εἰσωτερικοῦ ἰδίᾳ δὲ τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Βόλου, τῆς Ξάνθης, τῆς Σπάρτης, τῆς Κεφαλληνίας τῶν Πατρῶν, τῆς Αἰαλλιάδος κ.λ.π. ἐπὶ πλέον δὲ μετ' εὐγνωμοσύνης ἀναφέρει τὴν ὑπὸ τῆς Χ. Α. Ν. παρεχομένην πολύτιμον συνδρομὴν εἰς τὸν ἑλλ. ἀθλητισμόν.

Βεβαίῳ τὴν καλὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ ταμείου τοῦ Συνδέσμου ὡς διεπιστώθη αὕτη καὶ ἐν τῇ ἀναγνωθείσῃ ἔπειτα λογοδοσίᾳ ὑπὸ τοῦ ταμείου καὶ κατέληξε διὰ τῶν ἐξῆς:

Ἡδὴ ἐπικειμένου μεγάλου ἀθλητικοῦ γεγονότος τῆς τελέσεως τῆς 8ης Ολυμπιάδος ἐν Παρισίοις ἀποκρίνεται εἰς τὸ ἐκλεχθὲς Διοικ. Συμβούλιον ἐν συνεννοήσῃ μετὰ τῶν κ. κ. ἀντιπροσώπων ἐν Παρισίοις ὅπως καὶ ὁ Σύνδεσμος συντελέσῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν εὐπρόσωπον τῆς ἑλλην. Πατρίδος κατ' αὐτοὺς ἀντιπροσώπῃσιν.

Εὐθύς ἀμέσως ἡ Γεν. Συνέλευσις προέβη εἰς τὴν διὰ μυστικῆς ψή

φοφορίας ἀνέδειξιν τοῦ νέου Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου ἐκλεγέντων παμψηφεί σχεδὸν τῶν ἀκούστων.

Μάρκος Μίνδλερ (πρόεδρος) Β. Αντωνόπουλος, Π. Θεοδωρόπουλος. Α. Βρυζάνης (ἀντιπρόεδρος). Στ. Βούρος (Γεν. Γραμματεὺς) Κ. Κυριακόπουλος καὶ Κ. Εμπειρίκος (εἰδ. Γραμματεῖς) Δ. Δάλλας (Εφορος Βιβλιοθήκης κτλ.) Γ. Κανέτσιος (ταμίας).

Σύμβουλοι ἀθλητικῆς οἱ κ. κ. Αθ. Λευκαδίτης, Πέππας καὶ Κ. Ρονυμέσης

Κολυμβήσεως Ν. Πρωτόπουλος. Σκοπευτικῆς Α. Ορφανίδης. Λεμβοδρομιῶν Ν. Μανούσος. Ποδηλασίας Λιβαδάς. Οπλομαχίας Κ. Τριανταφυλλάκος. Αντισφαίρισεως Ι. Κετσέας. Κυνηγετικῶν Ε. Μαυροματῆς. Αθλητ. Παιδιῶν Μ. Ρινόπουλος. Ποδοσφαίρας Η. Ησαΐας.

Εξελεγκτικὴ Επιτροπὴ Ν. Καραγιάννης, Ι. Κετσέας, Μ. Χρυσάφης.

Δικαστικὴ Επιτροπὴ Ι. Μανέτας, Γ. Τράκκας, Σ. Σκωτίδας, Σ. Σιρτήγης.

Δ. ΔΑΛΛΑΣ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55

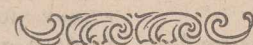
Εργασία ἡγγυημένη

Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— — —

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΟΥΣ

Αναγνώσται τινὲς μᾶς παρεπονήθησαν ὅτι... ἡλαττώσαμεν τὰς σελίδας τοῦ τεύχους. Ἐπειδὴ καὶ ἄλλοι μεμψίμοιροι καὶ ἀδικοῦντες ἡμᾶς πιθανὸν νὰ ἔκαμαν προχείρως τὴν αὐτὴν σκέψιν, ἀπαντῶμεν γενικῶς διὰ τῶν κατωτέρω ἐξηγήσεων.

Α) Ἡ ἐλάττωσις δὲν ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ οἰκονομίας, διότι ἂν ἐρωτήσῃ τις οἷονδήποτε τυπογράφον θὰ πεισθῇ ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἢ συνδυασμῷ συμφέρει νὰ ἐκδοθῇ ἐν τεύχῳ ὅπως ὁ Θησαυρὸς εἰς τὴν τιμὴν τῶν 0.70 λεπτῶν. Διότι ἴσως ἀγνοοῦν οἱ ἀναγνώσται μᾶς ὅτι ἐκ τῆς δραχμῆς τὴν ὁποίαν καταβάλλουν δι' ἑκάστον τεύχος, μόνον ἑβδομήκοντα λεπτὰ λαμβάνομεν ἡμεῖς, τὰ δὲ τριάντα τὸ πρακτορεῖον καὶ οἱ ἐφημεριδοπῶλαι. Ἐάν δ' «Θησαυρὸς» πωλῇται εἰς τὴν τιμὴν αὐτὴν τοῦτο γίνεται διότι χάρις εἰς τὸ ἐθνοφελὲς αὐτοῦ πρόγραμμα ἔχει ὡς ἐγράψαμεν ἤδη τὸν μὲν χάριν ἐκ τῆς δωρεᾶς τοῦ «Ἀγνώστου στρατιώτου», τὰ δὲ ἔξοδα τῆς στοιχειοθεσίας ἐκ τῆς ὑπὸ τύπον ἐγγραφῆς διακοσίων συνδρομῶν δωρεᾶς διακοσίων λιγῶν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὁμο-

γενῶν ὡς ἐπίσης ἐγράψαμεν.

Ἡ ἐλάττωσις λοιπὸν τῶν σελίδων ἐγένετο διὰ τεχνικοὺς λόγους. Διότι ἅμα τῇ ὑποβιβάσει τῆς τιμῆς τοῦ τεύχους εἰς μίαν δραχμὴν ἡ κυκλοφορία ἡξήθη τόσον πολὺ ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσωσιν αἱ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος διὰ τὴν στοιχειοθέτησιν, ἐκτύπωσιν καὶ βιβλιοδεσίαν τόσων χιλιάδων τευχῶν θὰ ἐχρειάζετο νὰ ἔχωμεν τριπλασίαν ἐγκαταστάσεις, νὰ ἔχωμεν ὀλόκληρον ἐργοστάσιον ὅπως τὰ μεγάλα ἐκδοτικὰ ἐργοστάσια τῆς Γερμανίας διὰ νὰ προλαμβάνωμεν τὴν ἐκδοσιν. Ὁπωσδήποτε σκεπτόμεθα περὶ εὐρύτητος τῶν ἐγκαταστάσεων ἡμῶν καὶ τότε ἴσως θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπαρκέσωμεν.

Παρ' ὅλα ἐν τοῦτοις ταῦτα οἱ παραπονούμενοι πρέπει χάριν τοῦ δικαίου νὰ παρατηρήσωσι ὅτι οὔτε ἡ ὕλη ἡλαττώθη, οὔτε οἱ συνηγοραὶ ἐλείφθη καὶ ὅτι ἡ περισσοτέρα ὕλη γίνεται μὲ μικροτέρα στοιχεῖα ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ διαφορὰ.

Ἡ μὲν ἐλάττωσις προήλθε εἰς τὰς ἐκτὼν ἐπαρχιῶν ἀλληλογραφίας αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται κατὰ δεκαπενθήμερον ἤδη, ἀλλὰ καὶ τοῦτο θὰ συμπληρωθῇ μόλις τελειώσωσιν αἱ ἐγκαταστάσεις μᾶς περὶ ὧν γρά-

φομεν ανωτερω.

Ας εξακολουθήσουν λοιπόν όλοι ν' αγαπούν τον «Θησαυρόν» διότι ή εκδοσίς του όπως εγράψαμεν από του Α' τεύχους δέν αποτελεί κερδοσκοπικήν επιχείρησιν αλλά εθνικόν καθήκον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Μόλ εάρχισε ή χειμωνιάτικη εποχή και άρχίζει συγχρόνως και ή εσοδεία των ταλάντων. Η μεγάλη αυτή λέξις ταλάν, από την πρόχειρη και αδιάκοπη χρήση έχασε την αξία της και την σημασίαν της έδωσας Αθήνας. Πρίν τού παιδι σηκωθεί στα πόδια του και βρή την ισοροπία του, να σταθή και του έλθη ή ιδέα να κουνήση τα χεράκια του, σίγουρα προμαντεύεται ως διάσημος μαέστρος, αν στα τέσσαρά του χρόνια βγάξει ανάρθρους κραυγάς οριστικός αντικαταστάσης του Καρούζο. Αν βάλη τα χέρια του στο πιάνο ή μουζικαλιτέ τον είναι φαινό-

μενον. Η οικογένεια έχει ήδη πεισθή για τα εξαιρετικά φαινόμενα του βλαστού της. Οί καθηγηται πείθονται αναγκαστικά και οί ταλαντοχοί πέρνουν ύψος διασήμων ανθρώπων. Παρουσιάζεται ή τάδεστι έχει φωνήν καταπλήσσοσαν Η τάδε ότι παίζει πιάνο σαν κανείς άλλος. Η Δίς Αλφα ταλέντο καταπληκτικόν για άπαγγελία. Καί θύματα όλης αυτής της ιστορίας ό άνύποπτος κοσμάκης, ό όποιος πηγαίνει στής συναυλίες με την ιδέαν ότι κάτι θα ακούση ακριβοπληρώνει και τού συμπεράσμα είναι μία τρομακτική κακομεταχείρησι της ακοής του. Αντί τραγουδι ένα άνιαρόν τραβήγμα φωνής. Αντί για βιολι όχι όλίγες φορές έχει κανείς την εντύπωσιν ότι ακούει ένα αδιάκοπο περπάτημα γάτας επάνω στής χορδές. Εκείνο δέ που είναι σπανιότατον είναι ν' ακούση κανείς ένα πραγματικό ταλέντο.

ΚΑΠΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Από τον χορόν των χρυσανθέμων εις τού Καπρίς. Κόσμος πολύς. Αθηναϊκές και ξένες φυσιογνωμίες. Τουαλέττες ως επί τού πλείστον άπλές αλλά κοκέττικες.

Η άριστοκρατική μερίς έχει ταχθή φέτος ύπέρ του μαύρου. Αί κυριώτεροι τουαλέττες ήσαν εις αυτό τού χρώμα. Εκ πρώτης όψεως άπλές άπλούστατες και μ' όλα ταύτα μιá ματιά ειδικού άρκοδσε για να εννοήση ότι είναι μοντέλλα παριζιά-

νικα της «Σανέλ» «Πατού» «Μαντελέν» κ.τ.λ.

Μία ευχάριστος αντίδρασις εις τού μαύρο χρώμα ήτο μιá κατακόκκινη τουαλέττα, ή όποία ήτο και ό κυριώτερος στόχος τού ανθοπολέμου, Αδιάκοπα έδέχετο άμέτρητα καλάθια χρυσανθέμων. Ητο ή Δίς Α. Σακορράφου.

Μία εμφάνισις έκτάκτως χαριτωμένη ήτο ή Δίς Ησαία με τουαλέττα πράσινη ζωηρή.

Ενα έμφυχον κουκλάκι ή κ. Τσίτη Ηλιάσκου με τουαλέττα μαύρη και

χρυσάνθεμα στα μαλλιά.

Η Δίς Λέλα Βαλαωρίτη με μαύρη τουαλέττα και υπερβολικά τραδηγμένα μαλλιά.

Η δευτέρα συναυλία συνδρομητών τού Ωδείου εις τού θέατρον Ολύμπια είχε άπαρτίαν από κόσμον καλλιτεχνικόν, μουσικόν, κοσμικόν, ώραϊον κομφόν.

Εις τα θεωρεία πρώτης σειράς: Αί κ. κ. Πασπάτη, Ραγκαδής, Νάζου, Σταθάτου, Καραπάνου, Λιδιεράτου, Αθανασιάδου.

Μία πιστή άπεικόνισις φιγουρινού ή κ. Νίνα Φωτιάδη με ταγιέρ μαύρο πολύ εφηρμοσμένο. γαρνιρισμένο με λούτρ και ένα μικρό κλός από πάνν μαύρο. Ως μόνον γαρνιρίσμα είχε ένα μικρό μπριλαντένιο άγκραφάκι, από μέσα δέ περνούσε μιá στενή κορδέλλα μαύρη που κατέληγε σε μικροσκοπικό φιόγγο.

Τού κονσέρ Τάουερ ένθουσίασεν τού άκροατήριον. Τού «άνσάμπλ» των βιολιών ήτο θαυμάσιον.

Η τέχνη τού ρώσσου πιανίστα Μπαλζάνσκη είναι περίφημη ή δεξιοτεχνία του εις τού ανωτέρω κονσέρ ήτο καταπληκτική.

Εις τού θεωρείον τού διεθνοντού τού Ωδείου κ. Νάζου έφιλοξενείτο ή κ. Πλαστήρας.

Μεταξύ τού άκροατηρίου διακρίνομεν τας κ. κ. Παπαγεωργίου, Ο. Πετροπούλου με κομποτάτην καζάκαν από γούνα τώπ. Τήν Δδα Βαλαωρίτου, τήν κ. Τριανταφυλλάκου, τήν κ. Γλένη, τας Δδας Λίτσα, τήν κ. Α. Σηλήμαν, τήν κ. Αφαντούλην, τήν κ. Μ. Τριανταφύλλου, τήν κ. Μανουσίου, τήν κ. και Δδα Ησαία, τήν Δδα Α. Αθανασούλα.

Εξακολουθοούν να επιστρέφουν εκ Παρισίων ύπέρ ποτε κομφαί αί Αθηναίες μεταξύ των όποίων ή Δίς Βί-

βίκα Αγγ. Βλάχου και ή κ. Δαλιέτου.

H MONTAIN

ΠΕΝΙΕΣ

Εις τού υπουργείον Υγιεινής καταρτίζεται Διάταγμα περί υποχρεωτικής δηλώσεως των μολυσματικών νόσων.

Δι' αυτού υποχρεοούνται οί ιατροί όπως προάγουν εις άρμεσον δήλωσιν παντός κρούσματος τοιαύτης νόσου, υποπίπτοντος εις τήν αντίληψίν των.

Η ενεργηθεία επιθεώρησις των ξενοδοχείων ύπνου απέδειξεν, ότι από άπόψεως καθαριότητος ή κατάστασις αυτών εις νε περισσότερον ευχάριστος από τήν προηγουμένη επιθεώρισιν.

Κατά των ιδιοκτητών των ευρεθέντων ακαθάρτων θα υποβληθή μήνυσις υπό της υγειονομικής υπηρεσίας Αθηνών.

Οί οίγονοχοί διαφωνοούν μεταξύ των, όσαν άφορρά τήν τιμήν τού έμπορεύματός των.

Άλλοι πωλούν προς 10 δραχμάς τήν όκταν άλλοι προς 9 και άλλοι προς 8.

Η κίνησις των ξένων κατά τήν τελευταίαν τριμήνιαν έπαιώθη έπαισθητός.

Ελαχίστοι περιηγηται έπισκέψθησαν τήν Ελλάδα και τας αρχαιοτάτας της κατά τού τελευταίον τρίμηνον.

Οί όλίγοι που ήλθαν ήσαν όλοι σχεδόν Αμερικανοί.

Εξακολουθοούν να υπάκουον ακόμη στα φύλλα εις τήν αγοράν. Αλλά τήν θέσιν τού τραχανού ροδίτη σχεδόν εξαφανισθέντος—κατέβαλεν ό χονδράφλοδος και άνοστος πωρέτης.

Συμπολίτης, επιδιδόμενος εις τήν στατιστικὴν ὑπελόγησιν, ὅτι καὶ ὅσα σταφυλοῦ στοιχίζει τὴν ἐποχὴν αὐτὴν μία δεκάρα.

Εντὸς 20 ἡμερῶν τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν τὸ νέον ὁρομολόγιον τῶν Κρατικῶν Σιδηροδρόμων.

Διὰ τοῦτου ἐπέρχεται συντόμευσις 4 ὥρων εἰς τὸ ἀπ' Αθηνῶν μέχρι Θεσσαλονίκης ταξίδιον.

Τὸ διάστημα δηλαδή θὰ διανύσεται εἰς 13 1)2 ὥρας, ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε 17 1)2.

Μετὰ πάροδον δὴ τριῶν μηνῶν, καὶ ὥς ἐδεβαίωσαν ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας, θὰ μειωθῇ εἰς ὀκτακάωρον.

Ο Σύνδεσμος τῆς ἀλληλεγγύης τῶν ἐνοικιαστῶν προήλθεν εἰς συμφωνίαν μετὰ τινος Γερμανικῆς Ἑταιρείας διὰ τὴν ἀνέγερσιν εὐθηγῶν οἰκημάτων.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς συμφωνίας ὁμῶς προσκρούει εἰς σοβαρὸν κώλυμα.

Ἡ Γερμανικὴ Ἑταιρεία ζητεῖ νὰ ἐξασφαλίσθῃ προηγουμένως στέγη διὰ 250 πρόσωπα, τὰ ὅποια θὰ ἀποτελέσουν τὸ συνεργεῖον τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν.

Καί, ὥς ἐννοεῖται, τοῦτο δὲν εἶναι πολὺ εὐκολον.

Τὰ πορτοκάλια κατέκλυσαν τὴν Αγοράν. Δὲν εἶνε δὲ ἀκριβὰ σχετικῶς. Τὰ εὐθηγότερα πωλοῦνται πενήντα λεπτά.

Τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων τῆς κ. Κυβέλης πρὸς τὸν Θεοδώριδην ἀγγέλει ἕνα εὐχάριστον γεγονός, ὃχι μόνον δι' αὐτοῦς ἀλλὰ καὶ διὰ πολὺ εὐρύτερον κύκλον.

Ἡ ἀγαπημένη τους κόρη Αλίκη ἡ τόσον πυμπαθὴς εἰς τὸ Κοινὸν μικρὰ καλλιτέλνις εἶχε μίαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Κατὰ τὰς γενικὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις

εἰς τὸ Κονσερβατουάρ ἐπέτυχε μόνῃ αὐτῇ μεταξὺ δώδεκα ἄλλων διαγωνιζομένων.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ Κλασικοῦ θεάτρου τὴν ὅποιαν διευθύνει ὁ διάσημος καθηγητὴς κ. Τρυφίς.

Ἡ μικρὰ Αλίκη θὰ ἐξέλθῃ μετὰ διετεῖς σπουδὰς λαμβάνουσα καὶ τὸ «μέγα βραβεῖον»

Εἶνε, σημειωτέον, ἡ πρώτη Ἑλληνίς ἡ ὅποια εἰσέρχεται εἰς τὸ Κονσερβατουάρ με ἀποκλειστικὴν ἐπίδοσιν εἰς τὸ θέατρον.

Οἱ νέοι Β Σταυλοὶ εἰς τὸ Παγκράτι θὰ εἶνε ἔτοιμοι ἐντὸς δύο μηνῶν.

Οἱ παλαιοὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου θὰ πωληθῶν ἀπὸ τὸ Κράτος, κατόπιν νέας δημοπρασίας, τῆς παλαιᾶς ἀποτυχούσης ὥς γνωστόν.

Τὸ ἐκ τῆς δημοπρασίας ποσὸν θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέων δημοσίων καταστημάτων εἰς τὸ γήπεδον τῶν στρατιῶν τοῦ πυροβολικοῦ.

Σὲ διάφορα σχολεῖα ἐμοιράσθην πολυὰ βιβλία, ὃ μὰρος καθάλλω

Ἐχουνε μέσα τὴ φωτογραφία τοῦ Πλαστήρα καὶ διάφορα ἄλλα σκίτσα μὴ μίαν γλαφυροτάτην διήγησιν.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας κατήρτισεν ἐπιτροπὴν διὰ νὰ μελετήσῃ τὰς ὑποβληθεῖσαν προτάσεις διὰ τὴν ἰδρύσιν ὑποδρομιῶν εἰς τὰς Αθήνας καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Γ. Α. Ε. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΡΑΦΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου Ἰσόγειον 55

Δέχεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ὁρᾷ αὐστηρῶς ὠρισμέναι

ΣΗΜΧΑΡΔ ΜΟΝΟΜ ΣΑΙΜ

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελήτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ ταῦχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ἑλλην τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κιάσκια καὶ τὰ
ὑποπρακτορεῖα.

«Θησαυρός» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι-
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Ἐκδόεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ἑλλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείους
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλης τῆς πόλεως τῆς Ἑλλάδος μὲ ἑλλην τὴν καὶ
λατινικὴν καὶ κοινοτικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

1) «Θησαυρός» ἔνεκα τῆς ἐπιμελείας καὶ τερπνῆς ἑλλης
τοῦ συνίσταται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς
μαθητὰς καὶ μαθητρίδας.

Ο «Θησαυρός» παρακολουθῶν τὴν στρatiωτικὴν ζωὴν εἰ-
ναι τὸ ἀγχι τὸν περιοδικὸν τοῦ στρατοῦ, γιὰ τοῦτο δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεία προσφερό-
μενα ὑπὸ διερρήτων γέννησιμῶν πολιτῶν διὰ τὴν ψυχγωγίαν
τοῦ στρatiώτου, εἴτε ἀφιερδόμενα εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ στρα-
τιώτου, ἢ ἀποστέλλονται εἰς τὰν εὐχαρίαν.

2) «Θησαυρός» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικόν εἰς τὰς
οἰκας γενεῇ πάσης τάξεως.

